Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

OC/ŞUBAT
1986
Sayı: 70
3 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM ZORLU MÜCADELE GÜNLERİNE GEBE

İşçi sınıfı ve halkımız 1985 yılını faşist diktatörlüğün baskı, zulüm ve terörü altında iliklerine kadar sömürüldüğü, soyulduğu, Komprador Patron-Ağa Devletine karşı kininin daha da bilendiği, öfkesinin daha da arttığı bir yıl olarak acı ve tatlı olaylarıyla geride bırakırken, 1986 yılına daha güçlü bir umutla, daha mücadeleci olarak girdi. İşçi sınıfı ve halkımızın geleceğe yönelik umudu, piyangoya, lottoya, totoya bağlanan umutlar gibi boş ve pasif bir bekleyiş sonucu başkaları tarafından gerçekleştirilecek bir umut değil, kendi mücadeleleriyle, güçlü elleriyle yaratacağı gelecek güzel günlerin umududur.

Halkımız acılarla dolu, kapkara bir dönem yaşadı. Düşmanın güçlü ve vahşi saldırılarına karşı dişe diş, zorlu mücadeleler yürütüldüğü bu dönemde önemli mevziler kayıp edildi, ağır darbeler alındı. Ama hiçbir zaman geleceğe olan inancımızı, güvenimizi yok edemedi. Cuntanın en vahşi terör, baskı ve katliamları halkımızın geleceğini aydınlatacak olan ışıltıları söndüremedi, karartamadı.

Bugün geleceğe doğru güçlü ve yaygın mücadelelerin şekillenmekte olduğu mevcut duruma bir göz attığımızda, durumun değişmekte olduğunu, işçi sınıfı ve halkımızın kabaran kin ve öfkesinin, artan hoşnutsuzluğun daha güçlü ve yaygın mücadelelere kanalize etmeye yöneldiğini, kayıp ettiği hak ve özgürlükleri alma isteğinin her zamankinden daha güçlü olduğunu görebiliriz. İşçi sınıfı ve halkımızın güçlenmekte olan bu mücadele istek ve azmini, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın kurtuluşu yönünde gerçek hedeflere doğru şekillendirmek ve yönlendirmek çabasında olan partimizin çaba ve hazırlıklarının da yoğunlaşması, bugünkünden daha güçlü mücadelelere azim ve kararlılıkla hazırlanması bizlerin 1986 yılından ve gelecekten daha umutlu olmamızı sağlıyor.

"Alternatifsiz" Ekonomi Politika'nın Çıkmazı

Başbakan T.Özal tarafından mimari olmakla ve "alternatif"sizliğiyle övündüğü 6 yıldır uygulanmakta olan ekonomi politika bütün yalan ve demogojilere rağmen, yaşanan sonuçlarıyla her geçen gün işçileri, emekçileri yoksullaştırma, açlığa, sefalete mahkum etme, orta sınıfların ellerindeki değerleri büyüklere aktarma, bir avuç emperyalist uşağı holding sahibinin, toprak ağasının ve efendileri emperyalistlerin kârlarına kâr katma politikası olduğu daha iyi görülmektedir.

İthalata dayalı, iç tüketime yönelik sanayileşme politikasının 1970'li yılların ikinci yarısında çıkmaza girmesi, tıkanması ve emperyalistelerin sömürü ve talanlarına yeterince cevap vermemesi sonucu, bundan vazgeçilerek, 24 Ocak 1980 kararlarıyla başlayan süreçte uygulanmaya konulan "ihracata yönelik sanayileşme" politikası temelinde Türkiye ekonomisi bu dönemde yeniden örgütlenmiştir. 1970'li yılların sonlarında içine düşülen döviz sıkıntısından dolayı, bir dizi temel ihtiyaç maddesinin karaborsaya düşmesi, montaj sanayinin ihtiyacı olan ara malların ithal edilmemesi sonucu üretim kapasitesinin hızla düşüşü, vb. sonuçlarından dolayı tıkanan ekonomiyi açmak için İMF tarafından alternatif olarak dayatılan, bu politika daha uygulanmaya başlaması ve ilk adımlarıyla geniş emekçi kitlelerinin muhalefetine yol açmıştır. 12 Eylül sonrası şartlarda halkın süngü zoruyla susturulmasıyla başarıyla uygulanan bu politika, bu süreçte esas amaçlarını gerçekleştirmiştir. Bu çıplak gerçeğin daha iyi anlaşılabilmesi için gelir dağılımı ile ilgili arkadaki tabloya bakmak yeterlidir.

Toblo'dan da açıkça anlaşılacağı gibi, dönen çark işçilerin, emekçilerin, köylülerin aleyhine, bir avuç komprador, toprak ağası ve tefeci tüccarın lehine dönmektedir. 20 yıl önce atılan "Büyük Türkiye" sloğanının, kimlerin büyümesi için atıldığını bu tablo açık ve net olarak göstermektedir. Son 20 yılda işçilerin, emekçilerin, memurların sayısı hızla ve 3 misli artmasına rağmen milli gelirden aldıkları pay aynı kalmıştır. Bunun diğer bir ifadeside, 1977 yılında 27 TL olan günlük gerçek ücretin, 1984 'te 13 TL'na düşmesidir. Yani işçi ve memurların alım gücü yalnız son 7 yılda yarı yarıya düşmüştür. Geniş bir yoksul ve orta halli köylü ülkesi olan ülkemizde köylülerinde son yirmi yılda milli gelirden aldıkları payda bu dönem zarfında yarı yarıya düşmüştür. Ülkemizde yüz aileden en zengin 20 ailenin, milli gelirden % 60 oranında pay aldığı da gözönüne alındığında, toprak ağalarının,tefeci tüccarların kârları artmasına karşılık yoksul ve orta halli köylülerin yaşam düzeylerinin büyük bir düşüş gösterdiği açıkça görülür. Rant gelirlerinin (faiz, kira, kâr vb) payının son 20 yılda milli gelirdeki paylarının % 37,31'den % 58,4'e çıkması, sömürü ve talanın boyutunun ne denli yüksek olduğunu, dönen çarkın kimler için döndüğünü gösteriyor. İşçilerin, memurların, köylülerin alım güçleri önemli ölçüde düşürülmesine karşılık, 1985 yılında patronların kârlarının bir yıl öncesine nazaran % 110 artmasıda bu gelişmenin bir başka ifadesidir.

Faşist cunta elebaşlarının ve Özal hükümetinin bu gerçekleri yalan ve demagojiyle tersyüz etme çabaları boşu-

→

İŞÇİ—KÖYLÜ KURTULUŞUNU DAHA DA GELİŞTİRİP GÜÇLENDİRELİM!

nadır. Dış borçların 20 milyor dolar üzerinde seyrettiği, bütçe açığının trilyonlarla ifade edildiği, ihracatta patlama var denmesine karşılık, ticaret açığının 2 milyar dolardan aşağı düşmediği, yatırımların 12 Eylül öncesine oranla % 60 düştüğü, işsizliğin 5 milyonun üzerinde seyrettiği, enflasyonun düşürdük, düşüreceğiz sözlerine rağmen % 50'nin üzerinde olduğu bir ülkede bugünkü gidişattan kim memnun? Bir avuç komprador, büyük bürokrat ve toprak ağası dışında kim? 5 milyonun üzerindeki işsiz mi? Süngü zoruyla kölece çalıştırılan milyonlarca işçi mi? Aldığı aylığı normal bir ev kirasını karşılamıyan memur mu? Ürünü yok pahasına gaspedilen küçük üretici mi? Hergün iflasın soğuk terlerini döken esnaf, zanaatkar ve küçük işletme sahipleri mi? Bir avuç komprador, toprak ağası, büyük bürokrat dışında hiçbiri! Bu konuda görünen köy kılavuz istemez misali çok söze gerek yoktur.

Faşist Özal'ın bugünkü ekonomi politikasının "alternatifsiz"liği iddialarına gelince, bir yönüyle Özal haklı, çünkü bugünkü hakim sınıf partilerinin hepside ABD ve B.Avrupa emperyalistlerinin uşaklığının üstlenmiştir. ANAP, DYP, MDP gibi kimileri Amerikancı, DSP, SHP gibi kimileride B.Avrupacıdır. Fakat İMF'nin Türkiye'ye dayattığı politika tümünün çıkarlarına uygun olan bir politikadır. Bundan dolayı, bugün ABD emperyalistlerinin uşakları iktidar içinde ağırlıkta olmalarına ve bundan dolayı ABD emperyalistlerinin sömürü ve talanı daha da fazlalaşmasına rağmen, ANAP dışında hiçbir parti alternatif sunamamaktadır. Bugünkü politikaya getirdikleri eleştirilerde, politikanın özüne, temeline değil, tali yönlerinedir. Bu da gösteriyor ki, bugün muhalefetde olmalarından dolayı ANAP hükümetine karşı aslan kesilen bu partiler, özünde kağıttan aslandırlar. Yarın hükümet olsalar, aynı politikayı şu veya bu düzeyde, yüzeysel değişikliklerle birlikte bizzat kendileri uygulayacaklardır.

Faşist Özal'ın haksız olduğu bir yan vardır. O da bugünkü gidişata, düzene, sisteme karşı her yönüyle alternatif olan güçlerin ve politikaların olduğudur. Bunlardan birisi, TKP önderliğindeki Sol Birlik içinde toparlanan bilumum Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarının ortaklaşa sundukları proğramları ve bu konudaki politikalarıdır. Halkımıza kurtuluş olarak sundukları proğramlarının en temel öğesi, İMF'nin kovulması, alternatif olarak Rusya'dan uzun vadeli düşük faizli kredi alınmasıdır. Bu karşı-devrimci alternatif sahipleri, halkımıza sundukları bu proğramla ne kadar övünseler azdır. Çünkü, bugün Sovyetler Birliği'nin pençesi altında bulunan Polonya, Macaristan, Romanya vb. ülkelerin Sovyetler Birliği'nin uzun vadeli, düşük faizli kredileri yerine, batılı emperyalistlerden ısrarla borçlanma yoluna gittikleri, batılılara Polonya'nın 18 milyor dolar, Macaristan'ın 9 milyor dolar borçlarının biriktiği, ve bunların İMF'ye girmik için bazı siyasi tavizleri bile göze aldıkları bir dönemde, kalkıpta İMF'den çıkalım alternatifini sunmaları büyük bir cesaret işidir. Hem de Sovyetler Birliği tarafından ucuz faizli, uzun vadeli bol kredi ile desteklenen, Etopya'da açlıktan insanların kitleler halinde öldüğü, Afganistan'da halka sıkılan kurşun, Kamboçya'da işgalci Vietnam güçlerine destek, Polanya'da özgürlük ve ekmek için ayaklanan kitlelerin üzerlerine atılan gözyaşartıcı bomba olduğu biline biline böyle bir alternatifle ve bu cesarete temel olan sadık uşaklıklarıyla ne kadar övünseler azdır. Hele hele Özal'ın böyle bir alternatifi görmemezlikten gelmeside çok haksızlıktır. Türk kompradorlarının, Doğu Avrupa ülkelerindeki ekonomi konusunda ağızlarının suyunu akıtmaları, bunlarında bol bol Özal politikasını övmeleri boşuna değildir. Aralarında pek büyük bir fark yok. Evren'le Jaruselski, Özal'la Janoş Kadar arasındaki fark yüzlerindeki maskelerden ileri gelmektedir.

Partimizin bu konudaki proğramı ve politikası, tümünden, temelden ayrıdır. Çünkü partimiz herşeyden önce ülkemizin emperyalizme bağımlılık zincirlerinin her alanda kırılmasını proğramının baş köşesine oturtmakta ve aynı şekilde feodalizmin tasviyesini esas görev olarak önüne koymaktadır.Bu ikili görev ancak ve ancak, işçi sınıf önderliğinde Demokratik Devrimle gerçekleşebilir.

İşçi sınıfımızın ve halkın acil ekonomik ve demokratik talepleri, Demokratik Devrim yolunda mücadelemizi ilerlettiği, ona hizmet ettii ölçüde devrim görevimize bağlı olarak ele alınır ve mücadelesi yürütülür. Bugün, birdizi revizyonist, reformist örgüt güncel ve acil bazı talepleri peşpeşe sıralıyarak, bunları gerçekleştirmeyi işçi sınıfına ve halka kurtuluş olarak göstermekte, bu anlamda işçi sınıfı ve halkı düzenin sınırları içinde hapsetmek çabasındadırlar.

Demokrasi! Ama Kimin İçin,

Geçtiğimiz yıl Türkiye'nin gündeminde demokrasi sorunu vardı, konuşma ve yazma özgürlüğüne sahip olanlar bol bol demokrasinin neresinde; başında mı, içinde mi, ortasında mı olduğumuz tartışmasını yürüttüler ve önümüzdeki dönemde bu tartışma sürecek, hem de canlılığından, aktüelliğinden hiçbir şey kaybetmeden.

Ağırlıklı olarak hakim sınıf partileri arasında süren tartışmalara, son yıllarda yayına başlayan çok sayıda dergi ve çevresinin de katılmasıyla tartışmalar hala dar bir elit çevre tartışması halinde sürmesine rağmen, daha da yoğunlaştı ve canlandı. Partimizin görüşleri bu tartışma platformu çerçevesinde ortaya konulma imkanlarından yoksun olunmasına rağmen, söz konusu tartışmalar kamuoyunda giderek daha da canlanan siyasi bir atmosfer yarattı.

Söz konusu tartışmalarda ve belirlenen tavırlarda, bugün ülkemizde demokrasinin varlığı ve yokluğu veya neresinde olduğumuz konusunda herkes ortak bir kritere sahip. Hepsi için bu ortak kriter, kendilerinin ve temsil ettikleri sınıf ve tabakaların ne ölçüde haklara, özgürlüklere, demokrasiye sahip olup, olmadığı kriteridir. Konuşan tarafların hepside bu değerlerdirmeden yola çıkarak tavırlarını belirlemektedir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının en palazlanmış kesiminin sözcülüğünü yapan cunta, demokrasi tartışmalarına fazla rağbet göstermiyor. Çünkü onlar için böyle bir sorun hiçbir zaman olmamış. Onlara göre, 12 Eylül'den sonrada demokrasi vardı, dünde, bugünde. Çünkü onlar için yasak diye bir şeyin olmadığına göre, böyle bir sorunlarıda yoktur. Hükümet partisi olan ANAP için ise 6 Kasım seçimleriyle Türkiye'de demokrasi tam anlamıyla yerleşmiştir. Demokrasi tartışmalarına en aktif şekilde katılan hakim sınıf partileri ise DYP, RP, DSP ve SHP'dir. Çünkü bunların örgütlenmeleri ve etkinliklerini güçlendirmeleri önünde bazı önemli pürüzler ve engeller var.

Tablo 4

Emek gelirleri nasıl geliştİ? (1976-1985)

	Yasal En Az (Asgari) Ücretler				Ortalama Günlük Ücretler				Memur Maaşları				Ankara Geçinme Endeksi
	Parasal Ücret	Gerçek Ücret	Endeksi	Yıllık Değişimi	Parasal Ücret	Gerçek Ücret	Endeksi	Yıllık Değişimi	Parasal Maaş	Gerçek Maaş	Endeksi	Yıllık Değişimi	1978=100
1976	60,0	60,0	100,0	—	115,3	115,3	100,0	—	1537,0	1537,0	100,0	—	100,0
1977	60,0	49,0	81,7	−18,4	146,5	119,6	103,7	3,7	3025,0	2469,2	160,7	60,7	122,0
1978	110,0	58,8	97,7	+19,6	207,9	110,7	96,0	−7,4	4170,0	2220,0	144,4	−10,2	187,8
1979	110,0	36,1	60,2	−38,4	269,2	88,5	76,8	−20,0	6256,0	2053,7	133,6	−7,5	304,3
1980	180,0	29,4	49,0	−18,6	427,0	69,7	60,5	−21,2	7749,0	1264,2	82,3	−38,4	613,0
1981	333,3	40,6	67,7	+38,2	534,8	65,1	56,5	−6,6	11280,0	1438,8	93,6	5,4	821,2
1982	333,3	31,8	52,7	−22,2	668,3	63,4	55,0	−2,7	14813,0	1405,3	91,5	−2,3	1053,6
1983	640,0	39,2	65,3	+23,9	821,0	58,6	51,7	−6,0	18252,0	1324,0	86,1	−6,8	1378,5
1984	875,5	39,8	66,3	+1,5	1198,0	58,2	50,5	−2,4	23056,0	1500,1	73,1	−15,1	2053,3
1985	1380,0	47,2	78,7	+18,7	1558,3	53,2	46,3	−8,3	33455,0	1145,1	74,5	2,0	2924,5

12 Eylül darbesinden sonra, cunta tarafından pratik olarak uygulanan bu engellerin bir çoğu, 1982 Anayasası ve buna parelel olarak çıkan yasalarla da resmileştirilmiştir. Bundan dolayı bu partilerin tümü bugünkü dönemi demokrasiye geçiş aşaması olarak değerlendirmekte, sözkonusu bu pürüz ve engeller kaldırılmadığı sürece bu dönemin süreceği görüşündedirler. Bu pürüz ve engellerin hangileri olduğu konusunda aralarında tam bir mutabakata varmış olmamalarına rağmen, tümünün ortak tavrı tam bir demokrasi için bu engel ve pürüzlerin kaldırılmasıdır. Bol bol demokrasi, hak, adalet, özgürlük lafları ile süslenen bu karşı çıkışlar Faşist Cuntayı ve ANAP hükümetini önemli ölçüde sıkıştırıyor. Anayasa değişikliğide dahil, tüm değişiklik isteklerinin amacı kendilerinin daha rahat hareket etmelerinin, örgütlenmelerinin önündeki engellerin kaldırılması olduğu gerçeği, bu partilerin bugüne kadar sundukları somut değişiklik önerileriyle de görülebilir.

Demirel, Ecevit ve Erbakan için temel sorun anayasının geçici maddelerinin iptalidir. Ve ayrıca bu partilerin sendikalar ve diğer mesleki kuruluşlar üzerindeki etki ve denetimlerini zayıflatan yasaların da değişmesi görüşündedirler. Bunların sorunu da halkın geniş kesimlerinin yararlanacağı, işçi sınıfı ve emekçilerin rahatça örgütlenip, düşünce belirteceği bir demokrasi değildir. Af konusundaki yaklaşımları, anayasının düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan maddeleri konusundaki tavırları, bunların nasıl bir demokrasi, kimin için bir demokrasi istediklerini açıkça göstermektedir. Demirel, Ecevit ve kendileri için talep ettikleri demokrasinin halkın istek ve talepleriyle uzaktan yakında ilişkisi yoktur.

B.Avrupa'daki devletler, Avrupa Konseyi gibi kuruluşlarda Türkiye'deki demokrasinin olup olmadığını, bugün muhalefette olan uşaklarının hak ve özgürlükleriyle yargılamakta, bundan dolayıda bu emperyalist kuruluşlarda Türkiye'nin "demokrasi" yolunda ilerlediğinin propagandasını yaymaktadırlar.

Bu tartışmalara, son yıllarda, özellikle geçtiğimiz yıl bir dizi örgütlü veya örgütsüz burjuva aydında katıldı. Çoğunluğu milli burjuva özellikler taşıyan bunlarında temel çıkış noktaları kendilerinin konuşma ve örgütlenme özgürlükleri önündeki engellerdi. Bunlarda dönemi demokrasiye geçiş dönemi olarak nitelendirmekte, demokrasiye geçiş döneminin tamamlanması için önerdikleri düşünceler ve yasa değişiklikleri de hakim sınıf partilerine göre daha kapsamlıdır. Bunlarda işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenme, düşünce özgürlükleri, Kürt ulusu üzerindeki baskılar ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin tayin etme hakkı konularında demokratça bir tavır almadıkları gibi, okun sivri ucunu ANAP'a yönelterek, hedef şaşırtmaktadırlar. Genel olarak müsade edildiği ölçüde konuşan bu kesimin büyük çoğunluğu hakim sınıfların cunta ve ANAP'a muhalefet eden partileri kendi kuyruğuna takmışlardır. Bu kesimin bir diğer özelliği, bazı deokratik ve ekonomik hakların kazanılması doğrultusundaki mücadelede işçi sınıfı ve halka güvenme yerine, hakim sınıfların muhalefette olan partilerine güvenmeleridir.

İşçi sınıfı, halkımız ve onların siyasi örgütleri açısından bugün Türkiyedeki demokrasinin, neresinde olduğumuz sorulduğunda hiç şüphesiz verilecek cevap, halk üzerinde sınırsız bir sömürü ve vahşetin hüküm sürdüğü faşist diktatörlüğün mengeneleri arasında olduğumuz cevabı verilecektir. Bugün, bütün sahtekarlıklara, yalan ve çarpıtmalara rağmen, işçi sınıfı ve halk en temel demokratik haklardan yoksundur. Dün olduğu gibi bugünde işçi sınıfı ve halkın gerçek çıkarlarını savunmak, bu doğrultuda örgütlenmek ve mücadele etmek Türkiye'de en büyük suçtur. Bütün bunlar can bedeli mücadele ile gizli olarak yapılabilmektedir. Bugünkü sistemin burjuva anlamda dahi olsa, demokrasiyle en ufak bir benzerliği yoktur. Halka dayatılan işkence, idam, hapis cezası, açlık, sefalet ve bütün bunlara karşıda ses çıkarmama, susma özgürlüğüdür.

İşçisınıfı ve halkımız için demokrasi sorunu, bir devrim sorunudur. Faşist Komprador Patron-Ağa devleti yıkılıp yerine halkın demokratik iktidarı kurulmadıkça, halk için demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Halkın mücadeleleriyle bu düzen sınırları içinde bazı demokratik hakların elde edilmesi demokrasinin olduğunun, demokrasiye geçildiğinin kanıtı olamaz. Partimiz devrim mücadelesini geliştirmede, güçlendirmede ve yayğınlaştırmada daha fazla olanaklar sağladığı ve kazanılan hakların halkın örgütlenmesi ve bilinçlenmesinde kolaylıklar sağladığı ölçüde, devrim mücadelesine, yani bağımsızlık ve demokrasinin kazanılması olan emperyalist bağımlılığın kırılması, feodalizmin tasviyesi ikili görevine bağlı olarak demokratik hakların tekrar kazanılması ve bunların genişletilmesi için mücadele yürütmektedir ve yürütecektir. Fakat hayalci değiliz. Emperyalstlerin ve uşaklarının durdukları yerde, değil halka demokrasi getirmeleri, en ufak bir demokratik hak kırıntısı bile verdikleri görülmemiştir. Ülkemiz tarihinde de sıkça yaşandığı gibi, en ufak bir demokratik hak için işçiler, emekçiler uzun yıllar süren güçlü mücadeleler yürütmüşlerdir. Sendika yasalarında yapılmak istenen değişiklikler 15-16 Haziran işçi direnişleriyle, DGM'ler 1976 yılında yaygın mücadelelerle engellenmiş ve elde edilen benzeri hakların gaspı güçlü mücadelelerle uzun dönem engellenmiştir. Bugünde durum aynıdır. Hakim sınıf partiler demokrasi mücadelesinin güçleri değil, tam tersine dedefleridir. Bugün bunlar arasındaki çelişkinin objektif olarak halka, devrime hizmet etmesi demek, halkın bunların muhalefet olan ve demokrasi şampiyonu kesilen kesimlerinin peşine takılması gerekliliği anlamına gelmez. Ülkemizde gerek demokrasi mücadelesinin, gerekse demokratik hakların elde edelmesi mücadelesinin esas güçleri, işçiler, köylüler ve halkın diğer güçleridir. Bugün bu konuda boş hayaller yaratanlar ve özellikle hakim sınıflar içindeki çelişkiyi bir objektiflik ve birliklerinin diğer yüzü olarak değilde, halka uzatılan bir el olarak görenler ve göstermek isteyenler devrim mücadelesine geçmişte çok büyük zararlar verdiler. Bugünde aynı işlevlerini sürdürmeye çalışıyorlar.

Faşist cunta ve ANAP hükümeti tarafından ülkemizin başta ABD olmak üzere Nato'lu emperyalistlere her alanda daha da bağımlı kılındığı, ülkemizin ABD'nin Orta-Doğu'daki halklara ve rakip güçlerine karşı saldırıda atlama tahtası olarak kullanmasının ötesinde, bizzat Türk Ordusunun ABD emperyalistlerinin bu bölgedeki çıkarlarını savunmak ve bu doğrultuda Orta-Doğu'da ikinci bir İsrail rolünün üstlenildiği, halkımızın açlığa ve sefalete sürüklendiği, emperyalist tekellerin ve uzantıları holdinglerin ülkemizin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarını talan ettikleri, halkın her türlü örgütlenme, söz söyleme hakkının olmadığı 5 yılı aşkın dönemin hep böyle gitmeyeceği bugün daha açık görülmektedir. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişki keskinleşmekte, dalaş kızışmaktadır. Bunlar arasındaki mücadele hayatın her alanında ve özellikle devlet iktidarı içinde gittikçe daha da kızışmaktadır. Önümüzdeki ara seçimler ve 1988'de yapılacak genel seçimler öncesi bu çelişkiler daha da artacaktır.

İşçi sınıfımız, köylüler ve tüm halk tabakaları bugünkü gidişattan memnun değil, öfkesi artmakta, kini bilenmektedir. Halkın kendiliğinden gelen örgütsüz tepkileri bile cuntayı ve ANAP hükümetini çileden çıkarmakta, en ufak bir direniş ve gösteriye azgınca sıldırmaktadırlar. Özellikle en bilinçli sınıf olarak işçi sınıfımızın ayak sesleri, faşist cunta ve ANAP hükümetini korkuttuğu kadar, sendika ağalarınıda telaşa kaptırmakta, yeni yeni manevralar yapmaya zorlamaktadır. Türk-İş'in ve bünyesindeki sendikaların yürüyüş ve miting kararları bunun en açık ifadesidir. Hakim sınıf partileri işçi sınıfının güçlü sendikal örgütlenmesini engellemek için herbiri kendi denetiminde konfederasyonlar oluşturma çabasındadırlar. Bunu engellemenin yolu kısa vadede, devrimci-demokrat muhalefeti başta Türk-İş olmak üzere, tüm sendikalar içinde örgütlemekten geçer.

Köylülüğün, özelliklede yoksul ve az topraklı köylülerin durumu hepten kötüdür. Düşük tutulan taban fiyatları, ürünün maliyetini karşılamadığı için,

Sahte Barış Taarruzunu Gölgeleyen Savaş Rüzgarları

Kasım ayında Cenevre'de bir araya gelen iki en büyük emperyalist gücün şefleri, Reagan ve Gorbaçov arasındaki görüşme tüm dünyada burjuva basın tarafından yeni bir "yumuşama" dönemine girildiği, insanlara yeni "umutlar" doğduğu şeklinde yorumlanmış, bu "umut" verici adımın devam etmesi dileği, insanlığın ortak dileği olarak sunulmuştur.

1979'da Brejnev ile Carter arasındaki görüşmeden bu yana ilk defa iki en büyük emperyalist gücün şeflerinin biraraya gelmesi ve silahsızlanma üzerine görüşmeleri emperyalistler, sosyal emperyalistler tarafından "olumlu yönde bir adım", "insanlık için bir dönum noktası" olarak yorumlanmıştır. Bu iki en büyük savaş kışkırtıcısı devletin şefleri Cenevre doruğundan günümüze kadar geçen kısa dönemde de "barış" taarruzunu açıklama, mesaj ve silahsızlanma önerileriyle sürdürmüşlerdir. Reagan ve Gorbaçov'un karşılıklı olarak Sovyetler Birliği ve ABD televizyonlarında yeni yıl mesajları okumalarıda Cenevre doruğuyla yumuşamaya yönelik atılan adımın bir devamı olarak değerlendirilmiştir. Bu kısa süreçte iki en büyük savaş kışkırtıcısı devletin şefleri tarafından sürdürülen "barış" taarruzunda, gerçek anlamda ise "umut" tacirliğinde Rus sosyal emperyalistlerinin başı Gorbaçov, en son yaptığı yeryüzündeki nükler silahları üç aşamada yok etme teklifi ile rakibi Reagan'dan daha ileri fırlamış, kamuoyu yaratmada daha başarılı olmuştur, Rus sosyalemperyalistleri son teklifleriyle yıldızlar savaşı projesine ağırlık veren ABD emperyalistlerini dünya kamuoyunda sıkıştırdığı gibi, Batı Avrupalı emperyalistlerle ABD arasındaki çelişkili birliğide belli ölçüde zorlamıştır.

Emperyalistler arası ve özeliklede ABD ve Sovyetler Birliği arasında yıllardır sürdürülen çeşitli düzeylerdeki silahsızlanma görüşmeleri ve hatta salt 1, salt 2 gibi varılan anlaşmalara rağmen emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin silahlanma yarışında ve savaş kışkırtıcılıklarında hiçbir duraksama, gerileme olmadığı gibi, hızlı bir biçimde yıldan yıla dahada tırmandırıldığı, her iki emperyalist blokunda birbirlerine gerekçe göstererek hızla silahlandıkları ve bugün dünyayı bir nükler ve konvansiyonel silah deposu haline getirdikleri herkes tarafından bilinmekte ve görülmektedir, iki en büyük emperyalist blok arasında süren silahlanma yarışı, son yıllarda dünyayıda aşarak uzaya sıçratılmış, uzayın silahlandırılması konusunda önemli adımlar atılmış ve bu amaçla yeni yeni projeler hazırlanmıştır. Bugüne kadar, iki büyük emperyalist güç uzaya askeri amaçlı yüzlerce uydu yerleştirmiş ve halende yerleştirmeye devam etmektedirler. ABD emperyalistelerinin dünyayı hegomonyaları altına alma amaçlarının önemli bir adımı olan ve nükler, konvansiyonel silah üretiminden büyük karlar sağlayan Boeing, Mc Donald Douglas, Lockheed, Kockwell gibi büyük silah tekellerinin karlarını, alabildiğine artırmayı amaçlayan, maliyeti 500 milyar doların üzerindeki SDİ projesi uzayın silahlandırılması alanında bugüne kadar atılan adımların en kapsamlısıdır, kıtalararası nükler başlıklı füzleri üç aşamada etkisiz hale getirmeyi amaçlayan SDİ projesi veya yaygın deyimiyle "yıldızlar savaşı projesi" ABD emperyalistleri tarafından bir savunma sistemi olarak sunulmaktadır. Uzun yıllardır hep "savunma", "barış" demagojileri altında, hatta ABD emperyalistlerinin "hür dünya"yı, "demokrasiyi" korumak için, Rus sosyal emperyalistlerinin "sosyalizmi" savunmak için dişlerinden, tırnaklarına kadar silahlandıkları bilindiğinde, ABD emperyalistlerinin kamuoyunu yanıltmak için bir propaganda taktiği olarak öne sürdükleri SDİ programının savunma amaçlı olduğu basit bir demagojiden öte bir anlam ifade etmemektedir.

Emperyalistler tarafından kitleleri pasifize etmek ve birbirlerini savaş yanlısı göstermek amacıyla kullanılan "barış", "savunma" sözcükleri işin yanıltıcı görünüşünü, hızlı bir şekilde silahlanma ise yanıltıcı görünüşün altındaki gerçeği oluşturmuştur. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler tarafından sürekli olarak tekrarlanan, "barış", "yumuşama" sözcüklerinin birer demagoji olduğu dünyanın dört bir tarfındaki kitleler tarafından hergeçen gün daha iyi görülmekte, silahanmaya ve savaş kışkırtıcılığına karşı kitle hareketleri dünyanın her köşesinde yükselmektedir. Gelişen kitle hareketlerini boğmak, onları etkisizleştirmek ve halkların gözüne kül serpmek amacıyla, Cenevre zirvesini ortaklaşa olarak gerçekleştirenler, Cenevre buluşmasından bu yana da demagojik "barış", "yumuşama" propagandalarına daha da hız verdiler.

Çünkü bu kısa dönemde de "barış", "yumuşama" demagojileri altında, emperyalist savaş hazırlıklarının nasıl hızlandırıldığı, savaşın nasıl körüklendiği ve kışkırtıldığı birçok örnekleriyle somut olarak yaşandı. İki savaş blokunun şefinin Cenevre'de "barış" ve "silahsızlanma" yanlısı olduklarını açıklamalarını takip eden dönemde, ABD emperyalistleri yıldızlar savaşı adı verilen SDİ proramına İngiltere ve B.Almanya emperyalistlerinide katma başa-

* *

←

tarım üretiminde büyük düşüş sözkonusudur. Geniş topraklara sahip toprak ağaları bol kredi ve devlet desteğiyle yoksul köylülerin sırtından büyük vurgunlar vururken, orta ve küçük toprak sahibi köylüler, ellerindeki toprakları satma zorunluluğu ile karşı karşıya bırakılmaktadır. Köylüler üzerindeki sömürü ve baskı Türkiye Kürdistan'ında vahşete dönüşmüştür. Türkiye Kürdistan'ında sürgünler, keyfi tutuklamalar, işkenceler, katliamlar günlük uygulamalardır. Faşist cunta ve ANAP hükümeti bu alanlarda gelişecek ve parça, parça bütün ülkeye yayılacak uzun süreli halk savaşına karşı çok yönlü önlemler alma çabasındadır. Bir yandan Partimizin bu alandaki mücadelesini katliamlarla ezmeye, yok etmeye çalışırken, Partimizin mücadelesine destek verdikleri iddiasıyla onlarca köylü dersimden sürülmüş, çok sayıda muhtar da görevden alınmıştır.Diğer yandanda bu alandaki resmi ve sivil güçlerini daha güçlü bir teknik donatım ve hazırlama çabasındadırlar.

Türk hakim sınıfları PKK'nın yanlış siyaseti sonucu aldığı yenilgiden hareket ederek, Kürt köylüleri içinde devrimcilere, devrime ve silahlı halk savaşına karşı karamsarlık, yılgınlık yaymakta, devlet güçlüdür inancını aşılamaya çalışmaktadır. Faşist Türk Devleti bu amacına ulaşamıyacaktır.

Azgın milli zulüm, baskı ve sömürü altında yaşayan ve yıllardır her başkaldırışta Kürt milliyetçisi burjuva akımlar ve feodal önderlikler tarafından yanlış hedeflere saptırılan yoksul Kürt köylüleri her zamankinden daha fazla partimize güven duymakta, ona umutlu bakmaktadır.

Partimiz, geçmişinden dersler çıkararak, geleceğe doğru daha emin, daha güçlü ve daha azimli olarak hazırlanmaktadır. Partimizin izlediği Halk Savaşı yolu, ülkemizde devrimi gerçekleştirebilmenin biricik yoludur. Devrim adına 60 yıldır işçi sınıfı ve halkımıza sunulan parlementarist, darbeci, toplu ayaklanmacı görüşler, ülkemizde devrimi yapmamanın teorileridirler.

Partimizin hazılıklarına bağlı olarak her alanda işçi sınıfımızın, köylülüğün ve yiğit gençliğimizin mücadelelerine önderlik etmek, bu mücadeleleri, kırlarda gelişecek bir gerilla savaşına tabî kılmak, gerilla savaşını geliştirmeye ve yükseltmeye hizmet etmesini sağlamak önümüzdeki dönemin görevidir.

Ne yılgınlığa, ne de aceleciliğe kapılmadan, safları sağlamlaştırarak ve sıklaştırarak halkımızın mücadelesini ve güçlerini gerçek kurtuluş yolunda seferber etmek bizim görevimizdir.

rısını kutladılar, ABD emperyalistleri tarafından denenen yeni hidrojen bombasının dumanları arasında yılbaşı mesajı okuyan Reagan "barış", "demokrasi", "özgürlük" nutku, çekti Rus sosyal emperyalistlerinin 6. yılını doldurduğu Afganistan işgalini bütün vahşetiyle sürdürdükleri, Vietnamlı uşakları aracılığıyla Kamboçya halkını kitle katliamlarından geçirdikleri, ABD emperyalistlerinin Nikaragua'daki Sandinist yönetimi devirme girişimlerinin yoğunlaştığı, El-Salvador'da, Peru'da, Haiti'de, Filipinler'de, Güney Afrika'da ve daha çok sayıda bağımlı ülkede, emperyalizme ve gericiliğe karşı çığ gibi yükselen halk hareketlerine karşı baskı ve katliamları uşakları aracılığıyla sürdürdüğü bir dünyada "barış" ve "yumuşama"dan bahsetmek, ya insanın dünyada yaşamadığını ya da, kötü bir emperyalist propagandacı olduğunu gösterir.

"Yumuşama" danençok bahsedilen bu dönemde Akdeniz'in üzerinde savaş bulutları toplanmış, Suriye, Lübnan, Libya üçgeninde ve çevresinde önemli gelişmeler yaşanmıştır, başta ABD olmak üzere, Batılı emperyalistler kendilerine yönelik hertürlü şiddet hareketini "terörizm" olarak nitelendirerek, bu hareketlere karşı her türlü girişimi meşru olarak gösterme çabaları son yıllarda yoğunlaştığı gibi ABD'nin bu yönlü faaliyetleri uydusu İsrail ile birlikte korsanlık ve haydutluk biçimine dönüşmüştür.

Filistin ve Lübnan sorunundan çıkarak, kısa zamanda bölgesel bir çatışma noktasına gelen ve iki askeri blokun şeflerinin Cenevre zirvesindeki "barış", "yumuşama" sözlerini kendi dilleriyle yalanlarcasına karşılıklı olarak birbirlerine meydan okuyan tavır alışları ve buna uygun mevzilenişleri Akdeniz'deki gerginliğin boyutunu göstermektedir.

Görünen olaylar ve gelişmeler açısından baktığımızda, olayların gelişimi, İsrail siyonistlerinin Filistinlilerin topraklarını işgali sürdürme ve katliamlarına karşı, cevap niteliğinde, Larnaka'da (Kıbrıs) üç İsrailli cezalandırılmıştır. Siyonist İsrail efendisi ABD emperyalistlerini bölgedeki askeri güçlerinin yardımıyla, Larnaka eylemine cevap olarak 2 Ekim'de Tunus'daki FKÖ karargahını bombalamış ve 100'e yakın Filistinliyi katletmiştir. Arkasından Filistinliler, Mısır'da İtalyan gemisini kaçırarak, yolcuları rehin almışlar ve daha sonra uçakla Mısır'ı terk etmek isteyen Filistinlilerin uçakları, ABD jetleri tarafından zorla Sicilya'daki ABD üssüne indirilmiştir. ABD'nin bu korsanlığı tepkiyle karşılanırken, 27 Aralıkta, Viyana ve Roma havaalanlarında İsrail hava yolları bürosuna yönelik aynı anda silahlı eylem gerçekleştirildi, ABd emperyalistleri bu eylemden Libya ve önderi Kaddafiyi sorumlu tutarak, olayın hemen arkasından diğer batılı emperyalistlerden Libya'ya karşı mücadelesinde destek isterken, aynı zamanda Libya'ya karşı uygulanacak askeri hareketin hazırlıklarına girişilmiştir. Olayların kabaca gelişme seyirleri böyle. Ama mevcut çelişme ve çatışmanın altında yatan gerçek neden ise, emperyalistlerle, sosyal emperyalistler arasındaki bölgede etki alanlarını geliştirme ve yaygınlaştırma ve bölgedeki ezilen halkların gelişen mücadelelerinin kontrol altına alma çabalarıdır.

ABD ve Fransız emperyalistlerinin askeri güçlerinin Lübnan'da ağır bir darbe yiyerek geri çekilmek zorunda kalmasından sonra, Suriye üzerinden Lübnan'da etkinliği artıran Rus sosyal emperyalistleri olmuştur, Suriye denetiminde hazırlanan ve uzun müzarekelerden sonra, Dürzi lideri Canbolat, Şii Emel Örgütü Lideri Nebih Berri, Hıristiyan Lübnan kuvvetleri lideri Elie Hoybeika arasında 28 Aralık'ta Şam'da imzalanan uzlaşma anlaşması, Suriye'nin Lübnan'daki etkinliğini daha da artırmayı amaçlıyordu. Bu plan, Hıristiyanların Lübnan'daki etkilerini zayıflattığı gerekçesiyle Lübnan Hıristiyanları içinde yoğun çatışmalara neden oldu. Emin Cemayel ABD'den yeşil ışık alarak anlaşmaya karşı çıktı. Ve böylece ABD ve batılı emperyalistlerin onayını alamayacak bir barış planı bugünkü güçler dengesi içinde, enaz bir Suriye ve Sovyetler Birliği'nin onayını almayan bir barış planı kadar hayat hakkı olmadığını göstermiştir. Böylece Lübnan tekrar bir barış görüşmesine kadar, çeşitli grupların etkinlik kazanma savaşları sürecektir.

Bölgedeki diğer önemli bir gelişme, FKÖ lideri Yasar Arafat'ın Filistin sorununa diplomatik yoldan "çözümü" çabalarını son yıllarda yoğunlaştırması ve özellikle batılı emperyalistlerin isteği doğrultusunda Ürdün kralı Hüseyin'le yeni bir uzlaşma planında anlaşmasıdır. Arafat ve Hüseyin İsrail'le toprak verme temelinde Ürdün içinde bir Filistin devletinin kurulması ve Ürdün'le bir konfederasyon çatısı altında birleşerek, ABD ile görüşmeye başlayacaktı. Bu görüşmelere katılacak Ürdün heyetinde FKÖ temsilcilerininde yer alması düşünülüyordu, 1985'in son aylarına doğru bu yönlü yoğunlaşan çabalarda, Libya ve Suriye tarafından sabote edildi. Suriye yanlısı ve Libya devletinin desteğini alan FKÖ karşısı örgütler, kral Hüseyin'le, Arafat arasında varılan uzlaşmayı baltalamak için her girişime başvuracaklarını açıklamışlardı.

Roma ve Viyana havaalanları eylemlerini gerekçe göstererek Libya'ya karşı askeri bir misilleme eylemi gerçekleştirmek isteyen ABD'nin bu planının henüz gerçekleşmemiş olması, bölgedeki gerginliğin ortadan kalktığı veya yumuşadığı anlamına gelmez, diğer batılı emperyalistlerin, ABD'nin Libya'ya yönelik bir askeri hareketine katılmayacaklarını ve Sovyetler Birliği'nin Libya'ya karşı bir askeri harekata karşı açıklamalarından sonra, ABD'nin uluslararası ekonomik boykot kararı ve bununla ilişkisi içinde Libya'ya karşı 6. Filo'ya bağlı gemilerle, Libya'nın Sirte burnunda tatbikat sürdürmesi ve Libya'yı dünyanın gözü önünde proveke etmesi gerginliğin her an yeni bir çatışmaya dönebileceğini gösteriyor.

Bütün bu gelişmeler, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin uşak ve uydularıyla el ele gerek birbirlerine karşı, etkinlik ve hegomanya alanlarını genişletmek amacıyla, gerese halkların mücadelelerini boğmak amacıyla sürdürdükleri savaşlar, tehditler ve santajlar, dünyadaki ve özelliklede Orta-Doğu'daki bunalımın nedenidir. Emperyalistler ve uşakları proletarya partisi önderliğinde halkların mücadeleleriyle alt edilmediği sürece, Orta-Doğu'daki bunalım sürecek ve adil çözüm, yani halkların lehine bir çözüm bulunamıyacaktır. En gerçekçi ve en adil çözüm, proletarya partileri önderliğinde halkların devrim mücadeleleriyle sağlanacaktır.

—Adana Cezaevinde başlayan açlık grevi sürüyor!

—300 Kadar Siyasi Tutuklu ve Hükümlünün Başlatığı Direnişi Bütün Gücümüzle Destekleyelim!

—Yaşasın Özgürlük Mahkûmlarının Şanlı Direnişi!

İşkenceci Katiller, Halkımıza Hesap Vermeye Hazır Olun!

HALKIMIZ İŞKENCECİ KATİLLERDEN MUTLAKA HESAP SORACAKTIR!

"İşkence, korku içinde bulunan insanların, kendi korkularını giderebilmek umudu ile yaptıkları gaddarlıklardır."

F. Engels

"Gaddarlık, korkunun dikte ettiği kanunların karakteristik niteliğidir; çünkü korku, yalnız zalim olduğu zamanlar enerjiktir."

K. Marks

Halkımız açısından hiç bir zaman güncelliğini yitirmemiş olan faşist Türk devletinin sürekli yol arkadaşı, resmi ve günlük sıradan mesleki icraatı **işkence**, son günlerin en çok konuşulan olayı haline geldi.

* SHP Adana 'milletvekili' Cüneyt Canver'in, faşist diktatörlüğün suratındaki maske olan parlamento 'ahırı'nda, kötü ünlü manyeto aleti ile bir gösteri yaparak, bugüne kadar 113 kişinin işkencede öldüğünü açıklaması;

* 17 Ocak 1980'de Kars'ta Oruç Korkmaz'ı işkence ile öldüren başkomiser **Kemal Kartal** ve polis memurları **Mehmet Haytan** ile **Hasan Sabancalı** hakkında açılan 'dava'nın, Erzurum Askeri Mahkemesinde sürmesi;

* Yozgat'ta gözaltına alınan sanıklara işkence yapan Emniyet Müdürlüğü siyasi şubede görevli komiser **Mazhar Bulut** ile polis memurları **Osman Harman**, **Mustafa Gülebenzer**, **Ahmet Türkyılmaz** ve **Ertuğrul Bodur** hakkında açılan davaya başlanması;

* Bingöl/Genç'te öğretmen Sıddık Bilgin'in yüzbaşı Ali Şahin tarafından işkenceye uğratılıp kurşuna dizilerek katledilmesi, cesedinin Suveren Jandarma Karakolunun bahçesine gömülmesi, aynı şekilde bir çok akrabalarının ağır işkencelere maruz bırakılmasıyla ilgili olarak parlamentoda yapılan basın toplantısı; yine aynı yüzbaşı Ali Şahin tarafından Muğlada gözaltına alınan, aynı aileden dört kişiye işkence yapılması ve yüzbaşının emri ile bunların içinden iki aylık çocuğu ile birlikte gözaltına alınan Çağnur Yılmaz'a tecavüz edilmesi olayının, yapılan ısrarlı şikayetler üzerine mahkemeye intikal etmesi;

* Cennet Değirmenci adlı devrimciyi işkence altında katletmekten dolayı Maraş Emniyet Müdürlüğü'nde görevli polis memurları **Hüseyin Güler-sönmez** ve **Mustafa Yazıcı** ile birlikte sözümona 'dörder yıl onar aya' mahkûm edilen **Hasan Sedat Caner**'in, 7 yıl boyunca kayınbiraderi de dahil, 200'ü aşkın kişiye işkence yaptığına dair Nok-

İşkencede katledilen **Cennet Değirmenci...**

...Ve katillerinden itirafçı polis **Sedat Caner**

ta dergisinde çıkan teferruatlı itirafları;

* Maraş'ta 57 yaşındaki Vakkas Devamlı'yı işkence sonucu öldürdükleri için dörder yıl beşer ay hapse mahkûm edilen Pazarcık Emniyet Amiri vekili komiser yardımcısı **Osman Güreş** ile polis memurları **Mehmet Genç**, **Yılmaz Konuş**, **Ensari Ordu** ve **Mehmet Köse**'nin cezalarının yargıtay'ca onaylanması;

* Bazı geceleri sivil elbise giyerek Emniyet Müdürlüğü'ndeki sanıklara işkence yapan Ankara DGM Savcısı Yüzbaşı **Ülkü Coşkun** hakkında 'dava' açılması;

* Giresun/Şebinkarahisar ilçesi Emniyet Müdürlüğü'nde meydana gelen işkence olayıyla ilgili olarak Siyasi Şube'de görevli komiser **Yüksel Ergenekon**, komiser **Şeref Çoban**, polis memurları **Cevat Hamdi Öz**, **Abdurrahman Doğan**, **Şerif Aslankaya**, **Sedat Gümüş**, **Sedat Alpaslan** ve **Bayram Üstün** hakkında 'dava' açılması;

* Kadıköy'deki bir emlak komisyoncusundan 1 milyon lira rüşvet aldıkları için 'yargılanan' iki polis memurunun, "karakolda baskı gördük" diyerek ifadelerini reddetmesi

* Kars'ta oyun kağıdı kaçakçılığı yaptığı gerekçesiyle gözaltına alınan ve işkence altında katledilen Şah İsmail Şut'un ölümüyle ilgili olarak komiser **Mehmet Bingöl** ile polis memurları **Hamdi Balcı**, **Mustafa Koç**, **Orhan Kahramanoğlu** ve **Murat Belge** hakkında dava açılması;

* Ankara emniyet müdürlüğünde 'Özel Harekat Grup Amiri' olan işkenceciliğiyle ün salmış, partimiz operasyonlarında görev almış, partimiz davalarında devamlı surette teşhir edilmiş, TDKP davası sanığı Muammer Nadir Kaya ve Ankara Yenimahalleden iki kardeşe işkence yapmaktan toplam 18 aya mahkum olup, cezası yargıtayca da 'işkenceyi meslek haline getirmiştir' gerekçesiyle onaylanan Komiser **Mehmet Yılmaz**'ın halen neden Ankara'da ki görevine devam ettiği konusunda basında çıkan yazılarla, Başbakan ve İçişleri bakanına bu konuda yöneltilen sorular;

* SHP İçel 'milletvekili' Fikri Sağlar'ın İçişleri Bakanı Y.Akbulut'un cevaplandırması için verdiği soru önergesinde, çeşitli tarihlerde işkence altında öldürülen Yusuf Altın, Vakkas Devamlı ve Ramazan Güncü'nün ölümlerine yol açan sorumlular hakkında ne gibi işlemlerin yapıldığını sorması;

Faşist savcı partimiz TKP/M-L'nin yiğit savaşçısı **Ali Sarıbal**'ın "eceliyle öldüğünü" iddia etmişti!

* Halen Gelibolu 2.Kolordu Komutanlığı Muhafız Bölüğü'nde askerlik yapan Şükrü Bağ'ın, gözaltında kaldığı 19 gün boyunca *"akla hayale gelmedik işkencelere tabi tutuldum. Koltuklarımın altına yumurta koymalarından tutun da, vücudumun her yanına elektrik verilmesine kadar işkencenin her türlüsü uygulandı"* şeklinde beyanat vermesi;

* Mersin Dev-Yol sanıklarından Necati Emgili'nin Mersin Birinci Şube'de üç ay gözaltında kaldığı süre içinde kendisine ve diğer sanıklara **Ahmet Güneş, Teyyir Çakır, Hamdi Fidan, Laz İlhan** ve sorgulama amiri **Hanefi Avcı** tarafından, falakadan manyeto ile cereyan vermeye, çıplak vücuda su dökmekten vücutta sigara söndürmeye kadar çeşitli işkencelerin yapıldığı, Dev-Yol davası sanığı öğretmen Ali Uygur'un işkence sonucu öldüğü şeklinde açıklamalarda bulunması;

* MDP Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Aydar'ın; 1- Yamaç bucağı jandarma karakolunda öldürülen kişinin kim olduğu ve kimler tarafından öldürüldüğü; 2- Bingöl İskenderan mevkiinde odun toplarken öldürülen lise öğrencisinin kim olduğu ve kimler tarafından öldürüldüğü; 3- Bingöl merkez Gökçekanat köyü muhtarı İbrahim Çakabay ile köy bekçisi Mustafa Çakar'ın hangi polisler tarafından öldürüldüğü yolunda Yıldırım Akbulut'a sorular yöneltmesi;

* Maraş'ta işkence altında öldürülen ortaokul öğretmeni Yusuf Bağ'ın kızkardeşi Gülsüm Bağ'ın, kendisine ve abisine yapılan işkencelerle ilgili olarak yaptığı açıklamalar;

* Bursa'da iki kişiye işkence yaptıkları için Birinci Şube Müdürü **Hasan Özdemir**, komiser **Erol Kaya**, komiser **İbrahim Çataloluk**, komiser muavini **Burhanettin Ercan**, polis memurları **İsmet Çakır**, Ahmet Akif Karacan ve **Polat Mazlum** hakkında 'dava' açılması;

* SHP'li Fikri Sağlar'ın, 1980'den bu yana Maraş/Pazarcık'ta polis ve jandarma tarafından evlerinden alınan Hasan Mesken, Ali Çetiner, Hüseyin Engirek, Ali Ovayolu, Fidan Yıldırım ve Ali Taşyurdu'nun akibetlerinin ne olduğu konusunda Y.Akbulut'a soru yöneltmesi;

* Ahmet Şahinkanat'ın Muğla Emniyet Müdürlüğü'nde Komiser **Hurşit Cezin** ve diğer polisler tarafından işkence yapıldığına dair basında yer alan açıklaması;

* 21 Ocak 1986'da İstanbul Deniz Polisi'nde gözaltına alınan Recep Tuna'nın gördüğü işkence sonucu götürüldüğü Sağmalcılar cezaevinde ölmesi;

* Ankara Dev-Yol davası avukatlarının; "Müvekkillerine emniyetteki sorgulamalar sırasında işkence yapıldığı ve altı sanığın ölümüne yol açıldığı" iddiasıyla **Kemal Yazıcıoğlu, Bekir Pullu, Halil Kartal, Sıraç Kayakıran, Celal Çoban, Uğur Özdemir, Ömer Bülbül, Rıdvan Güler, Mustafa Öner, Hasan Alataş, Ferruh Tankuş, Turhan Öztürk, İsmail Tunaylı, Bahtiyar Çandır, Ali Şimşek, Nurettin Okhan, Tuncay Yağmur, Cevdet Yazıcı** ve **Uğur Özdemir** adlı 20 polis hakkında şuç duyurusunda bulunması;

* SHP'li Kadir Narin'in meclis başkanlığına verdiği üç ayrı soru önergesinde Doğu Anadolu Bölgesi'ndeki 12 işkence olayını gündeme getirmesi, aralarında 19 yaşındaki Battal Evren'in de bulunduğu bazı kişilerin işkencedemi yoksa çatışma sırasında mı öldüğünü sorması;

* Adana/Ceyhan'da kumar oynattığı gerekçesiyle gözaltına alınan Ersan Payaslı adlı kahvecinin işkenceye uğratılması ve Emniyet Müdürlüğü binasından aşağıya atılması ve komaya girmesi;

* Artvin'de Cengiz Aksakal'ı işkenceyle öldüren komiser muavini **Hilmi Özmen** ve polis memurları **Seyhan Açıkel** ile **İbrahim Üçok** hakkında Erzurum Askeri Mahkemesi'nde üçer yıl dörder ay hapis cezası istenmesi;

* Askeri Savcı'nın Diyarbakır cezaevinde bugüne kadar katledilen ve aralarında partimizin yiğit savaşçılarından Ali Sarıbal'ın da bulunduğu 32 kişinin ölüm listesini açıklaması...

Siyasi olan-siyasi olmayan ayırımını yapmadan yukarıya sıraladığımız bütün bu işkence ve katliam örnekleri, **işkence** konusunun oldukça aktüel bir hal alması dolayısıyla, devede kulak misali uşak basına ve parlamento 'ahırı'na yansıyan bazı işkence katliam örnekleri idi.

İşin aslında ise, bütün bunlar, **işkence** denilen büyük bir buz dağının (aysberg'in) sadece su yüzünde görünen son derece küçük bir parçasıdır. Zira, dün olduğu gibi bugün de,faşist komprador patron-ağa devletinin polis karakollarına, jandarma karakollarına, sıkıyönetim sorgulama bürolarına, MİT-KONTGERİLLA karanlık odalarına, hatta zindanlarına girip de **işkence** görmiyeni yoktu. Daha doğrusu bütün Türkiye sathı, baştan başa tipik bir işkencehaneden başka bir şey değildi, hala da değildir. Faşist Türk ordusunun cuntanın doğrudan emir ve komutası altında, yıllarca bütün Türkiye'yi nasıl operasyon sahası haline çevirdiğini, bugün parlamento 'ahırı'nda gösterisi yapılan 'manyeto'yu nasıl en ücra köye kadar soktuğunu ve nerdeyse işkenceden geçirmediği bir tek köylüyü bırakmadığını bilmeyen, duymayan mı vardır.

Keza, uşak basına ve parlamento 'ahırı'na yansıtılan katliam örnekleri de, bu konudaki gerçek rakamları yansıtmaktan fersah fersah uzaktır.

Mesela 1981 Ağustos'unda gözaltına alınıp da, aylarca süren en vahşi işkenceler sonucunda 25 Ekim 1981'de hunharca katledilen partimiz genel sekreteri **Süleyman Cihan** yoldaşın adı, hazırla-

nan işkence listelerinde geçmiyordu.

Mesela İstanbul'da partimize yönelik olarak girişilen bir operasyon esnasında ele geçirilip, 30 Eylül 1984'te işkence tezgahlarında hunharca katledilen, ser verip sır vermeyen yiğit partizan **H.Hakkı Erdoğan** yoldaşımızın adı, hazırlanan ölüm listelerinde geçmiyordu.

Mesela, daha öncesini bir yana bırakalım, 12 Eylül 1980'den bu yana geçen süreç içerisinde, muhtelif tarihlerde işkence tezgahlarında hunharca katledilen **O.Özcan Doyuranlar, İbrahim Kır, Mehmet Beyhan, Behzat Firik, Haydar Sönmez, Veysel Yıldız, Hüseyin Kılığ** gibi yoldaşlarımızın adları, hazırlanan ölüm listelerinde geçmiyordu.

Mesela daha dün Dersim/Mazgirt Germisi'deki işkence yuvasında hunharca katledilen **Cevher Yaşar** yoldaşımızın adı, hazırlanan ölüm listelerinde geçmiyordu.

Mesela Nadir Dizdar, Adil Can ve Fatsa eski belediye Başkanı Fikri Sönmez gibi sayısız yurtsever, devrimci, demokratın adları, hazırlanan ölüm listelerinde geçmiyordu...

Kısacası, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının çeşitli milliyetlerden halkımız üzerindeki kanlı ve zorba diktatörlüğü olan faşist Türk devletinin tescilli mesleklerinden birisi de **işkencecilik**tir. İşkence onun sürekli bir yol arkadaşıdır, resmi bir politikası ve günlük sıradan icraatlarından birisidir. Halkımız faşist komprador patron-ağa devletinin bu tescilli işkenceci kimliğini çok iyi bilmektedir ve işkencenin bitmez tükenmez acısını, sıkıntısını, onulmaz yaralarını etinde-kemiğinde hissetmekte, taşımaktadır. Keza nerede baskı, zulüm, işkence varsa, orada direniş ve mücadelenin olması da kaçınılmazdır. Nitekim yıllardan beridir, halkımız faşist Türk devletinin işkenceciliğine karşı da, kesintisiz bir biçimde mücadele etmekte, hayatın her alanında direnmektedir. Mesela özgürlük mahkumlarının, sayısız kurbanlar verme pahasına yükselttikleri şanlı direnişleri dünyanın dört bir yanında duymayan, bilmeyen mi kaldı?

Evet, **işkence** kaçınılmaz biçimde çöküşe giden faşist komprador patron-ağa devleti tarafından çeşitli milliyetlerden halkımıza ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan ülkemiz devrimci ve komünist hareketine uygulanmaktadır. Dolayısıyla, işkenceye karşı kesintisiz biçimde mücadele eden de, halkımızından ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan ülkemiz devrimci ve komünist hareketinden başkası değildir ve olamaz da.

Lakin faşist Türk devleti,faşist cunta, faşist sıkıyönetim paşaları ve bugün de faşist palyaço Özal hükümeti, bugüne kadar geçen süreç içerisinde, gerek kendi işkence ve katliam suçlarını, gerekse bu suçlarına karşı yükselen direniş ve mücadeleleri, ülke ve dünya demokratik kamuoyunun gözlerinden gizlemeye büyük bir özen göstermiş, bu doğrultuda ellerinden gelen her yola başvurmaktan geri kalmamışlardır.

Fakat şimdi durum giderek değişiyor, halkımızın düzen aleyhtarı öfke ve hıncı için için kabarıyor. Şimdi durum giderek tersine dönüyor. Halkımızın mücadelesi giderek yükseliyor, faşist diktatörlüğü adım adım geriletiyor ve kaybettiği bir dizi mevziyi adım adım yeniden ele geçirmeye başlıyor. Keza yeni bir devrimci kabarışın etmenleri de yavaş yavaş uç veriyor ve gerek hakim sınıfları, gerekse onların faşist diktatörlüğünün yüreğine, daha şimdiden derin korkular salıyor. Dolayısıyla hem çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki 'it dalaşı' giderek kızışıyor, hem de faşist komprador patron-ağa devleti, suçlarını gizlemekte giderek çok daha bariz biçimde zorlanıyor, adeta ellerini eteklerine dolaştırıyor.

Nitekim, son dönemlerdeki bir dizi işkence ve katliam olaylarının açığa çıkmasında, faşist diktatörlüğün bazı 'kirli çamaşırları'nın ortaya dökülmesinde, işkence konusunun çok daha güncel bir hal almasında, hakim sınıf klikleri arasındaki bu 'it dalaşı'nın önemli bir payı olmuştur.

Bu konuda en yoğun 'gayreti' SHP gösterdi. SHP'nin basın toplantılarını, soru önergelerini, 'işkence aleyhtarı' demeç ve açıklamalarını, bir dönemin tescilli işkenceci elebaşısı Demirel'den tutunda, kafatasçı-ırkçı Türkeş ve bugünkü takipçilerine kadar varan çeşitli hakim sınıf klikleri sözcülerinin demeçleri izledi. Adeta 'dut yemiş bülbüle' dönen cunta elebaşısı Evren'den ve kamuoyuna yansıyan işkence ve katliamları acemi hırsız misali 'senaryo', 'hayal mahsülü' ve 'solun işi' olarak ilan edecek kadar komikleşen Özal ve İçişleri Bakanı Y.Akbulut dışında, hemen hemen tüm hakim sınıf klikleri sözcüleri, biranda keskin 'işkence aleyhtarı' kesilme yarışına çıktılar. Hatta cuntanın hızlı 'paraşütçüsü' ve eski Ziverbey Köşkü işkenceci elebaşlarından T.Sunalp bile 'işkence aleyhtarı' bir demeç vermekten geri kalmadı.

Oysa bütün bunlar sahtekarlıktan başka bir şey değildi. Ve onların da öz olarak işkence karşıtı olma diye bir sorunları yoktu. Çünkü onlar da, yüzlerine ne tür bir maske takmış olurlarsa olsunlar, bu düzenin, bu devletin en keskin savunucularıdırlar. Emperyalizm uşağı hakim sınıfların sözcüsü, savunucusu-

'Oğlum devletin emniyet binasında öldürüldü'

Hasan Hakkı Erdoğan

Baba Hüseyin Erdoğan, "O[ğ]lum ... binasında, devletin emniyet binası[nda] ... gün lanetlediği işkence ile öldürül[dü] ... failleri devletin emniyet örgütün[ün] ... çalışmaktadır" dedi.

ANKARA, (Cumhuriyet Bürosu) — İşkence sonucu öldüğü öne sürülen H. Hakkı Erdoğan'ın babası Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'na yaptığı başvuruda, "Oğlumun ölümünden bu yana bir buçuk sene geçtiği halde davaya bakacak mahkemenin belirlenemeniş olmasını büyük bir acı ile karşılıyorum. Sonucu kederle bekliyorum" dedi.

İstanbul'da 18 Eylül 1984'de gözaltına alınan H. Hakkı Erdoğan'ın ölüm haberi babasına 7 Ekim 1984 tarihinde bildirildi. Hüseyin Erdoğan'ın şikâyeti üzerine Şişli Cumhuriyet Savcılığı olaya el koydu.

Hüseyin Erdoğan, herhangi bir işlem yapılmayınca Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'na verdiği dilekçede şu görüşlere yer verdi:

"Oğlum hiçbir hastalığı bulunmayan sağlam bir insandı. Öldüğünde 24 yaşındaydı. Ölümünün işkence sonucu olduğunu düşündüğümden şikâyetçi oldum. Olayın ilgili olarak soruşturma açıldı. Ancak soruşturma hiçbir vakit ciddiyetle ele alınmadı, Sıkıyönetim Savcılığı, sıkıyönetimin kalkmasından sonra dosyayı Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na gönderdi. Şişli Cumhuriyet Savcılığı dosyayı bu kez Diyarbakır Sıkıyönetim Savcılığı'na gönderdi.

Askeri Savcılıktan aldığım otopsi raporu ektedir. Otopsi raporunda işkence izleri çok açık bir şekilde saptanmış, ölümün işkenceden olduğu belirlenmiştir. Suç İstanbul'da işlenmiştir, sıkıyönetim kalktığına göre, davanın o yerde bulunan normal mahkemede görülmesi gerekir. Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nın suçla hiçbir ilgi ve irtibatı ve yetkisi olamaz. Bu davranışın adaleti sürüncemede bırakmaya yönelik olduğuna inanıyorum.

Oğlum genç yaşında, devletin emniyet binasında, insanlığa inanetlediği işkence ile öldürülmüştür. Suçun failleri devletin emniyet örgütünde hala çalışmaktadır. Oğlumun ölümünden bu yana bir buçuk yıl geçtiği halde, davaya bakacak mahkemenin belirlenemeniş olmasını bir yurttaş olarak büyük bir acı ile karşılıyorum. Sonucu kederle bekliyorum".

Hüseyin Erdoğan Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'na 5 Şubat 1986 tarihinde yaptığı başvurularda, soruşturmanın çabuklaştırılmasını ve suçluların cezalandırılması için gerekli işlemin yapılmasını da istedi.

Ölüm olayı ile ilgili olarak Uluslararası Af Örgütü de ilgili makamlara başvurarak Hasan Hakkı Erdoğan'ın durumunu sormuştu. Uluslararası Af Örgütü'nün "1985 Türkiye Değerlendirmesi" adı altında çıkan raporunda Hasan Hakkı Erdoğan'ın işkence sonucu öldürüldüğünden söz edilmişti.

Uluslararası Af Örgütü, 1985 yılına ait yayınladığı Türkiye'de insan hakları raporunda Hasan Hakkı Erdoğan hakkındaki bölüm:

"Bize ulaşan bilgiler, siyasi suç işledikleri iddiasıyla gözaltına alınan kişilerin -bazı istisnalar dışında- tümünün kötü muameleye uğradıkları ve bazı durumlarda da işkence sonucu hayatlarını kaybettikleri yolundadır. Bazı olaylarda da aileleri, gözaltına alınan yakınlarının akibetleri hakkında hiçbir bilgi edinememişlerdir. Af Örgütü gözaltına alındıktan sonra ölen Hakkı Erdoğan'ın durumunu Türk makamlarından sormuştur. Ulaşan iddialar, Hakkı Erdoğan'ın işkence sonucu öldüğü yolundadır. 17 Aralık tarihinde Londra'daki Türk Büyükelçisi Rahmi Gümrükçüoğlu, Af Örgütü'ne yanıt vererek, 18 Eylül'de gözaltına alınan Hakkı Erdoğan'ın 29 Eylül tarihinde askeri hastahaneye kaldırıldığını bildirmiştir. Verilen bilgiye göre kendisine böbrek ve kalp yetmezliği teşhisi konularak sivil bir hastahaneye sevkedilmiş, ancak ertesi gün ölmüştür. Sıkıyönetim Komutanlığı'nın olayla ilgili olarak soruşturma açtığı belirtilmiştir."

Bilindiği gibi İKK sayı 62'de yayınladığımız 30.9.84 tarihli belgede H. Erdoğan'ın böbrek ve kalp yetmezliğinden değil "tetkik edilecek neden neticesinde" öldüğü belirtiliyordu.

durlar. Bu niteliklerini muhafaza ettikleri sürece onların gerçek 'işkence aleyhtarı' olabilmeleri, her şeyden önce eşyanın tabiatına aykırıdır. Sözümona keskin 'işkence karşıtı' kesilen bu sahtekarların birtek amacı vardır, o da, ortaya çıkan durumdan kendi klik menfaatleri doğrultusunda azami derecede yararlanma, bunu Özal kliğini yıpratma, kendi gerçek işkenceci kimliklerini gizleme ve halkın düzen aleyhtarı tepki ve hoşnutsuzluklarını kendi potalarına kanalize ederek, birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanma...

Elbette ki, hakim sınıfların çeşitli klikleri arasında, bu konuda da belli nüans farklılıklarının bulunmadığını söylemiyoruz. Fakat onların özü aynıdır. Hepsi de aynı mayadan yoğrulmuşlardır. Ve halkımız, daha koyu işkence uygulayacılarına karşı daha ehven işkence uygulayıcılarını tercih edemez. Görevimiz tüm işkencecilere de gereken cevabı vermektir.

Mesela bu keskin 'işkence karşıtlarına' sormak gerekir: Çeşitli milliyetlerden halkımız, yıllardır en vahşi ve barbar işkence ve katliamlara maruz kalırken, sizler nerelerdeydiniz? Ya da madem ki o denli keskin 'işkence karşıtı' ve 'insan hakları savunucusu'sunuz, neden yıllardan beridir en vahşi ve barbar biçimde sürdürüle gelinen işkence ve katliamların düne kadarki açık, bugün ise perde arkası başaktörlüğünü yapan faşist cuntaya bir tek kelime dahi söyleme cesareti gösteremiyorsunuz da, eşek yerine palanını döğmeyi tercih ediyorsunuz?

Kısacası bu irili ufaklı emperyalizm uşaklarının ve hakim sınıf sözcülerinin, gerçek anlamda işkenceye karşı olma diye bir sorunları yoktur ve olamaz da. Onların yaptığı tipik bir 'işkence tüccarlığı'dır.

İşbaşına gelir gelmez ilk icraatı, 12 Mart döneminin ayyuka çıkan işkenceciliği üzerine süngergekmek olan, dahası işbaşında kaldığı süre içinde, başta partimizin yiğit savaşçılarından **Selahattin Doğan** olmak üzere bir çok kişinin işkence tezgahlarındaki katliamlarının altında imzası bulunan CHP'nin savunucularından birisi olduğunu söyleyen SHP, 'işkence aleyhtarı' olamaz.

Dünün tescilli işkenceci elebaşılarından Demirel, 'işkence aleyhtarı' olamaz.

Elini yüzlerce, binlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünistin kanına bulamış olan fanatik-ırkçı MHP elebaşıları, 'işkence aleyhtarı' olamazlar...

Şimdilik cuntanın icazetiyle ve esas olarak parlamento dışında legal siyaset sahnesinde cirit atan bu sahtekarlar,aslında gerçekleri büyük ölçüde gizlemeye, çarpıtmaya devam ediyorlar ve böylece halkımızın gözüne kül serperek, onun gerçekleri görmesini engellemeye çalışıyorlar. Lakin onların çabası da boşunadır. Onlar da, bir kaç işkence olayını açığa çıkarıp, bir kaç işkenceciyi deşifre etmek ve bunu 'yem' olarak kullanmakla, halkımızın öfke ve gazabından kurtulmayı asla beceremeyeceklerdir. Halkımız, faşist Türk devletinin tüm işkence suçlarını işkenceci katillerini biliyor ve gerek faşist Türk devletinden, gerekse onun tüm işkenceci katillerinden mutlaka hesap soracaktır.

"...Yarı baygın durumdaydım. Sandalyeden ha düştüm ha düşecektim ki, askerler tuttular. Bu ara birkaç asker tahta harflerle ismimi yazıp bir tahtaya yerleştirerek boynuma astılar. Bu arada bir flaş patladı..."

Sivil görünümlü faşist cuntanın perde arkası başaktörü ve el altı desteğiyle, işbaşına geldiğinden beri halkımız üzerindeki baskı, zulüm, işkence ve katliamları kesintisiz biçimde sürdüren, polis yasalarının, 'pişmanlık' yasalarının, 'köy koruyucuları'nın, köy sürgünlerinin vs. mimarlığını ve uygulayacılığını yapan İMF patentli faşist Özal hükümeti elebaşıları, işkence konusunda ortaya çıkan çıplak gerçekler karşısında, bu kez de her türden yalan, sahtekarlık ve demagojilere başvurmaktan geri kalmadılar. Ortaya çıkan işkence ve katliamları 'münferit olaylar' şeklinde değerlendirerek, hem kamuoyunu yanıltmaya, hem de faşist Türk devletinin işkenceci kimliğini gözlerden gizlemeye çalıştılar. Ortaya atılan iddiaların 'senaryo', 'hayal mahsulü' ve 'solun işi' olduğunu 'ispatlamak' için bin bir dereden su getirdiler.

Yüzlerine 'sol','sosyalizm', 'komünizm' maskeleri takınan RSE uşağı sosyal faşist karşı-devrimcilerin, tıpkı diğer çeşitli hakim sınıf kliklerinin yaptığı gibi, bu durumdan yararlanmaya çalıştıkları, çeşitli ihtiyaç ve taleplerini sömürerek halkımızı kendi kuyruklarına takmaya uğraştıkları tartışma götürmez bir gerçektir. Keza,bunların işbaşına geldiklerinde, mevcut faşist diktatörlüğe sosyal faşist bir biçim vermekten öteye gitmeyecekleri, dolayısıyla işkence, baskı, sömürü ve katliamları, 'sol', 'sosyalizm' maskeleri altında aynen, hatta daha da şiddetlendirerek sürdürecekleri, bizim açımızdan gayet açık bir husustur.

Lakin, halk ve devrim saflarında yer alan gerçek solcuların, yurtseverlerin, devrimcilerin, demokratların ve komünistlerin, her konuda olduğu gibi işkence ve katliamlar konusunda da, en küçük bir yalan ve yanlışa sapmadan ve buna tenezzül etmeden, sadece çıplak gerçekleri ortaya koydukları ve koyacakları, halkımızın çok iyi bildiği bir gerçektir. Bu konuda gerçek yalancı ve senaryocu olanlar, faşist cunta ve faşist Özal hükümeti elebaşlarıdır.

Peki faşist cellat Evren ve faşist palyaço Özal, daha düne kadar ülke ve dünya demokratik kamuoyunun gözlerinin içine baka baka, "Türkiye'de işkence yoktur" demiyorlar mıydı?

Oysa gerçekler bu sözlerin tam aksini söylüyor ve bu faşist elebaşıların ülkemizin en büyük yalancı ve sahtekarları olduğunu en açık biçimde ortaya koyuyor. Onların tüm sahtekarlıkları boşunadır, çünkü mızrağın çuvala sığar yanı yoktur! Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, çaldıkları minareye kılıf uydurma 'mahareti' gösteremeyeceklerdir ve halkımız onların suçlarını tek tek açığa çıkarıp mutlaka hesap soracaktır.

Onlar, bugün ülkemizde işkencenin olmadığı yalanına başvurmayı sürdürüyorlar. Ve bundan sonra da sürdüreceklerdir. Aslında bu, bugüne kadar geçen süreç içinde işbaşına gelen tüm faşist elebaşılarının, yorulmak bilmeksizin okudukları eski bir türküdür. İşbaşına gelen her elebaşı,ülkemizde işkencenin olmadığını söyleyip durur. Fakat muhalefete düştüğünde en keskin 'işkence aleyhtarı' kesilmekten de geri kalmaz. Ve bu oyun kesintisiz biçimde sürüp gider, bugün de sürüp gitmektedir.

İşin aslında ise, işkence, baskı, zu-

lüm, katliam, emperyalizme göbeğinden bağımlı bu düzenin ve devletin sürekli yol arkadaşıdır. Faşist Türk devletinin resmi ve günlük sıradan icraatı durumundadır.

Zira her türden baskı, sömürü ve zulmün olduğu gibi, emperyalizm uşağı hakim sınıfların ve onların faşist diktatörlüklerinin çeşitli milliyetlerden halkımıza yaptığı tüm gaddarlıkların adı olan işkencenin de bir sınıfsal kaynağı, bir sınıfsal nedeni vardır. Ve işkence, genel olarak, çöküşe giden ezen, sömüren sınıfların ezilen sömrülen sınıflara uyguladıkları gaddarlıklar toplamı olarak tanımlanabilir. Burda amaç, kaçınılmaz biçimde çöküşe giden ezen, sömüren sınıfların, kaçınılmaz çöküşlerini engellemek, ömürlerini biraz daha uzatmaktır. İşte tam da bu çöküşe gitme gerçeğinin yarattığı **derin ve ölümcül korkunun** doğrudan sonucu ve ürünü olarak ortaya çıkan **işkence**, yine de tarihin ölüm fermanını çoktan boyunlarına astığı ezen, sömüren sınıfları kaçınılmaz biçimde çöküşe gitmekten kurtarmaya yetmemiştir ve yetmiyecektir de.

Şu husus açıklıkla bilinmelidir ki; *"Yeryüzünde tarihi gelişimin gidişini tersine döndürecek hiç bir güç yoktur ve olamaz da. Yarınlar, çökmekte olan ve can çekişen kapitalizmin ve onun pis kenefi faşizmin değil, bütün emekçi halkın, bütün ilerici insanlığın gözlerini diktiği yüce sosyalizmindir"* (Dimitrov)

Tarih, emperyalizm uşağı hakim sınıfları, onların düzenini ve devletini çoktan ölüme mahküm etmiştir. Onların geleceği kapkaranlıktır. İçin için çürümekte, can çekişmekte ve kaçınılmaz biçimde çöküşe doğru gitmektedirler. İşte bunun yarattığı derin ve ölümcül korkudur ki, onları alabildiğine barbarlaştırmakta, çeşitli milliyetlerden halkımıza, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine karşı en vahşi saldırı, zulüm, katliam ve işkencelere başvurmalarına yol açmaktadır.

Ama ne demiş halkımız, **korkunun ecele faydası yoktur**!

Onlar ne yaparsa yapsınlar, çöküşe gitmekten kurtulamıyacaklardır. Hiç bir güç onları halkımızın gazabına uğramaktan kurtaramayacaktır. Partimizin önderliğinde, er ya da geç ayağa kalkması kaçınılmaz olan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, tüm işkence, cinayet ve katliamlarının hesabını, emperyalist haydutlardan, onların yerli uşaklarından ve faşist Türk devletinden mutlaka soracaktır! Buna olan inancımız sonsuzdur.

Halktan ve devrimden yana olan hiç kimse, geleceğe olan güvenini bir nebzecik dahi olsa yitirmemeli, geleceğin bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye'sinin yaratılması mücadelesine, karınca kaderince ve gücü oranında katılmalı, bu uğurda canla başla çalışmalı, mücadele etmelidir. Bunun bir parçası olarak, bugün gelinen noktada, işkence ve katliamlara karşı mücadele, çok daha güncel bir hal almış, özgül bir önem kazanmıştır. Bugüne kadar geçen süreç içinde yüzbinlerce kişi, şu yada bu şekilde, şu yada bu biçimde faşizmin işkence tezgahlarından geçirilmiş, binbir çeşit baskı, zulüm ve eziyetlere maruz kalmıştır. Onbinlerce kişi gördükleri ağır ve vahşi işkenceler sonucu sakatlanmış, hastalanmış, izi kolay kolay kaybolmaz yaralar almıştır. Yüzlerce, binlerce kişi uğratıldıkları barbarca işkenceler sonucu, hayatlarını kaybetmişlerdir. Bugün Türkiye'de, bir tanıdığı, bir ferdi gözaltına alınmamış, tutuklanmamış ve ağır işkencelere uğratılmamış hemen hemen hiç bir aile yoktur. Dolayısıyla şu yada bu şekilde, şu yada bu düzeyde işkence ve katliamların acı ve sıkıntılarını benliğinde hissetmiş, yaşamış ve bu konuda derin bir kin ve nefretle dolup taşanların sayısı, neredeyse Türkiye nüfusunun % 60-70'ini bulmaktadır. İşte çeşitli hakim sınıf kliklerini, sözümona 'işkence aleyhtarı' bir tutum takınmaya iten ve bu konuda çeşitli sahtekarlıklar sahnelemelerine neden olan durum da budur. Onlar halkımızın içinde taşıdığı derin öfke ve hıncı, düzen sınırları içine akıtmak, kendi kuyruklarına takmak ve süreç içinde pasifize edip yatıştırmak istiyorlar. Halkımızın gözlerinin içine baka baka yeni oyunlar tezgahlıyorlar. Dolayısıyla halktan ve devrimden yana olan hiç bir kişi, grup, örgüt bu duruma seyirci kalamaz, kalmamalıdır da. Hiç bir kişi, grup ve örgüt, hakim sınıfların çeşitli kliklerinin bu konuda yeni oyunlar tezgahlayarak ve sözüm ona 'demokrasi havariliği'ne çıkıp 'insan hakları savunucusu' kesilerek geri bilinçli yığınları kuyruğuna takmasına müsade etmemelidir.

Evet, Türkiye boydan boya resmi bir işkencehaneye dönüştürülmüştür ve faşizmin baskı, zulüm, işkence ve katliamları artık ayyuka çıkmışır. Açıktır ki bütün bu baskı, zulüm, işkence ve katliamlar halkımıza, halkımızın kopmaz bir parçasını oluşturan biz ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist kişi, grup ve örgütlere uygulanmıştır, uygulanmaktadır ve uygulanacaktır. Dolayasıyla, halkımıza ve bize uygulanan bu barbarlıkların hakim sınıfların çeşitli klikleri tarafından istismar edilmesine ve sömürülmesine müsade edilmemelidir ve gerek bizim açımızdan gerekse tüm halkımız açısından hiç bir zaman güncelliğini yitirmeyecek olan bu konunun üzerine gidilmelidir. Onbinlerce yurtsever, devrimci,demokrat ve komünistin bütün bir 12 Eylül Askeri faşist diktatörlüğü dönemi boyunca ne tür akla hayale gelmedik işkence, baskı, zulüm ve katliamlara maruz kaldıkları gözler önüne serilmelidir. Faşist Türk devletinin tüm işkence ve katliam suçları, bir bir ve en ince ayrıntısına kadar ortaya dökülmelidir. Dava dosyaları açılmalı, işkence görenlerin açıklamaları, işkence sonucu sakat kalanların ve yaşamlarını yitirenlerin listeleri yayınlanmalı, tüm işkence suçları ve işkenceci katiller isim isim halka teşhir edilmelidir.

Elbetteki halk güçleri içinde de çelişkiler olacaktır ve halk güçlerinin birbirlerinin ideolojik-siyasi-örgütsel hata, zaaf ve eksikliklerine karşı mücadeleleri kesintisiz biçimde sürecektir ve sürmelidir de. Lakin,tek doğru ve demokratik çözüm yolu **eleştiri, tartışma, ikna ve eğitim** olan bu uzlaşır çelişkiler, halkla düşman arasındaki uzlaşmaz çelişme ile karıştırılmamalıdır. Ve tüm ilerici, yurtsever, devrimci,demokratik kişi, grup ve örgütler, halkın ve devrimin ortak çıkar ve menfaatleri sözkonusu olduğunda, sıkılı bir yumruk gibi ayağa kalkmayı ve bütün güçleriyle seslerini yükseltmeyi de bilmelidirler, ya da en azından artık bunu öğrenmelidirler.

İşte, başta biz komünistler olmak üzere, ülkemizin tüm ilerici, yurtsever, devrimci, demokratik kişi, grup ve örgütlerinin sıkılı bir yumruk halinde ayağa kalkmaları gereken konulardan birisi de, son günlerde çok daha güncel bir hal alan **işkence** olgusudur.

Partimiz, hiç bir kişi, grup ve örgüt ayrımı yapmaksızın, halkımıza uygulanan baskı, zulüm, işkence ve katliamlara karşı kesintisiz biçimde mücadele edecek ve bunların sorumlularını, gücü oranında süreç içinde mutlaka layık oldukları biçimde cezalandıracaktır.

Yayın organımız bu doğrultudaki ajitasyon ve teşhiri kesintisiz biçimde sürdürecektir.

Tüm yoldaşlarımızı ve siyaset ayrımı yapmakszın tüm ilericileri, yurtseverleri, devrimcileri ve demokratları, maruz kaldıkları ve tanık oldukları baskı, zulüm ve işkenceleri, bildikleri katliam örneklerini, gördükleri baskı ve işkenceler sonucu hayatlarını kaybeden yurtsever, devrimci, demokrat kişilerin adlarını ve işkenceci katillerin isim listelerini yayın organımıza ulaştırmaya çağırıyoruz.

—FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN HİÇ BİR İŞKENCE, BASKI VE KATLİAMI GİZLİ KALMAMALIDIR!
—HALKIMIZ İŞKENCECİ KATİLLERDEN MUTLAKA HESAP SORACAKTIR!
—KAHROLSUN İŞKENCECİ KATİLLER!
—KAHROLSUN FAŞİZM!
—KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
—YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

B.Ecevit'in Perde Arkası Başaktörlüğü ile Kurulan DSP Siyaset Sahnesinde

SAHTE REFORMİZM HALKIN 'UMUDU' OLAMAZ! UMUT DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR!

'Tosbağa'/'kaplumbağa' tartışmaları içinde, iki yıla yakın bir süredir reklam edilen **'Demokratik Sol' Parti**(DSP), ya da mizah konusu olan adıyla 'Daha Sonra Partisi', nihayet 'açık siyaset' sahnesine arz-ı endam etti!

Bir çok ertelemeden sonra, kuruluş dilekçesi ve 612 'kurucu üye'sinin evrakları, 50 klasör halinde, 15 Kasım 1985'te İçişleri Bakanlığına verilen DSP, böylece faşist Türk devletinden 'izin' alarak 'resmen' kurulmuş ve cici 'demokrasi'miz, onun sayesinde 'yeni' (aslında ise turşusu çıkmış kadar eski) bir partiye daha kavuşmuş oldu!

Keza, çok geçmeden yapılan 'kurucular kurulu toplantısı'nda 'kurucu üye'ler arasında bulunmayan Rahşan Ecevit, 612 'kurucu üye'den 510'unun oyuyla, sözümona DSP 'Genel Başkanlığı'na seçildi. Oysa O, sadece bir paravandı. Ve günümüz şartlarına adapte edilerek yeniden sahnelenmek istenen bu klasik oyunun perde arkasındaki asıl baş aktörü ise, Bülent Ecevit'ten (halkımızın deyişiyle, nam-ı diğer 'karayılan'dan) başkası değildi.

Evet, 'karayılan'ın perde arkası başaktörlüğü ile, sözümona 'demokratik sol', 'ideal DSP modeli', 'Müdafaa-i Hukuk anlayışı', 'tabandan örgütlenme modeli', 'insanca ve hakça bir düzen' vs. vs. demagojileri ardında ve sözümona 'mavi göğe ak güvercinler' uçurularak, yeni bir 'sola set çekme' oyunu daha oynanmak isteniyor halkımızın gözleri önünde.

Ama bu kez tam bir komedya olarak!

Peki, her şeyi bir yana bırakalım, DSP, iddia edildigi gibi 'tabandan' ya da 'halk tarafından' mı örgütlenmişti?

Bu, sözümona DSP'nin diğer hakim sınıf partilerinden 'farklı' olduğu, ya da onun daha 'farklı' bir biçimde 'kurulduğu' intibaının verilmesi, onun kamuoyunda daha fazla popülize edilmesi ve geniş halk yığınlarının gözüne kül serpilmesi doğrultusunda girişilen adi bir demagojiden başka bir şey değildir.

Oysa, tıpkı diğer hakim sınıf partileri gibi, aslında DSP de, en 'tepede' örgütlenmişti ve onun örgütlenmesinde, başında beri rakipsiz biçimde dizginleri elinde tutan da, B.Ecevit'ten başkası değildi. Dolayısıyla DSP olgusu,kesinlikle B.Ecevit'ten ayrı düşünülüp ele alınamaz.

Peki, halkımızın 'karayılan' tabir ettiği B.Ecevit, kelimenin gerçek anlamıyla, işçileri, köylüleri, diğer emekçi tabakaları, kısacası çeşitli milliyetlerden halkımızı mı 'temsil' ediyordu?

Hiç kuşkusuz ki, hayır! Halkımız artık onu çok iyi tanımaktadır. Onun şapkası düşmüş, keli görünmüştür.

O, halkımızın değil, emperyalistlerin ve uşaklarının temsilcisidir. Hakim sınıfların esas olarak, başta B.Almanya olmak üzere, B.Avrupa emperyalist devletlerine bağımlı kesiminin sözcülerinden birisidir. Hatta O, bu konuda Amerikan emperyalizm uşaklarını da geride bırakarak, 'Avrupacı' olmaktan, yani Avrupa'daki emperyalist devletlerine uşaklık yapmaktan 'iftihar' duyduğunu açıkça söyleyecek kadar uşak ruhludur. Onun keskin biçimde savunuculuğunu yapmayı sürdürdüğü, kemalizmin 'ülkemizi Batı uygarlığı düzeyine yükseltme' demogojisisin altında yatan gerçek de, bu gönüllü ve sadık uşaklıktan başka bir şey değildir.

Kaldı ki, DSP'nin kuruluş hazırlıkları sırasında, B.Ecevit ile R.Ecevit'in el ele vererek çıktıkları Avrupa turnelerinde, başta B.Alman tekelci burjuvazisinin 'sosyal demokrat' maskeli sözcülerinden W.Brand olmak üzere, B.Avrupa'nın çeşitli tekelci burjuva partileri sözcüleriyle sürdürdükleri temaslar dahi, bu 'demokratik sol' maskeli emperyalizm uşaklığını en açık biçimde gözler önüne sermektedir. Onların açık işbirliğine girdikleri bütün bu partiler, kendi ülkelerinde proletaryayı ve diğer emekçi tabakaları temsil etmemektedirler. Bu partiler, proletarya ve sosyalist devrim düşmanlarıdırlar. Emperyalizmin ve ülkelerindeki emperyalist devletlerin 'sosyal demokrat' maskeli savunucularıdırlar. Dolayısıyla bu partilerle işbirliği yapan ve emperyalist uşaklıkları gayet açık olan sözümona 'demokratik sol' maskeli Ecevit'lerin, ülkemizi emperyalist efendilerine satmak tan, diğer hakim sınıf kiliklerine nazaran daha sinsi, maskeli ve tehlikeli bir halk düşmanlığı yapmaktan ileriye gidemiyecekleri, gayet açık bir husustur.

Kısacası, B.Ecevit'in de, işçilerle, köylülerle ve tüm diğer emekçilerle, yani çeşitli milliyetlerden halkımızla hiç bir ilişkisi yoktur. O 'kuzu postuna bürünmüş kurt', 'halkçılık', 'demokratik sol'culuk maskesine bürünmüş azılı bir halk düşmanı, öz itibarıyla faşist bir elebaşıdır.

O, emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzenine karşı değildir. O, emperyalizme karşı değildir. O, komprador kapitalizme karşı değildir. O, feodalizme karşı değildir. O, ülkemizde üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, emperyalist efendileriyle el ele vererek, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı ilikilerine kadar sömürmesine, kanını-canını emmesine, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını talan etmesine karşı değildir. O, dünyayı yeni bir emperyalist savaşa sürükleyen iki emperyalist koalisyondan birisi olan başını ABD'nin çektiği NATO'ya karşı değildir ve ülkemizin böyle bir emperyalist savaşın alevleri içinde kavrulması taraftarıdır. O, hakim sınıfların çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerindeki kanlı ve zorba diktatörlüğü olan faşist Türk devletine karşı değildir. Hatta bu eli kanlı halk düşmanı devleti faşist bile görmemektedir. Ona göre bu diktatörlüğün büründüğü en kanlı biçimlerden birisi olan 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü bile sadece 'demokrasiden uzaklaşma'dır. Ona göre bugün ülkemizde hüküm sürmekte olan faşizm değil, 'demokrasi'dir. Ona göre faşist Türk devleti emperyalizme bağımlı değildir, ülkemiz emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke değildir ve Özal palyaçosunun Orta-Doğu ülkeleriyle yakınlaşması, 'bağımsızlığımızı giderek aşındırabilir'! O, sözümona 'Türk ırkçılığı'na ve 'kafatasçılığa' karşı çıkar görünmesine rağmen, M.Kemal'in **"Türkiye Cumhuriyeti'ni Kuran Türkiye halkına Türk milleti denir.' 'Ne mutlu Türküm diyene'** ve 'güneş dil' vb. gibi zırvalıklarını ve ırkçı sloganlarını rehber edinen azılı bir Türk şövenistidir. Ona göre; *"Türkiye Cumhuriyeti'nde "Türk", bir ırkın veya kavmin ötesinde, birbiriyle binlerce yıl boyunca kaynaşagelmiş nice ırkları, soyları, kavimleri, uygarlıkları, kültürleri kucaklayan bir milletin adıdır."* (Bkz. B. Ecevit'in Nokta dergisinin 11-17 Haziran 1984 tarihli 16. sayısında yer alan "Türk milleti ve Türkiye" başlıklı yazısı) Yani ona göre,

bugün Türkiye'de yaşayan Türk ulusu dışındaki tüm azınlık milliyetler ve Kürt ulusu da, 'özbeöz Türk''tür. Açıktır ki, ancak azılı halk düşmanları ve azgın Türk şövenistleri böylesine bilim dışı 'milliyetçilik' safsatalarının savunucuları olabilirler. Aslında O, 'dil birliği' olmadan da 'millet' olunabileceğini savunacak kadar da çağ dışı adi bir demagogtur....

Kısacası, bu 'demokratik sol' maskeli halk ve devrim düşmanının ayrıtedici vasıfları sayılmakla bitecek gibi değil.

Peki, bütün bu 'demokratik sol' maskeli demagoji fırtınası ardında, onun gerçekleştirmek istediği nedir?

Faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirmek, onun suratına 'demokratik sol' cilalı 'insanca ve hakça bir düzen' yaftası asmak! Böylece onu daha usturuplu ve örtülü biçime büründürerek, daha 'uzun ömürlü' kılmak ve 'demokrasi' diye halkımıza ve dünya kamuoyuna yutturmak! Bu arada, en fazla bazı ufak tefek kısmi burjuva hak ve özgürlük kırıntıları vererek, geniş halk yığınlarını oyalamak ve bunları çeşitli milliyetlerden halkımızın gerçek kurtuluşunu engellemenin aracı haline getirmeye çalışmak, vs. vs.

Azılı Türk şövenisti, halk ve devrim düşmanı B. Ecevit demagogunun, 'kuzu postuna bürünmüş kurt' misali baş mimarlığını yaptığı DSP olgusu altında yatan asıl gerçek budur işte.

Her şeyden önce bu parti, kendisine 'demokratik sol' demesine rağmen, kesinlikle ne 'demokratik', ne de 'sol' bir partidir. Hatta bu parti 'burjuva demokratik' bir parti bile değildir. O, yüzüne taktığı bu maskeye rağmen, tüm diğer hakim sınıf partileri gibi, öz olarak faşist bir partidir.

Ülkemizde gerçekten demokratik olmanın kıstası; emperyalizme, komprador kapitalizme ve özellikle de feodalizme karşı olmak, ülkemizin içinde bulunduğu demokratik halk devrimi aşamasından yana tavır takınmaktır. Bu anlamda ülkemizde demokratik bir karaktere sahip olan sınıf ve tabakalar; devrimin öncü gücü proletarya başta olmak üzere, devrimin temel gücü köylülük, devrimin güvenilir bir müttefiki olan şehir küçük burjuvazisi ve milli karakterdeki orta burjuvazinin sol kanadıdır. Milli demokratik halk devriminin başlıca hedefleri arasında yer alan komprador burjuvazi ve toprak ağaları, kesinlikle 'demokratik' bir karaktere sahip değillerdir. Bunlar anti-demokratik sınıflardır, proletarya önderliğindeki halk demokrasisinin azılı düşmanlarıdır. Oysa DSP, ne emperyalizme, ne komprador kapitalizme, ne feodalizme, ne de faşizme karşıdır. Tam tersine o, emperyalizmin uşağı bir karaktere sahiptir. Genel olarak hakim sınıfların bütününün, özel olarak da onların, başta B. Almanya olmak üzere, B. Avrupa emperyalist devletlerinin uşağı kesiminin çıkarlarının temsilcisidir. Bu nedenle o anti-demokratik bir karaketere sahiptir ve onun yüzüne geçirdiği 'demokratik'lik maskesi sadece bir aldatmacadan ibarettir. Bu aldatmaca, halkımızın demokratik özlemlerini sömürmenin aracıdır.

Diğer yanda gerçek anlamda burjuva demokrasisi, kapitalizmin kendi iç dinamiğiyle geliştiği ve feodalizmin bir burjuva demokratik devrimle köklü biçimde tasfiye edildiği kapitalist ülkelerde gündeme gelen bir burjuva egemenlik biçimidir. Oysa ülkemizde böyle bir burjuva demokrasisinin uygulanabilmesinin de maddi zemini yoktur. Zira emperyalizme bağımlılık, komprador burjuvazisinin zayıf ve cılız yapısı ve toprak ağası sınıfının iktidar ortağı durumunda bulunuşu gibi ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısını damgalıyan etmenler, ülkemizde burjuva demokrasisi sisteminin uygulanabilmesinin objektif şartlarını ortadan kaldırmakta ve emperyalizm uşağı hakim sınıfları kaçınılmaz biçimde **faşizm** yoluna sürüklemektedir. Bu nedenle DSP, burjuva demokrasisini savunma anlamında bile 'demokratik' olamaz. Keza onun reformculuğu da tamamiyle sahtedir. Çünkü ülkemizde reformculuğun da maddi temeli alabildiğine zayıf ve cılızdır. Hakim sınıflar yığınların demokratik taleplerini, onlara belli tavizler vererek değil, ancak şiddet ve zorbalık yoluna başvurarak bastırabilirler. Bu onların iradesine bağlı bir sorun değil, objektif şartların zorunlu kıldığı bir durumdur. Dolayısıyla, bugün muhalefette olduğu için 'demokrasi havariliği'ne çıkan ve geniş halk yığınlarını aldatıp kuyruğuna takmak ve onların tepki ve hoşnutsuzluklarını bir kaldıraç olarak kullanmak için 'demokratik sol' maskelere bürünen DSP de, yarın iş başına geldiğinde, kaçınılmaz biçimde yukardan aşağıya ve mevcut devlet mekanizması aracılığıyla faşizmi uygulayacaktır ve hatta çok daha koyu faşizm tonlarının savunucusu bile kesilebilecektir.

Kısacası, ülkemizin **demokratikleştirilmesi** sorunu, doğrudan doğruya bir devrim sorunudur ve ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısının, proletarya önderliğindeki bir demokratik halk devrimiyle tasfiye edilmesine ve demokratik halk iktidarının kurulmasına doğrudan bağlıdır. Yani mevcut faşist diktatörlük, uzun süreli halk savaşı yoluyla parça parça yıkılıp, yerine proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğü kurulmadıkça, ülkemiz hiç bir zaman gerçek anlamda bir demokrasiye kavuşamaz.

Keza DSP'nin sözümona 'sol'culuğu da, tipik bir sahte solculuktur ve bariz bir demagojiden ibarettir. Halkımızın gerçek kurtuluş mücadelesini hedefinden saptırmak için, bizzat M.Kemal önderliğinde kurulup piyasaya sürülen sahte 'Türkiye Komünist Fırkası' ne kadar 'komünist' idiyse, ya da daha kaba biçimiyle bizzat İ.İnönü önderliğinde 'ortanın solu' demagojisini piyasaya süren CHP ne kadar 'ortanın solu' idiyse, B.Ecevit'in önderlik ettiği bugünkü DSP de o kadar 'demokratik sol'dur. Gerek dünya genelinde, gerekse ülkemiz özgülünde, her geçen gün yığınların daha çok sola, devrime, sosyalizme ve komünizme sempati duyması ve kaçınılmaz biçimde bu yöne doğru kayması, hakim sınıfların çeşitli klikleri tarafından bugüne kadar geçen süre içerisinde bir çok kez sahnelenen eski bir oyunun, bugün daha değişik biçimde sahnelenmesine yol açmaktadır. Ki,, HP'nin, SODEP'in ve onların birleşmesiyle oluşturulan SHP'nin nisbeten daha değişik biçimlerde oynadığı 'halkçılık', 'sosyal-demokrat'lık oyunu da, aynı gerici ve karşı-devrimci çabalardan kaynaklanmaktadır. Hatta dünün faşist Demirel'inin, bugün Kırkpınar yağlı güreş pehlivanları misali, ortalıkta 'demokrasi peşrevleri' atmasının dahi, bütün bu gelişme ve değişmelerle doğrudan bağı vardır. Kaldı ki, Ecevit DSP'si ile Demirel DYP'sinin, sözümona 'demokrasi mücadelesi' ve 'milli uzlaşma' adı altında el ele vermeleri de, onların aynı mayadan yoğrulduklarını bariz biçimde gözler önüne sermektedir zaten.

Peki ya sözümona 'tabandan örgütlendiği' söylenilen, aslında ise Ankara'nın OR-AN sitesindeki bir evde örgütlenen DSP'nin 'kurucu üye'lerinin % 42'sini işçi-köylü kökenlilerin, % 28,7'sini ise esnaf ve zanaatkarların oluşturmasına ne demeli?

Hiç kuşku yok ki, devrimci ve komünist örgütlenmenin henüz oldukça cılız ve zayıf bir durumda bulunduğu ülkemizde, herhangi bir hakim sınıf kliğinin, esas olarak kendi temsilcilğini yapacak bir parti için, 612 adet işçi, köylü, küçük esnaf ve zanaatkar kökenli 'kurucu üye', ya da daha doğrusu kurucu naylon üye bulması, hatta bunların binlercesini, on binlercesini ona üye yapması ve yüzbinlerce, milyonlarca geri bilinçli yığınları peşinde sürüklemesi hiç de zor değildir. Bugüne kadar bunun bir çok örneklerini yaşadık, bundan sonra da bir çok örneklerini yaşamamız pekala mümkün olabilir.

Burda asıl önemli olan, o partinin 'kurucu üye' ya da 'üye'lerinin ne olduğu, ya da hangi sınıftan geldiği değil, o partiye kumanda eden ve o partiyi şekillendiren düşüncenin, siyasetin, ideolojinin ve felsefenin kime, hangi sınıfa hizmet ettiğidir. Mesela bir Demirel dahi yoksul köylü kökenlidir. Ama bu onun köylülüğü temsil ettiği ya da onun savunduğu siyasetin köylülere ve halka hizmet ettiği anlamına gelmez. Bunun gibi DSP'nin savunduğu siyaset işçilere, köylülere tüm emekçi halkımıza değil, emperyalizme ve uşaklarına hizmet etmektedir.

Kaldı ki, istisnasız bütün hakim sınıf partileri de, nisbeten daha değişik maskelerle da olsa aynı işi yapmaktadırlar zaten. Yani onlar, bir yandan geri bilinçli yığınları aldatmak için binbir çeşit

yalan ve demagojiye başvururlarken, diğer yandan işçiler, köylüleri, küçük esnaf ve zanaatkarları, emeklileri, memurları, serbest meslek sahiplerini vs. de kendi kuyruklarına takmak için yoğun çaba harcarlar. Aksi taktirde adeta 'sap' gibi ortada kalmaları kaçınılmaz olur.

Dolayısıyla DSP'nin, 'kurucu üye' olarak özellikle de işçi-köylü, emekli, küçük esnaf ve zanaatkar kökenlileri öne çıkarması, hem tipik bir demagoji numunesidir, hem de onun geniş halk yığınlarını ve özellikle de küçük ve orta burjuva muhalefeti etkilemenin, bu muhalefeti kuyruğuna takarak, başta cunta kliği olmak üzere, diğer hakim sınıf kliklerine karşı kaldıraç olarak kullanmanın aracıdır. Ülkemizde küçük ve orta burjuva muhalefeti önemli bir güçtür ve bu muhalefeti kuyruğuna takmayı başaran hakim sınıf kliği, diğer kliklere karşı önemli bir koz elde etmiş demektir.

Nitekim başından beri DSP örgütlenmesi içinde bulunan işveren temsilcisi M.Çelikel; *"İşadamlarının değiştiğini gayet yakından müşahade ediyorum. Dün umacı gördüklerini muhafız olarak kullanabilir"* diyerek, DSP'nin 'kurucu üye'si olan işçi, köylü, emekli, küçük esnaf ve zanaatkarların, kimlerin 'muhafız'ları olarak kullanılacağını gayet açık biçimde ortaya koymaktadır.

Aslında DSP'nin bu 'kurucu üye'leri oldukça ince elenip sık dokunmuştur. DSP üyeliği için şu koşullar aranmaktadır: *"Demokratik sol akımı benimsemiş, geçmişte buna zarar vermemiş, hizip dışı kalmış, bunun dışında akımlarla ilişkisi olmamış,* **şiddet eylemlerine karışmamış, etnik ayrılıkçılık** *yanında din ve mezhep ayrıcalığı gütmemiş,* **Atatürk Milliyetçiliği ve bütünleştiriciliğini,** *laikliği benimsemiş olmak..."*

Görüldüğü gibi DSP'ye üye olabilmek için, faşist Kemalist ideolojiyi benimsemek, azgın Türk şövenizminin savunucusu olmak gerekir. Keza, "şiddet eylemleri" olarak tabir edilen **devrimci şiddete** başvurmuş olanların, Kürt milliyetçisi akımlara mensup olanların, ya da Kürt milli hareketinin milli zulme karşı yönelen demokratik muhtevasını kayıtsız şartsız destekleyenlerin DSP'de yeri yoktur. Peki bu özelliklere sahip olmayan, örneğin Kemalist faşist ideolojiye karşı çıkmayan, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı **devrimci şiddet** kullanılmasını meşru görmeyen ve Kürt ulusu ile diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın milli zulme karşı çıkmayan DSP 'kurucu üye'leri, 'devrimci', ya da 'sol'cu sayılabilirler mi? Hiç kuşkusuz ki hayır. Böyleleri ancak sahte ya da naylon solcu sayılabilirler. Ve böylelerinin yeri gerçektende DSP gibi emperyalizm uşağı hakim sınıf partilerinin saflarıdır.

Keza, DSP'nin paravan Genel Başkan'ı R.Ecevit de, *"sol'un solunun DSP'de yeri yok", "DSP'yi beğenmeyen'ler "zahmet edip kendi partilerini kursunlar, suyumuzu bulandırmasınlar"* vb. gibi sözlerle sürekli olarak halk ve devrim güçleriyle kendi arasına kalın bir ayrım çizgisi çekmekte, böylece sinsi biçimde halk ve devrim düşmanlığı yapmaktadır. Zira onun burada "sol'un solu" diye saldırdığı güçler, özellikle de, tüm hata, zaaf ve eksikliklerine rağmen emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele içine giren, onların baskı, sömürü ve zulmüne karşı savaşan, bu uğurda binlerce şehit veren, onbinlercesi zindanlara doldurulan, en ağır baskı ve işkencelere uğratılan ve en ağır cezalara çarptırılan halk ve devrim güçleridir. Halkımız gerçek dostları ile gerçek düşmanlarını, kendisi için mücadele edenlerle kendisini sırtından hançerlemeye çalışanları artık çok iyi tanımaktadır. Evet halk ve devrim güçlerinin legal örgütlenme 'hakları' yoktur. Lakin onlar illegal olarak vardırlar. Devrimci ve komünist devrimci mücadele hayatın çeşitli alanlarında kesintisiz biçimde sürmektedir. Bu mücadeleyi engellemeye de hiç kimsenin gücü yetmiyecektir. Kaldı ki, halk ve devrim güçlerinin, en ağır faşist baskı ve zulüm şartlarında illegal örgütlenme ve mücadeleye zorlanırken, R.Ecevit ve DSP'sinin legal planda cirit atması ve bol keseden 'sol'culuk adına ahkam kesmesi dahi, oynamak istenen gerici ve karşı-devrimci oyunun gerçek yüzünü açık biçimde gözlerönüne sermektedir. Halka ve devrime saldıran, halk ve devrim güçlerini hedef alan, ancak düzenin 'kılına' bile dokunmayan bir 'sol'culuk! İşte R.Ecevit ve DSP'nin 'sol'culuğu budur!

R.Ecevit hanım, 'suyumuzu bulandırmasınlar' diyor. Gerçek bir şey varsa, o da R.Ecevit'in halkın kafasını ve devrimin suyunu bulandırmaya çalıştığıdır.

Ama nafile! Hiç bir güç çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, işçi sınıfı ve partisi önderliğinde ayağa kalmasını ve faşist diktatörlüğü yerle bir ederek emperyalizme bağımlı komprador patron-ağa düzenini mezara gömmesini engelleyemeyecektir!

Partimiz, tüm hakim sınıf partilerinin olduğu gibi 'demokratik sol' maskeli DSP'nin ipliğini de pazara çıkarmayı boynunun borcu bilmektedir.

Halkımız 'bir müsibet, bin nasihattan iyidir'der. Bu nedenle, halkımızın artık çok iyi tanıdığı bu müsibetin tarihi köklerini, burada kısaca da olsa irdelemekte ve DSP'nin 'kirli çamaşırlarını' tarihi kökleriyle birlikte ortaya dökmekte yarar vardır.

Bilindiği gibi 'yeni' DSP'nin 'soy ağacı' 'eski' CHP'den gelmektedir. Bugün gelinen noktada tarihi 'mirası', DSP ve SODEP ile HP karışımı SHP arasında bir türlü 'paylaşılamayan' CHP, bizzat M. Kemal öncülüğünde kurulmuş faşist bir parti idi. Kemalist askeri faşist diktatörlüğün 'tek partili iktidar' döneminin siyasi arenasının altına imzasını atan CHP, köken olarak Alman emperyalizmi uşağı İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne kadar uzanır. Birinci Dünya Savaşı'nın emperyalistler arasında yarattığı yeni güçler dengesine paralel olarak, önceleri Ingiliz-Fransız emperyalizmiyle işbirliğine girişen CHP, ardından çok geçmeden yeniden esas olarak Alman emperyalizmi uşaklığına soyunarak, bu emperyalizm uşağı 'tek patili' faşist saltanatını uzun yıllar boyunca sürdürdü. 1938'e kadar M.Kemal'in, ondan sonraki dönemde ise 'milli şef' İ.İnönü'nün simgelediği bu dönem; halkın mücadelesinin kanlı biçimde bastırıldığı; en küçük bir hak ve özgürlük kırıntısının dahi süngü zoruyla gaspedildiği; azınlık milliyetler ve özellikle de Kürt ulusu üzerinde jenoside kadar varan kanlı ve azgın bir milli zulmün uygulandığı; çeşitli milliyetlerden halkımızın emeğinin, alınterinin ve ülkemizin zenginlik kaynaklarının emperyalistler ve uşaklarınca yağmaladığı bir dönem idi. Halkımız bu azgın faşizm dönemi ile ilgili anılarını şu üç kelime ile tazeler: **Bir tahsildar, bir jandarma, bir ağa!**

İkinci Dünya savaşı sonrasının değişen dünya şartları (üçlü faşist mihrakın yenilgisi, ABD'in en büyük emperyalist güç olarak ortaya çıkışı, dünyanın üçtebirini kapsayan geniş bir sosyalist kampın doğuşu, ülke içinde halkın muhalefetinin yükselmesi, özellikle de hakim sınıfların iki büyük kliği arasındaki dalaşmanın keskinleşmesi vs.), faşist CHP'yi, faşist diktatörlüğün yüzündeki 'demokrasi' peçesini daha da inceltmeye zorladı. CHP'nin 'tek parti' döneminden 'çok partili dönem'e geçildi. Bu değişim, bazılarının iddia ettiği gibi, hiç de ülkemize 'burjuva demokrasisi'nin gelişi, ya da faşizmin yıkılışı değildi. Sadece CHP kliğinin temsil ettiği emperyalizm uşağı hakim sınıf kliğinin yanısıra, diğer hakim sınıf kliklerine de siyasi örgütlenme imkanı tanınmıştı, hepsi o kadar. Devlet yine faşist bir devletti. Ülkemiz yine emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke idi. Bir farkla ki, şimdi de ülkemizde ABD emperyalizmi dolu-dizgin at oyanatmaya başlamıştı.

Bu şartlarda ABD emperyalizmi uşaklığına soyunan diğer büyük hakim sınıf kliğinin siyasi temsilcisi olarak siyaset arenasına çıkan 'Demokrat' Parti (DP), 'demokrasi havarisi' kesilerek, geniş halk yığınlarının düzen alehtarı tepki ve hoşnutsuzluğunu kendi potasına kanalize etmeyi ve CHP'ye karşı bir kaldıraç olarak kullanmayı başararak işbaşına geldi. Fakat o da gerçek faşist cehresini, göstermekte gecikmedi.

'Tek parti iktidarı' döneminin cezasını geri bilinçli halk yığınları nezdinde büyük ölçüde teşhir olarak gören CHP'yi, bu siyasal teşhir ve tecrit olmuşluktan, orta burjuva muhalefeti de kuyruğuna takarak Amerikancı Bayar-Menderes kliğine karşı gerçekleştirdiği 27 Mayıs 1960 darbesinin sağladığı imkanlar ve daha sonraki süreç içinde, sözümona 'sola set çekmek' için dört elle sarılınan '40 yıllık ortanın solu' palavraları ve 'demokrasi havariciliği' rölü de kurtarmaya yetmedi. Aslında faşist dik-

tatörlüğün dizginlerini elinde tutan halâ devlet çarkına bir kene gibi yapışmış olan CHP'nin temsil ettiği hakim sınıf kliği idi. Lakin bu, yine de onun, geniş halk yığınlarının hoşnutsuzluk ve tepkisini kendi potasına kanalize edip diğer hakim sınıf kliklerine karşı kullanarak yeniden hükümet olmasına elvermiyordu. Ama buna rağmen CHP, devletin dizginlerini elinde tutan parti olarak, onun korunmasında ve pekiştirilmesinde üzerine düşen rolü, yeri geldiğinde fazlasıyla oynamaktan geri kalmadı. Ki, yükselen devrimci kabarışa set çekmek, halkımızın devrimci mücadelesini boğmak ve içine düşülen ağır ekonomik siyasi bunalımın yükünün geniş halk yığınlarının sırtına yıkılması doğrultusunda gündeme getirilen 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde oynadığı rol bunun en tipik örneklerinden birisiydi.

Fakat gerek dünyadaki gidişat, gerekse ülkemizdeki gelişmeler, sonuçlarını ortaya koymakta gecikmedi. CHP çatırdadı ve bilinen meşhur İnönü-Ecevit 'düllosu' gündeme geldi. CHP içindeki İnönü 'saltanatı' yıkıldı ve İnönücü klik CHP yönetiminden tasfiye edildi. CHP'nin dizginlerini, İ. İnönü'nün 'siyaset tezgahı'nda yetişen B. Ecevit'in eline geçti.

Sözümona 12 Mart Muhtırası'na ve CHP'nin bu dönemdeki hükümetlere bakan vermesine karşı çıkan Ecevit, siyaset ustası İnönü'den çok daha keskin bir 'demokrasi havariciliği'ne çıktı. 'Halkçılık', 'demokratik solculuk' vb. gibi maskelere çok daha sıkı biçimde sarıldı. Bu demagojiler ardında, ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin aldığı yenilgiden de yararlanarak, 12 Mart dönemi sonrasında yeni bir ivme kazanan halkımızın düzen alehtarı tepki ve muhalefetini önemli ölçüde potasına kanalize ederek, diğer hakim sınıf kliklerine karşı kaldıraç olarak kullanmayı başardı ve 1973 Ekim seçimlerinin akabinde bir MSP koalisyonuyla işbaşına geldi.

Fakat ömrü oldukça kısa süren bu koalisyon, hem Ecevit ve CHP'sinin gerçek halk ve devrim düşmanı yüzünün süratle açığa çıkmasını engelledi, hem de bu dönemde büyük bir şövenizm fırtınası ardında gerçekleştirilen 'kıbrıs çıkartması' (aslında ise işgali) ve 'genel af' gibi icraatlar, onun geri bilinçli yığınlar nezdinde süreç içinde nisbeten güç toplamasına vesile oldu.

Haziran 1977 erken seçimlerinde, diğer hakim sınıf kliklerine nazaran yine en kârlı çıkan Ecevit CHP'si oldu. Ancak yine de hükümet olacak sandalye çoğunluğunu sağlıyamadı. Seçimlerden sonra kurulan, ancak meclisten 'güvenoyu' alamayan 2. Ecevit hükümetinin hemen akabinde işbaşına gelen 2. MC hükümetinin ömrü de fazla uzun olmadı. Bu durum karşısında, meclisten 'güvenoyu' almasını sağlıyacak yeterlilikte milletvekilini, kurulan 'mebus pazarı'nda temin eden Ecevit CHP'si, yeniden işbaşına geldi. 14 Ekim 1979 ara seçimlerine kadar süren yaklaşık iki yıllık kısa süre, aynı zamanda CHP'nin ne mal olduğunu da en açık biçimde geri bilinçli yığınların gözleri önüne serdi.

Muhalefetteyken 'toprak işleyenindir' demagojisine başvuran Ecevit; bu sloganı, demagoji malzemesi olarak dahi artık ağzına almaz oldu. Dahası, örneğin Deşt köylülerinin toprak mücadelesine azgınca saldırıp yüzden fazla köylüyü ve bu mücadeleye önderlik eden komünistleri gözaltına alan Ecevit hükümetinden başkası değildi.

Muhalefetteyken göstermelik de olsa emperyalizme karşı çıkan sözler sarfeder görünen Ecevit; işbaşına gelir gelmez emperyalist efendilerinin ayaklarına kapanmakta, kapı kapı dolaşıp kredi dilenmekte, İMF'ye davetiyeler çıkarmakta ve ABD emperyalizmine, "Yunanistan'ın NATO'dan çekilmesiyle doğacak boşluğu Türkiye'nin doldurmaya hazır olduğu" çağrıları yapmakta gecikmedi. Faşist Türk ordusunun, ABD'nin perde arkası baş destekciliğiyle giriştiği Kıbrıs işgalinin altına imzasını atan Ecevit, Ege sorununu da kullanıp "Yunan düşmanlığı"nı daha sinsi biçimde körükleyerek azgın Türk şövenizmi fırtınası estirmekten, diğer hakim sınıf kliklerinden hiç de geri kalmadı.

Muhalefetteyken pahalılığa, işsizliğe karşı çıkan CHP; işbaşına gelir gelmez ekmekten gaza, tuzdan beze bir çok şeye zam yapmakta, İMF'nin direktifleri doğrultusunda TL'yi % 50 oranında devalüe etmekte ve işsizlik kuyruklarını daha da uzatmakta gecikmedi.

Muhalefetteyken lokavta karşı çıkan ve 'işçi yanlısı' görünen CHP; işçi ücretlerini dondurma planları hazırlamakta, sarı sendika ağalarıyla el ele verip 'toplumsal anlaşma'lar imzalamakta, 'milli menfaatler' gerekçesiyle işçi grevlerini yasaklamakta gecikmedi.

Muhalefetteyken gecekondu yıkımlarına karşı çıkan; halkın konut sorununu çözeceğini iddia eden CHP, halkın gecekondularını dahi başına yıkmakta gecikmedi.

Muhalefetteyken 'düşünce özgürlüğü'nü savunan CHP; yurtsever-devrimci-demokratik ve komünist basın üzerinde yoğun bir baskı uygulamakta, kitap, gazete ve broşürleri toplatmakta, yasaklatmakta gecikmedi. Mesela MC hükümetlerinin dahi yapmadığını yaparak, ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)in yayın organı **"Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE"**nin Türkiye'ye girişini Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklatan Ecevit hükümetinden başkası değildi.

Muhalefetteyken sözde devrimci-demokratik derneklerin kapatılmasına karşı çıkan CHP; bir çok devrimci-demokratik derneği kapatmakta gecikmedi.

Muhalefetteyken 'olağanüstü' tedbirlere, DGM'lere, sıkıyönetimlere karşı çıkar görünen CHP; süratle 'sivil sıkıyönetim'lere geçmekte, 'ihtisas mahkemeleri' kurma tasarıları hazırlamakta gecikmedi.

Muhalefetteyken sözümona 'insanca ve hakça bir düzen'in demagojisini yapan CHP; azgın Türk şövenizmini en çıplak biçimde gözler önüne sererek, 'Kanatlı Jandarma-78' tatbikatında olduğu gibi, Kürt ulusunu imha provaları yaptı. Türk hakim sınıflarının, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın milli zulmünü, hiç bir değişikliğe gitmeden, aynen sürdürdü.

Muhalefetteyken sözümona işkenceye karşı çıkan ve onu 'çağ dışı' bulan CHP; işbaşına geldiğinde işkence tezgahlarındaki bir çok katliamın altına imzasını attı. Mesela partimizin yiğit savaşçısı Selahattin Doğan yoldaşın işkence tezgahlarında katli, bunun en tipik örneklerinden birisidir.

Muhalefetteyken sözümona MHP'ye, yan kuruluşlarına ve faşist diktatörlüğün MİT, KONTR-GERİLLA gibi cinayet şebekelerine karşı çıkar görünen CHP; iş başına geldiğinde tükürüğünü yalamakta gecikmedi. Hatta MHP ve yan örgütü sivil faşist cinayet şebekelerinin doğrudan doğruya MİT, KONTR-GERİLLA işbirliği ve güdümünde tezgahladıkları Maraş sivil faşist provokasyonuna seyirci kalan ve ona elaltı desteği veren, dahası onu 'sivil sıkıyönetimler' ilan etmenin gerekçesi haline getiren de CHP'den başkası değildir...

Kısacası CHP, işbaşında kaldığı bu kısa süre içerisinde, halkın değil aslında komprador patron ve ağaların 'umudu' olduğunu en açık biçimde ispatladı. Onun demagojisini yaptığı 'insanca ve hakça düzen', aslında 'hakçılık', 'solculuk' demagojisiyle maskelemek istenen bir faşist diktatörlükten başka bir şey değildi. Onun isteği, dizginleri kendi elinde topladığı ve esas olarak, başta B. Almanya olmak üzere, B. Avrupa'daki emperyalist devletlere bağımlı bir faşist diktatörlük gerçekleştirmekti.

Lakin gerek emperyalistler ve uşakları arasında kızışan çelişkiler, gerek derinleşen ekonomik siyasi kriz, gerekse halkımızın hızla yükselmeye devam eden devrimci mücadelesi Ecevit ve CHP'sinin maskesini düşürmekte ve iştahını kursağında koymakta gecikmedi. Bu ortamda gerçekleştirilen ve boykot oranının yer yer % 53'leri bulduğu 14 Ekim 1979 ara seçimlerinde Ecevit ve CHP'si, geri bilinçli yığınlardan ağır bir şamar yedi. CHP'ye karşı 'demokrasi havariliği'ne çıkan ve yığınların CHP alehtarı tepki ve hoşnutsuzluğu önemli ölçüde yeniden potasına kanalize etmeyi başaran Amerikan uşağı AP, seçimlerden güçlenerek çıktı ve MSP'nin 'kerhen' desteği ile işbaşına geldi. Lakin o da komparador patron-ağa düzeninin derdine derman olamadı. Ki, onun ne mal olduğu, zaten çoktan ortaya çıkmıştı bile.

Fakat çok geçmeden Kemalist-İnönü'cü merkezi klik tarafından ve ABD emperyalizminin baş destekçiliğiy-

Devamı sf. 39'da

Partimizin, Sadece Kollektif Bir Propagandacısı ve Kollektif Bir Ajitatörü Değil, Aynı zamanda Kollektif Bir Örgütleyicisi Olan

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'nu Daha da Geliştirip Güçlendirelim!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU
KAS/ARA 1984
Sayı: 60
2 DM
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI
BİR KIVILCIM BÜTÜN BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR!

"...gerçek bir komünist yayın organı da gökten zembille inmez ve hiç hatasız biçimde 'dört dörtlük bir mükemmeliyetle' doğup gelişmez. Bu anlamda mücadele var oldukça eksikliklerin olması, zaaflara düşülmesi, hatalar işlenmesi kaçınılmazdır. Önemli olan bunların asgariye indirilmesi, süratle giderilmesi ve gereken derslerin çıkarılarak bir daha aynı durumlara düşülmemesidir. Açıktır ki, mevcut eksikliklerimizin giderilmesi, hatalarımızın düzeltilmesi belli bir süreci alacaktır. Yine açıktır ki, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada da belli hata ve eksikliklerimiz olacaktır. Ancak, hata ve kusurlarımıza "erdem" olarak bakmadığımız sürece, bunlar asla bizi korkutmamalıdır. Çünkü **eleştiri-özeleştiri** *gibi güçlü bir silaha sahibiz ve İKK bu güçlü silaha bundan sonra çok daha sıkı, ilkeli ve tutarlı biçimde sarılmayı, gelişip güçlenmesinin en önemli koşullarından birisi olarak görmektedir."*

İşçi-Köylü Kuruluşu
(Sy: 60, Sf.7)

Yayın organımızın; "BİR KIVILCIM BÜTÜN BİR BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR!", "**İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu Partimizin Sosyal Pratik İçindeki İleri Bir Mevzii ve Güçlü Bir Silahı Haline Getirelim!**" başlığını atıp, ileriye doğru belirgin bir şıçrama yaparak çıktığı "**KASIM/ARALIK 1984** tarihli 60. sayısından bu yana, bir yılı aşkın bir süre geçti.

Bugün gelinen noktada şöyle bir dönüp geriye bakmanın; İKK'nın bir yılı aşkın bu faaliyet dönemini, en kaba hatlarıyla da olsa, olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte genel bir değerlendirmeye tabi tutmanın; bu deney ve tecrübeden, olumlu yönleri derinleştirici, buna karşılık hata, zaaf ve eksiklikleri giderici doğru ve ilkeli dersler çıkarmanın, İKK faaliyetinin daha da ilerletilebilmesi açısından oldukça yararlı olacağı inancındayız.

Faaliyetin Esas Yönü

Her hangi bir faaliyetin **diyalektik** bir değerlendirilmesi, o faaliyetin, olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte, zaman ve mekâna bağlı olarak ve içinde şekillendiği objektif-subjektif şartlar gözden kaçırılmadan değerlendirilmesi demektir.

Dolayısıyla, İKK'nın son bir yılı aşkın faaliyetinin de, olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte ve **içinde şekillendiği zaman ve mekâna, objektif ve subjektif şartlara** bağlı olarak değerlendirilmesi gerekir. Yani partinin durumu, güç ve imkanları, hata, zaaf ve eksiklikleri, görev ve sorunları, ülkede ve dünyada içinde bulunulan genel durum vs. gibi objektif ve subjektif etmenler kesinlikle hesaba katılmalıdır. Zira, İKK faaliyeti, partimizin mevcut şartlarda, gerek ülke düzeyinde gerekse uluslararası planda sürdürdüğü tüm diğer faaliyetlerden ayrı düşünülemez ve onların kopmaz bir parçasını oluşturur. Eğer İKK faaliyetinin değerlendirilmesinde bu husus gereği gibi dikkate alınmazsa, bu durumda tek yanlılığa düşülmesi, dahası inkarcılığa ve felsefi idealizme kayılması kaçınılmaz hale gelir.

Her hangi bir faaliyetin değerlendirilmesinde kesinlikle gözönünde bulundurulması gereken bir diğer husus da, o faaliyete damgasını vuran **eses yönün** belirlenmesidir. Bir faaliyetin esas ve tali, olumlu ve olumsuz yönleri arasına kalın bir ayırım çizgisi çekmeyen ve o faaliyete hangi yönün damgasını vurduğunu belirlemeyen bir değerlendirmenin, anti-diyalektik bir değerlendirme olacağı tartışma götürmez bir gerçektir.

Bu çerçevede soruna yaklaştığımızda, İKK'nın bu dönem içerisindeki faali-

yetinin **esas olarak olumlu** bir özellik taşıdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. İçinde bulunulan iç ve dış, objektif ve subjektif şartlarda, komünist faaliyetin bütünü içinde kendisinin taşıdığı anlam ve önemi, eskisine nazaran çok daha berraklaştırarak işe koyulan İKK; bu süreç içerisinde üzerine düşen görev ve sorumluluk payını, objektif ve subjektif şartların elverdiği ölçülerde yerine getirmeye, parti genel hattımızı mümkün olduğunca yaratıcı tarzda savunmaya, sosyal pratiğin öne çıkardığı görev ve sorunlara ışık tutmaya ve gücü oranında siyasal teşhirler yürütmeye çalışmıştır.

Elbette ki, bütün bunların 'dört dörtlük bir mükemmeliyette' ve 'hatasız' ya da 'eksiksiz' olduğunu söylemiyoruz. Ancak hata, zaaf ve eksiklikler, bir dizi elverişsiz objektif ve subjektif etmenlere rağmen, yine de tali olarak kalmıştır. Aksine İKK, bu dönem içerisinde yürüttüğü esas yönü olumlu yayın faaliyetiyle, sadece dost ve düşmanlarının dikkatini daha da çok üzerine çekmekle kalmamış, aynı zamanda yurtsever, devrimci, demokratik kamuoyunda giderek merakla beklenir ve aranır bir hale gelmiştir.

Yine de, İKK'nın çok daha iyi ve doyurucu bir biçim ve muhtevaya kavuşturulabilmesi açısından, partimize hala önemli görevler düşmektedir. Bu gerçek gözden kaçırılmamalıdır.

İlkelerde İstikrarlılık

Genel olarak komünist ideoloji ve siyasetin olduğu gibi, özel olarak ta bu ideoloji ve siyaseti kitlelere taşımanın aracı olan komünist bir yayın organının da en önemli özelliği, belli komünist ilkelere dayanması ve bu ilkelerde istikrarlılığı muhafaza etmesidir.

Oysa oportünizmin ve oportünist yayın organlarının en belirgin ve en tipik özelliği ise, ilke ve istikrar namına bir şey tanımamaları, çeşitli ilkeler arasında yılan gibi kıvrılmaları, bugün 'ak' dediklerine, yarın rahatlıkla 'kara' diyebilmeleridir. Zira onların ceplerinde bir çok 'ilkeler' vardır ve ihtiyaca göre bunları çıkarıp piyasaya sürerler. Kısacası bunların yanında "haftanın yedi cuma günü vardır" ve oportünizme oportünizm denmesinin asıl nedeni, ilkelere bağlılığın onun nezdinde hiç bir değer taşımamasıdır.

Dikkat çekilmesi gereken bir diğer husus da, başta proletarya olmak üzere tüm emekçi yığınlar, kısa vadeli ve anlık 'çıkar' hesapları yapmaksızın, **ilkeli bir politikaya** eğilim gösterir, sempati duyarlar. Ya da gerçek bir komünist partisi, geniş halk yığınlarını süreç içerisinde önderliği altında toparlayabilmek ve devrimci mücadeleye başarıyla seferber edebilmek için, mümkün olduğunca ilkeli bir politika izlemek ve kendisini şekillendiren ilkelerde istikrarlılığı muhafa etmek zorundadır.

Bu doğrultuda, parti faaliyetlerimizin kompaz bir parçasını oluşturan İKK'da, emekçi yığınların sempati, güven ve desteğini kazanabilme açısından, başta özeleştiri ilkesi olmak üzere, M-L biliminin, genel olarak komünist faaliyetin her alanıyla ilgili olduğu gibi, özel olarak da **komünist basın-yayın** konusundaki ilkelerine, bundan sonra çok daha kararlı biçimde sahip çıkacak, savunacak ve ilkelerde istikrarlılığı muhafaza etmeye özen gösterecektir. Teorisiyle pratiğini mümkün olduğunca birbirine uygun hale getirmeye gayret sarfederken, faaliyetlerini olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte ele alıp değerlendirecek, olumluluklarını daha da ilerletip geliştirirken, hata ve zaaflarına karşı da acımasız davranacak, onların üzerini 'külleme' yoluna gitmeyi siyasi acizlik ve bayağılık olarak addecektir.

* * * *

Devrimci teori ile yolu aydınlanmayan pratik karanlıkta el yordamıyla yürümeye benzer.

Periyodun Önemi

Periyod, düzenli aralık demektir. İlkelerde istikrarlılığın yanısıra, komünist bir yayın organının en önemli özelliklerinden birisi de, **periyodda istikrarlılık** olmalıdır. Yani komünist bir yayın organı mümkün olduğunca periyodik biçimde (düzenli aralıklarla) çıkmalıdır. Bu, komünist bir yayın organı faaliyetinin, çeşitli yönleriyle birlikte (yazı kurulu, muhabirler ağı, basındağıtım ağı, eğitim faaliyetleri, yardım ve teşhir kampanyaları vs.), yukardan aşağıya mümkün olduğunca disiplinli ve düzenli biçimde yürütülebilmesi ve organize edilebilmesi açısından son derece önemlidir. Aksi taktirde bu faaliyetin, diyalektik biçimde yukardan aşağıya, aşağıdan yukarıya birbirini etkileyerek, süreç içinde laçkalaşması ve yozlaşması kaçınılmazdır.

Bu M-L gerçeği de gözönünde bulundurarak İKK'nın periyod sorununa yaklaştığımızda, bunda hala gereken istikrarlılığı sağlıyabildiğimizi söyleyemeyiz. Her ne kadar bu konudaki düzensizlik, geçmişe nazaran önemli ölçüde giderilmişse de, hala istenen ve özlenen düzeyde değildir. MK 5. toplantısında, İKK'nın 16 sayfa halinde ve aylık olarak yayınlanması kararı alındığını, 60. sayımızda siz okuyucularımıza duyurmuştuk. Her ne kadar bugüne kadar geçen bir yılı aşkın süre içerisinde, yayın organımız esas olarak birer aylık olarak çıktıysa da, yine de bu kararın kendi içinde belirgin bir subjektivizmi taşıdığı, dahası ilk başlarda İKK'nın gerek içerik açısından, gerekse siyasal teşhirler açısından yetersiz kalmasında önemli bir rol oynadığı, bugün gelinen noktada çok daha açık biçimde kendisini ortaya koymuştur. Nitekim, MK 5. toplantı kararının hayata uygulanmasının doğurduğu güçlük ve sakıncalar sonucunda, İKK'nın yayın periyodu ve sayfa adedi muhtelif kereler değiştirilmek zorunda kalınmıştır. İKK'nın sayfa adedi 16'dan 20, 24, 28'lere, yayın periyodu ise son dönemlerde iki aya doğru tırmandı.

İKK'nın sayfa adedinin 16'ya düşürülmesi, onun özellikle de ülkedeki illegal basım ve dağıtımının yarattığı güçlüğün azaltılması ihtiyacından doğmuştu ve kendi içinde belli bir haklılık payı taşımaktaydı. Lakin kadro yayın organının çıkmadığ, partinin önemli görevlerle karşı karşıya bulunduğu ve giderek derlenip toparlanmaya başladığı bir ortamda, 16 sayfalık bir İKK'nın ihtiyaca cevap veremiyeceği gayet açıktır.

Keza, partinin sınırlı güç ve imkanlara sahip bulunduğu, aldığı ağır yenilginin yaralarını henüz gereği gibi saramadığı, dahası ilkeli ve kapsamlı bir özeleştiri faaliyetini karşısına **merkezi görev** olarak koyduğu bir ortamda, İKK'nın aylık bir periyodla düzenli biçimde çıkarılması da oldukça güçtü. Bu en azından, başta özeleştiri faaliyeti olmak üzere, partinin diğer bazı faaliyetlerinin aksaması pahasına olabilirdi.

Bu nedenle, bugün gelinen noktada, içine düştüğümüz bu subjektivizmden de ders alarak, İKK'nın yaklaşık iki aylık bir periyodla ve ortalama 30-40 sayfa halinde yayınlanmasını çok daha doğru ve gerçeğe uygun görmekteyiz. Bu belli bir süre böyle devam edecektir. İki sayı arasındaki boşluk, merkezi bildiriler, İKK özel sayıları, broşürler vs. ile mümkün olduğunca iyi biçimde doldurulmaya çalışılacaktır.

Perspektif olarak, süreç içinde, gerek periyodun gerekse sayfa adedinin düşürülerek, İKK'nın aylık, giderek üç haftalık, onbeş günlük, hatta mümkün olursa haftalık olarak çıkarılmasıdır. Lakin bu esas olarak partinin ileriye doğru yapacağı ideolojik-siyasi-örgütsel sıçra-

ma sonrası dönemin sorunu olarak gündeme gelecektir.

İhtisaslaşma ve İşbölümü

İllegal faaliyetin esas olduğu bir ülkede, İKK gibi merkezi bir yayın organı faaliyetinin başarıyla ve kesintisiz biçimde sürdürülebilmesi; *"İyi örgütlenmiş bir gizli aygıt, profesyonel olarak eğitilmiş devrimcileri ve* **en büyük bir tutarlılıkla uygulanan bir işbölümünü** (abç) gerektirir." (Lenin)

Açıktır ki, sadece İKK faaliyetinin örgütlenmesi açısından değil, genel olarak komünist faaliyetin her örgütlenme kategorisi açısından sağlam bir işbölümü ve ihtisaslaşmanın önemi hayatidir. Zira İ. Kaypakkaya yoldaşın da açık biçimde vurguladığı gibi; *"Herkesin, her işi yaptığı, ihtisaslaşmaya dayanmayan örgütlenme, Leninînst örgütlenme ilkelerine aykırıdır. Böyle örgütler, muazzam kuru gürültü çıkartmaktan başka bir şeye yaramazlar."* Dahası, en büyük bir tutarlılıkla uygulanan bir işbölümüne ve sağlam bir ihtisaslaşmaya dayanmayan bir örgütlenme, 'ilkel', 'kof' ve 'amatör' bir örgütlenmedir. Böyle örgütlenmeler, beyaz terörün biraz gemi azıya almasıyla, 'kağıtan şato'lar gibi dağılmaya mahkümdurlar.

Bu nedenle İKK faaliyetinin de, yazı kurulundan, dizgi, basım, dağıtım, eğitim, yazar ve muhabirler ağı vb. gibi her yönüyle sağlam bir ihtisaslaşma ve işbölümü temeline oturtulması zorunludur. Aksi taktirde İKK faaliyetinin, her yönüyle 'amatörlük'ten kurtarılması, bundan önemlisi toplumsal hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasal gerçekleri teşhir kampanyasının başarıyla yürütülmesi mümkün olamaz. Bu yönde, halâ gereken başarıyı sağlayabildiğimizi söylemek yanıltıcı olacaktır. Hata, zaaf ve eksikliklerimiz önemli boyutlardadır. Örneğin yüzlerce ve hatta yer yer binlerce taraftarımızın bulunduğu bazı faaliyet alanlarında, bir tek kişinin dahi olsa **"İKK Muhabiri"** olarak görevlendirilmemesi gibi bir 'örgütsel zaaf', ya da 'hata', hiç bir gerekçe ile izah edilemez.

Eğer partimizin yığınlara komünist bilinç taşıma görevinde ve bunun bir aracı olarak İKK faaliyetinde, daha kalıcı başarılar sağlaması ve daha ileri sıçramalar yapması isteniyorsa, bu yöndeki hata, zaaf ve eksikliklerde süratle giderilmeli, İKK faaliyeti, bütün halkalarıyla birlikte mümkün olduğunca sağlam ve kalıcı bir ihtisaslaşma ve işbölümü temeline oturtulması doğrultusunda çaba sarfedilmelidir.

Elbette ki, bu konudaki sağlam bir ihtisaslaşma ve işbölümü de, birden bire doğmayacak, ancak süreç içinde ve basitten karmaşığa, yüzeyselden derine doğru gelişip güçlenecektir. Lakin bu, şimdilik en basit ve yüzeysel biçimde de olsa bu yönde gereken adımları atmamıza, ya da mevcut faaliyetimizi daha da geliştirmemizi engel olarak gösterilemez. Önemli olan sorunun bilincine varmak ve içinde bulunulan şartlarda, mümkün olanın 'asgarisini' değil, **azamisini** yapmaktır.

Parça/Bütün İlişkisi

Komünist faaliyette parça-bütün ilişkisinin doğru bir biçimde kavranması ve hayata uygulanması, önemli bir **ilke** sorunudur.

Açıktır ki, İKK faaliyeti, partimizin halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır ve ona tabidir. Lakin bu İKK'nın, komünist faaliyetin bütünü içerisinde yüklendiği görev ve sorumluluk payının 'önemsiz' olduğu anlamına gelmez. Tersine, gerek ileri gerekse geri bilinçli kitlelere komünist bilinç taşımanın en önemli araçlarından birisi olarak İKK, partimizin ileri bir mevzii, güçlü bir silahı ve **merkezi** bir aracıdır. Dolayısıyla, partinin tüm merkezi birim ve mevziileri gibi, İKK'nın da, parti bütünü ve yerel kollar tarafından mümkün olduğunca desteklenmesi ve güçlendirilmesi, her şeyden önce parti tüzük hükmü gereğidir.

Bütün yoldaşlarımız bu bilinçle haraket etmeli, partimizin merkezi bir mevzii ve güçlü bir silahı olarak, İKK'nın mümkün olan her açıdan desteklenmesi ve güçlendirilmesi doğrultusunda üzerine düşen görev ve sorumluluk payını layıkıyla yerine getirmeye çalışmalıdırlar.

Bunun, bugüne kadar geçen süreç içerisinde gereği gibi kavranmadığını, ya da parti ve çevresine gereği gibi kavratılamadığı, yeniden altı çizilmesi gereken bir hususu oluşturmaktadır.

Kollektif Propağandistlik, Ajitatörlük ve Örgütleyicilik

Bir yayın organı sadece kollektif bir propagandist ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir de.

Bu yalnızca ilk sayısı 1900 yılı Aralık ayında Lenin tarafından, Almanya'nın Leipzig şehrinde çıkarılan **"Iskra"** açısından değil, aynı zamanda, hangi ülkede ve nerede çıkarılmış olursa olsun, istisnasız bütün komünist yayın organları açısından da geçerli olan evrensel bir gerçektir. Yani biz istesek de istemesek de, kabul etsek te etmesek de, istisnasız her yayın organı (hatta karşı-devrimci ve gerici yayın organları bile), damgasını taşıdığı siyasi akım açısından, kollektif bir propagandist, kollektif bir ajitatör ve kollektif bir örgütleyici rolü oynar.

İKK'nın, bugün içinde bulunulan şartlarda partimizin önemli bir kollektif propagandacısı, kollektif ajitatörü ve kollektif örgütleyicisi olması ne demektir.

Bu, İKK'nın; merkezi olarak kitlerin ileri ve geri bilinçli kesimlerine **komünist bilinç taşıması**; gerek ülkemiz devriminin gerekse proleter dünya devriminin çeşitli meselelerine gücü oranında ışık tutmaya çalışması; partimizin çizgisinin, politikasının ve proğramının propagandasını yapması; bu doğrultuda kesintisiz bir ajitasyon yürütmesi; hayatın her alanını kapsayan siyasal teşhirlere girişmesi; bu düşünceleri merkezi olarak binlerce, on binlerce insana taşıyarak, onlar arasında belli bir ideolojik-siyasi-örgütsel bağ ve **iletişim** kurması; hem bu insanları partimizin düşüncelerinden haberdar etmesi, hem de onları şu ya da bu ölçüde partimize yakınlaştırmasıdır.

Parti, ya da biz komünistler olmadan, İKK, bir kağıt parçası olarak, kendi kendisine bu görevi yerine getirebilir mi? Hiç şüphesiz hayır. Dolayısıyla İKK'nın kollektif bir propagandist, kollektif bir ajitatör, kollektif bir örgütleyici rolü taşıması demek, onun biz komünistler tarafından, halka komünist bilinç taşımada ve halkı örgütlemede merkezi ve kollektif bir ajitasyon, propaganda ve örgütleme aracı olarak kullanılması demektir.

Açıktır ki, her hangi bir komünist partisinin ajitasyon ve propaganda araçları, sadece yayın organıyla sınırlı değildir. Lakin merkezi bir yayın organı bu araçların başta gelenlerden birisidir.

Neden?

Çünkü; "Eyleminin başlıca muhtevası, temerküz noktası, toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan" komünist partisinin, "bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek, sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyaları" düzenleyerek **kitleleri bilinçlendirme** görevini; bütün ülkeyi kapsayan ve sık sık yayınlanan bir yayın olmadan, layıkıyla yerine getirebilmesi düşünülemez. Ki, böylesine bir siyasal gerçekleri teşhir kampanyası, istisnasız bütün ülkeler açısından, evrensel bir gerçerliliğe sahiptir ve merkezi bir yayın organı bu görevi yerine getirmesi açısından, sadece bir araçtır. Lakin, diğer araçlarla kıyaslandığında, sıradan ya da kolayca es geçilebilecek bir araç değil, başta gelen araçlardan birisidir.

Bir komünist partisi, sosyal hayatın bütün alanlarını kapsayan siyasal teşhirlerin örgütlenmesinden vazgeçebilir mi? Kuşkusuz ki hayır. Gerçek bir komünist partisi, sadece "en güçlü patlama dönem"lerinde değil, "en durgun dönem"lerde dahi bu zorunlu görevinden vazgeçemez.

Lenin yoldaş, "Komünist Partisinin Örgütlenmesi ve Yapısı" konusunda ortaya koyduğu tezlerinde, "komünist basın" üzerine şunları söyler:

"Komünist basın, Parti tarafından, bitmez tükenmez bir enerjiyle geliştirilmeli-

dir. Partinin talimatlarına uymayan hiç bir yayın komünist yayın olarak tanınamaz.

"Parti bir çok yayını olmasından çok, iyi yayınları olmasına dikkat etmelidir. Her komünist partisinin iyi ve eğer mümkünse, günlük bir yayın organı olmalıdır."

Lenin yoldaş, komünist basın konusundaki bu tezini, sadece Bolşevik Partisi açısından değil, aynı zamanda tüm diğer komünist partileri açısından da ileri sürmüştür. Ve onun "Komünist Partisinin Örgütlenmesi ve Yapısı" konusundaki bu tezleri, III. enternasyonal tarafından da onaylanıp kabul edilmiştir.

Peki bir komünist partisi açısından **komünist basın**, neden bu denli önemlidir?

Çünkü, Marks'ın da açık biçimde ifade ettiği gibi; *"Basın, insanın düşünce ve duygularını belirtmesi için en yaygın araçtır."*

Keza Mao Zedung yoldaşın da belirttiği gibi;

"Bir siyasi iktidarı yıkabilmek için, her şeyden önce kamuoyu oluşturmak, ideolojik alanda çalışma yapmak gerekir. Bu karşı devrimci sınıf için olduğu kadar devrimci sınıf için de doğrudur."

İşte böylesine hayati bir görevin layıkıyla yerine getirilebilmesi açısından, komünist basının rolü vazgeçilemezdir. Bu gerçek derinliğine kavranmadığı sürece, ülkemiz devrimi açısından güçlü komünist basının yaratılması kesinlikle mümkün olamaz.

Merkezi bir yayın organının sadece kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyici de olduğunu söyledik. Elbette ki bu, komünist yayın organının bu fonksiyonlarının hepsinin aynı önemde olduğu anlamına gelmez. Bu fonksiyonlar içerisinde, ilk ikisine nazaran daha da önem taşıyan, üçüncüsü, yani **kollektif bir örgütleyicilik** fonksiyonudur.

Stalin yoldaş, basının rolünü 'ajitatörlükle' sınırlayan ve basının görevinin burada bittiğini iddia eden İngulov ile, 1923 yılı ortalarında giriştiği bir polemikte şunları söyler;

"İngulov, basının ajitatör, açıklayıcı rolünü vurguluyor ve periyodik basının görevinin burada bittiğini düşünüyor. Ülkemizdeki bir dizi suistimalleri ele alıyor ve basının ifşa çalışmasının, basın ajitasyonunun, sorunun "kökü" olduğuna dikkat çekiyor. Halbuki, basının ajitatör rolünün tüm önemine rağmen, onun örgütleyici rolünün, bugün bizim inşa çalışmamız için en aktuel öneme sahip olduğu açıktır. Mesele gazetenin ajite etmesi ve ifşaatta bulunması değil, bilakis öncelikle tüm ülkede, bütün sanayi ve tarım bölgelerinde, tüm çevre ve kaza dairelerinde kendi çalışanlarından, temsilcilerinden ve muhabirlerinden oluşan kapsamlı bir ağa sahip olması, partiden gelen iplerin gazete üzerinden istisnasız tüm işçi ve köylü bölgelerine varması, bir yandan parti ile devlet ve diğer yandan sanayi ile köylü bölgeleri arasındaki karşılıklı etkileşimin eksiksiz olması ile ilgilidir."(Bütün Eserler, Cilt:5, sf.220)

Keza Lenin yoldaş merkezi bir yayın organının kollektif örgütleyicilik rolünü şöyle açıklar;

"...bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar." (Örgütlenme Üzerine)

Tüm yayın organları açısından olduğu gibi, İKK açısından da bu böyledir. Yani İKK'nın bugün partimiz açsından oynadığı fonksiyon sadece propağanda ve ajitasyonla sınırlandırılamaz. O aynı zamanda partinin kollektif bir örgütleyicisidir de. O sadece 'kuru kuruya' bir ajitasyon ve propaganda yürütmekle kalmaz, aynı zamanda gerek parti merkezi ile parti bütünü, gerekse parti ile diğer siyasi akımlar ve kitlelerin ulaşabildiği diğer kesimleri arasında güçlü bir etkileşim sağlar.

İKK'nın yeterince kavranamayan bu özelliği de derinliğine kavranmalı ve onun üzerine düşen bu fonksiyonunu daha iyi oynayabilmesi açısından gereken çaba daha bilinçlice sarfedilmelidir.

Bina ve İskele

Lenin yoldaş, sadece "kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyici" olan gazetenin bu rolünü, **"inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye"** benzetir.

Bu, sadece "Iskra" açısından değil, nerede ve hangi ülkede çıkmış olursa olsun, istisnasız tüm yayın organları açısından da geçerli olan ve tartışılmasız biçimde kabul edilmesi gereken bir hususdur.

Gerçekten de, her komünist yayın organı, damgasını taşıdığı komünist partisi açısından bir 'iskele' vazifesi görür.

Elbette ki burda, tayin edici olan 'iskele' değil, **bina**'dır. Ve 'bina' olmadan boşluğa kurulan bir 'iskele'nin herhangi bir değer taşıyamacağı gayet açıktır. Lakin bu, 'iskele'siz 'bina' inşa edilebileceği anlamına da gelmez. Bu ikisi diyalektik bir birlik oluşturur.

'İskele' demek, bir yazım-basım-dağıtım ağının oluşturulması demektir. Gerçekten de, her yayın organı faaliyeti, **kendine özgü** bir örgütlenmeyi gerektirir. Bir 'yazarlar ordusu'nu, bir muhabirler ağını, bir basım ve dağıtım ağını gerektirir. İşte 'iskele'den kasıt bu yazım-basım-dağıtım ağının organizasyonudur. Zira, en 'ilkel' ve 'amatör' biçimde dahi olsa böyle bir **özgül örgütlenme** yaratılmadan, herhangi bir yayın organı faaliyetinin sürdürülebilmesi kesinlikle mümkün olamaz.

Kısacası parti (bina), ya böyle bir yazım-basım-dağıtım ağı organize edecek, ya da bizzat kendisi bu rolü 'üstlenecek', yani 'bina' olmaktan çıkıp 'iskele' haline gelecektir. Ki, böyle bir şey, partiyi bir 'basım-yayım kuruluşu'na çevirmekten öteye geçmeyecektir. Dolayısıyla böyle bir şey, gerçek bir komünist partisi tarafından kesinlikle onaylanamaz.

Peki, gerçek bir komünist partisinin böyle bir 'iskele'ye, yani özgül bir yazım-basım-dağıtım ağına neden ihtiyacı vardır?

Çünkü, böylesine özgül bir örgütlenme yaratılmaksızın, hayatın her alanını kapsayan geniş bir siyasal gerçekleri teşhir kampanyasının örgütlenebilmesi, dolayısıyla partinin kitlelere komünist bilinç taşıması mümkün olamaz.

"... ne kadar küçük olursa olsun, **illegal** *bir gazetenin yayınlanması* —der Lenin yoldaş—, *ancak büyük ölçekli fabrika üretimi için olduğu gibi büyük bir gizli aygıtı gerektirmektedir; çünkü bu aygıt küçük, elzanaatına dayanan bir atölyede yaratılamaz. Gizli aygıtın ilkelliği, çok kez polise, bir-iki sayının yayınlanıp dağıtılmasından sonra,* **geniş** *tutuklamalara girişmek olanağı sağlamaktadır, bu her şeyi öylesine silip süpürmektedir ki, işe yeni baştan başlamak zorunda kalınmaktadır... İyi örgütlenmiş bir gizli aygıt, profesyonel olarak eğitilmiş devrimcileri ve en büyük bir tutarlılıkla uygulanan bir işbölümünü gerektirir. Ama, ne kadar güçlü olursa olsun, yerel bir örgütün, gereken anda bu iki koşulu yerine getirmesi kesin olarak olanaksızdır."* (Ne Yapmalı. sf.177)

"... Fabrika teşhirleri şimdiye kadar hep bildirilerle olmuştur ve böyle **devam etmelidir,** *ama biz* **gazetenin** *düzeyini yükseltmekle yükümlüyüz, onu fabrika bildirisinin düzeyine düşürmekle değil. Bir gazeteden beklenen şey, "ufak-tefek" teşhirler değildir, fabrika yaşamının belli başlı tipik kötülüklerinin teşhiridir, özellikle çarpıcı olgulara dayanan ve bu yüzden de* **bütün** *işçilerin ve hareketin bütün önderlerinin ilgisini uyandırabilecek, bilgilerini gerçekten zenginleştirebilecek, ufuklarını genişletebilecek, ve yeni semtlerin ve yeni sanayi bölgelerindeki işçilerin uyanması için başlangıç noktası olabilecek teşhirlerdir."* (age, sf.179-180)

"... belediye işleri hakkında gerçekten iyi ve ilginç yazılar yazabilmek için, bu sorunları sadece kitaplardan değil, gerçekten iyi bilmek gerekiyor. Oysa **Rusya'nın herhangi bir yerinde** *bu bilgiyi edinmiş olan sosyal-demokratlar hemen hiç yoktur. Bir gazetede (bir halk broşüründe değil) kentin ve devletin işleri hakkında yazı yazabilmek için , kişinin, işinin ehli biri ta-*

rafından toplanmış ve işlenmiş taze ve çok çeşitli malzemeye sahip olması gerekir. Oysa böyle bir malzemeyi toplamak ve işlemek için, herkesin her şeyle uğraştığı ve referandumlarla hoş vakit geçirdiği bir ilkel çevrenin "ilkel demokrasisi" yetmez. Bunun için bir uzman yazarlar ve muhabirler kadrosuna, her yerle ilişkiler kuran, her türden "devlet sırlarını" ... elde edebilen, "kulislere"sızabilen bir sosyal-demokrat muhabirler ordusuna -"görevleri gereği" her yerde hazır olmak ve her şeyi bilme zorunda olan bir orduya- gerek vardır. Ve biz, **her türlü** *iktisadi, siyasal, toplumsal, ulusal baskıya karşı mücadele eden parti olarak bu her şeyi bilen orduyu bulabilir, toplayabilir, eğitebilir, seferber ederek harekete geçirebiliriz, ve bunu yapmak zorundayız. Ama bunu yapmak için, ilkin, bunun gereğini anlamak gerek! Oysa, yörelerin büyük çoğunluğunda, biz, bu yönde tek bir adım atmamakla kalmadık, çok kez bunun gereğinin bilincinden bile yoksunuz. Sosyal-demokrat basınımızda diplomatik, askeri, dini, beledi, mali, vb. vb. gibi büyüklü küçüklü sorunlara ilişkin canlı ilginç makaleler, mektuplar ve teşhirler bulabilmesi için, kişinin çok uğraşması gerekir. Bu sorunlar konusunda* **hemen hemen hiç bir şey** *yoktur. İşte bunun için "bir adam gelip de bana" "kayda değer sayıda işçilerin bulunduğu yörelerde" fabrika, belediye ve hükümetteki kötülükleri teşhir edecek olan gazetelerin çıkarılması gereği konusunda "güzel ve büyüleyici laflar etti mi, fena halde canım sıkılıyor."* (age, sf.181-183)

Kısacası, yazarları, muhabirleri basım-dağıtım ağıyla birlikte, bir komünist yayın organının bu, parti etrafındaki 'iskele' olma rolünü kavramayan bir kimse, toplumsal hayatın her alanını kapsayan geniş bir siyasal gerçekleri teşhir kampanyasından ve onun organizasyonundan zerre kadar bir şey anlamıyor demektir. Ki, partimiz ve çevresi tarafından hâla bu gerçeğin gereği gibi ve derinliğine kavranabildiği de söylenemez.

Komünist bir merkezi yayın organının partimiz açısından taşıdığı önem de vazgeçilemezdir. Nitekim İ.Kaypakkaya yoldaşın daha partimizin kuruluş aşamasında söylediği şu sözler, bu gerçeği en açık biçimde ortaya koymaktadır:

"Devrimimizin çeşitli meselelerine ışık getiren, çizgimizin, politikamızın ve programımızın propağandasını yapan merkezi bir yayın organı en kısa zamanda çıkarılmalıdır. Bunun için zaten karar alınmıştır" (SY, sf.5)

"Legal yayıncılık faaliyetinin **esas olmaması** *gerektiğini savunduğumuz için, "gazeteyi ve dergiyi kapatmayı ve bütün kadroları fare deliğine tıkmayı savunuyorlardı" diyorlar. Yayın faaliyetini hiç bir zaman reddetmediğimizi, sadece bir komünist hareketin faaliyetinin yayınevi faaliyeti derekesine düşürülmesine karşı çıktığımızı daha önce belirttik.* **Zaten, yayın faaliyetini nasıl anladığımızı bundan sonraki pratiğimizle de göstereceğiz."** (SY, sf.435)

Uzun Süreli Halk Savaşı Bilinci

Her devrimin en önemli sorunu, siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve sürdürülmesi sorunudur. Keza, şu da tartışma götürmez bir gerçektir ki, devrim kitlelerin eseri olacaktır. Dolayısıyla bir komünist partisinin en önemli görevi, kitlelere, siyasi iktidarı ele geçirme ve sürdürme bilinci taşımak, onları bu bilinçle donatmak ve onları bu doğrultuda devrimci mücadeleye seferber etmektir.

Siyasi iktidarın ele geçirilmesi sorunu, elbette ki, çeşitli ülkelere göre, belli bazı özgül farklılıklar gösterecektir. Ki, ülkemizde siyasi iktidarı ele geçirmenin yolu, komünist partisi önderliğindeki uzun süreli halk savaşı yoludur.

Lakin kitlelerin kendiliğindenci tarzda uzun süreli halk savaşı bilincine varmaları düşünülemez. Bu komünist siyasi bilinç onlara **dışardan** ve parti tarafından götürülmelidir. İşte partinin üzerine düşen bu görevi de, bizzat uzun süreli halk savaşı pratiği içinde, layıkıyla yerine getirebilmesinin en önemli araçlarından biriside merkezi bir yayın organıdır.

Yayın faaliyeti ile uzun süreli halk savaşı mücadelesi, kesinlikle birbirlerinin karşısına konulamaz. Bunlar birbirinin zıddı şeyler değil, kopmaz biçimde birbirine bağlı olan şeylerdir.

İKK'nın, çeşitli nedenlerden, özellikle de partinin içinde bulunduğu yenilgi şartlarından dolayı, bu konuda da üzerine düşen rolü gereği gibi yerine getiremediği açıktır. Ama bu, bizim bu eksiklikten dolayı yayın organına 'burun kıvırmamızı' değil, onun bu eksikliğinin giderilebilmesi açısından çaba sarfetmemizi gerektirir.

Uzun süreli halk savaşı mücadelemiz geliştiği ve partimiz bu sorunun önemine daha derinden vakıf olduğu oranda, İKK bu konudaki görevlerini de, önümüzdeki dönem içerisinde çok daha iyi biçimde yerine getirmeye çalışacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

'Yazarlar Ordusu' ve Muhabirler Ağı

İKK'nın halihazırda bir dizi hata, zaaf ve eksiklikler taşımaya devam ettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Ama bunda parti ve çevresinin İKK faaliyeti sorununa bir anlamda 'seyirci' kalmasının ve bu faaliyetin ağır yükünün son derece sınırlı sayıda insanın omuzlarına yüklenmesinin oynadığı önemli rol es geçilemez.

Sorunun üzerine daha derinliğine düşünülürse, Lenin yoldaşın "adam çok, ama adam yok" sözünün en çok geçerli olduğu faaliyet kollarından birisi de budur.

Partinin içinde ve etrafında seferber ettiğimiz insanların sayısı, binleri, onbinleri bulmaktadır. Ama bunca insan içerisinde partinin merkezi yayın faaliyetine ve özel olarak da İKK'ya yazılı katkıda bulunanların sayısı, sözü edilmeye bile değmiyecek düzeydedir. Mesela, ta Almanya'dan Fransa'ya, Libya'dan Avusturalya'ya kadar binlerce taraftarımızın seferber olduğu yurtdışında, bir Yunanistan haricinde, geçtiğimiz bir yılı aşkın süre içerisinde, yayın organımıza **herhangi bir yazı** (eleştiri mahiyetinde de olsa) gelmemiştir.

Bunun başlıca iki nedeni şöylece ifade edilebilir:

Birincisi; sorunun parti bütünü açısından taşıdığı merkezi önemin bilincine derinliğine varılamaması.

İkincisi; bu alandaki faaliyetlerin de ihtisaslaşma ve işbölümü temeline gereği gibi oturtulamaması.

Kısacası, parti genel çizgisi etrafında seferber olan herkes (üye, savaşçı, sempatizan, taraftar), partinin yazılı ajitasyon-propaganda faaliyetlerine, yani parti basınına katkıda bulunmaya, bu faaliyeti mümkün olan her açıdan destekleyip güçlendirmeye çalışmalıdır. Bu, genel komünist faaliyetin ve mücadelenin bir parçası ve üzerimize düşen önemli bir görevi olarak kavranmalıdır.

Lakin, genel olarak parti basınının olduğu gibi, özel olarak da İKK'nın üzerine düşen merkezi ajitasyon, propağanda ve örgütleyicilik görevini layıkıyla yerine getirebilmesi açısından, özellikle de uzman yazar ve muhabir vasıflarına haiz olan yoldaşlara çok daha büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Elbette ki, bu yazar ve muhabirler "gökten zembille"inmeyeceklerdir. Tersine süreç içinde ve devrimci mücadele içinde ortaya çıkacaklardır. Ancak bunun yolu, daha başlangıçtan itibaren, oldukça 'ilkel', 'amatör' ve acemice de olsa, bu alanda belli bir işbölümü ve ihtisaslaşmaya gidilmesi, bu alanda somut belli görevlendirmelerin yapılmasıdır. Hangi faaliyet alanında olursa olsun, yazı yazabilme yeteneği olan yoldaşlar, belli görevler etrafında, gerek yerel parti basınını organize etme, gerekse merkezi parti basınına katkıda bulunma doğrultusunda cesaretle seferber edilmelidir. M-L uzman yazar olmanın ayırdedici kıstası, belli uzmanlık konularında, araştırma-incelemeye dayalı M-L yazıların yazılmasıdır. Bu anlamda yazarlar, belli ölçülerde muhabirlerden ayrılırlar. Lakin bu, bu tür yazarlık yeteneğinde olan yoldaşların, aynı zamanda bulundukları faaliyet alanında muhabir olarak seferber edilemeyecekleri anlamına gelmez. Böylece hem yazarlık, hem de muhabirlik görevleri yerine getirilebilir.

Muhabirlik, nisbeten daha değişik bir kategoriyi karakterize eder ve onların görevi, bulundukları faaliyet alanındaki sınıf mücadelesi pratiğini dikkatle gözlemlemek, gelişmeleri sıkı

sıkıya takip etmek, ve gerek bu gelişmelerle, gerekse daha bir dizi diğer konularda gereken bilgi, haber ve materyalleri (küpür,resim,karikatür, belge vs. vs.) sıcağı sıcağına, ya o bölgedeki uzman yazarlara, ya da eğer böyle yazarlar yoksa dolaylı ya da dolaysız biçimde parti yayın organlarına ulaştırmaktır. Bu nedenle partinin elinin uzandığı her faaliyet alanında, bu konuda yetenekli ve gelişmeye açık olan en azından bir kişi **muhabir** olarak görevlendirilmelidir.

Muhabirlerin 'uzman yazar' olmamaları, onların çeşitli konularda **yorum yazıları**, ya da en azından **haber yazıları** yazmalarına engel değildir. Aksine onlar, bu konuda bilinçli bir çaba sarfederek, muhabirlik görevini yerine getirirken, aynı zamanda **yazı yazma** yeteneklerini de geliştirebilirler. Keza çeşitli faaliyet alanlarında belli yoldaşların, yazar ya da muhabir olarak görevlendirilmeleri, onların aynı zamanda diğer bir çok parti görevlerini de yürütmelerine engel olarak gösterilmez. Yazarlık ve muhabirlik, devrimci paratikle çelişen şeyler değil, aksine devrimci pratiğe sıkı sıkıya bağlı olan ve ona hizmet eden şeylerdir. Komünist devrimci paratik mücadele içinde, şu ya da bu biçimde, şu ya da bu ölçüde görev almayan her hangi bir 'yazar' ve 'muhabir'in, komünist yazar ve muhabir sayılamıyacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Ama yine de, **yazar** ve **muhabir** olarak görevlendirilen yoldaşlar, bu komünist devrimci görevlerine **özgül bir önem ve ağırlık** vermek zorundadırlar. Aksi taktirde üzerlerine aldıkları **bu komünist görev ve sorumluluk payını** gereği gibi yerine getirmeleri mümkün olmaz. Burda önemli olan, 'laf' olsun diye görev ve sorumluluk almak değil, alınan görev ve sorumluluğu layıkıyla yerine getirmektir.

Her halükarda da, bu sorunların halâ gereği gibi kavranılabildiği söylenemez.

Nitekim sık sık sözü edilmesine ve önemi vurgulanmasına, hatta bu konuda da İKK'nın 60. sayısında genel bir çağrı yapılmasına rağmen, halâ gereken duyarlılığın gösterilmediği ve gereken görevlendirmelerin açık ve anlaşılır biçimde yapılmadığı açıktır. Bu nedenle, Leninist "Pravda"nın ilk sayısında Rusya'nın sınıf bilinçli işçilerine yapılan şu çağrıyı, Türkiye'nin sınıf bilinçli işçilerine hitaben, burda bir kez daha tekrarlamakta yarar görüyoruz:

"İşçilerin gazetemize karşı sadece sempati duymakla yetinmemelerini, gazetemizin yönetiminde aktif çalışmalarını istiyoruz. İşçiler yazı yazmanın kendileri için 'alışılmamış' bir iş olduğunu söylememelidirler: İşçi yazarlar gökten düşmezler, edebi çalışma sırasında giderek yetişirler. Sadece işe cesaretle başlamak gerekir: bir kaç kez tökezlenecektir ve sonra yazı yazma öğrenilir..." (Stalin, B.Eserler,Cilt 5,sf.106)

Bir diğer husus da, yayın organımıza yazı, haber vs. gönderen yazar ve muhabirlerimiz, istedikleri taktirde rumuz kullanabilirler. Bu tür yazı ve haberler, gönderenlerin rumuzuyla yayınlanacaktır. Lakin gönderilen yazıların parti genel hattımıza uygun olmaları gerekir. Zira İKK, bir tartışma yayın organı değil, partimizin resmi görüşlerinin savunulduğu merkezi bir yayın organıdır.

Diğer yandan, yerel faaliyet alanlarındaki muhabir ve yazarlarımız, gerek parti ve çevresinden, gerekse dışımızdaki insanlardan İKK'ya gelen eleştiri, düşünce ve önerileri derleyip toparlayıp göndermeye de gereken önem ve özeni göstermelidirler.

Okuyucu Denetimi

Okuyucu ve yayın organı diyalektik bir bütün oluştururlar. Dolayısıyla okuyucusuz yayın organı, yayın organsız okuyucu düşünülemez. Bu diyalektik gerçeği gözönünde bulundurarak, yayın organımızın 60. sayısında, aynı zamanda tüm okuyucularımıza bir de "açık mektup" yayınlamış, okuyucularımızı, hem eleştiri, düşünce ve önerileriyle yayın organımız üzerinde belli bir okuyucu denetimi kurmaya, hem de onu çeşitli açılardan geliştirip güçlendirmeye çağırmıştık. Fakat maalesef bu konudaki çağrımız da, genel olarak 'boşlukta' kaldı. Zira, bilinen muhabir yazıları dışında, bugüne kadar geçen bir yılı aşkın süre içinde, yayın organımıza sadece **iki tane** eleştiri yazısı geldi. Bunlardan oldukça geniş olan ve parti içi sorunları da kapsayan birini yayınlamayı uygun görmedik. Lakin içindeki belli öneri ve düşünceleri dikkate aldık. Örneğin bu önerilerden birisi, "okuyucu mektupları" başlığı altında yayınlanan yazıların, aslında "okuyucu mektupları" değil, çeşitli konularla ilgili "muhabir yazıları" olduğu, dolayısıyla ancak doğrudan doğruya İKK'ya hitaben kaleme alınmış ve onunla ilgili eleştiri, düşünce ve önerileri içeren mektupların gerçek anlamda okuyucu mektupları olacağı ve asıl bu mektupların "okuyucu mektupları" başlığı altında yayınlanabileceği şeklindeydi. Bu haklı öneri çerçevesinde yayın organımıza gelen muhabir yazılarını ve okuyucu yazılarını, 67. sayıdan itibaren, "okuyucu mektupları" başlığı atmadan yayınlamaya başladık. Ancak, doğrudan İKK'ya yönelik herhangi bir eleştiri, öneri ve düşünce bildirir mektup alamadığımız için, "okuyucu mektupları" köşesi kendiliğinden işlemez hale geldi. Yayın organımıza gelen diğer ikinci okuyucu mektubunu ise, İKK yk'nun cevabıyla birlikte, bu sayımızın "okuyucu mektupları" köşesinde bulacaksınız.

Açıktır ki biz, okuyucularımızın sadece yayın organımızın 'sessiz' bir 'okuyucusu' olmalarını istemiyoruz. Biz aynı zamanda tüm okuyucularımızın, yayın faaliyetimize güçleri oranında ama aktif biçimde katılmalarını, bizimle canlı biçimde tartışmalarını da istiyoruz. Zira *"yayın için faal bir propagandacı ve dağıtıcı olmak yeterli değildir; aynı zamanda katılımcı olmak gerekir."* (Lenin, K.Partisinin Örgütlenmesi ve Yapısı, sf.45) Bilinmelidir ki, partinin görevi, sadece halkla **konuşmak** değil, aynı zamanda onunla **tartışmaktır** da ve bunun en etkili araçlarından birisinin de merkezi yayın organından başka bir şey olamıyacağı gayet açıktır.

Bu doğrultuda, bütün okuyucularımızın, yayın organımızla ilgili eleştiri, düşünce ve önerilerini zaman geçirmeksizin bize ulaştırmalarını bekliyoruz. Elbette ki, bu doğrultudaki mektupların illada yayınlanması diye bir kural yoktur. Ancak bunlar içinde haklı ve doğru eleştiri, öneri ve düşünceler taşıyanların sıcağı sıcağına yayın organımızda yayınlanmasında hiç bir sakınca görmemekteyiz. Tam tersine, böyle bir şey, hem hata, zaaf ve eksikliklerimizin açığa çıkarılıp düzeltilmesini ve okuyucularımıza hesap verilmesini sağlıyacak, hem de yayın organımızı daha da geliştirip güçlendirecektir. Keza bu mektupların içlerinde belli yanlışlıklar taşıması da pekala mümkün olabilir. Fakat bundan da korkulmamalıdır. Biz bu tür mektupları, kendi eleştirel cevabımızla birlikte yayınlamaya çalışacağız. Bunun da hem okuyucularımızın eğitilmesine, hem de okuyucu-yayın organı diyaloğunun daha da geliştirilmesine hizmet edeceği inancındayız.

Lakin, belli konulardaki okuyucu ve muhabir yazılarına kıyasla, bu tür eleştiri mektuplarının mümkün olduğunca kısa ve özlü olmasında yarar vardır. Zira, bazı önemli durumlar dışında,yayın organımızın "okuyucu mektupları"na ayıracağı yer, yine de kısıtlı olacaktır.

Ayrıca okuyucularımız, yayın oganımızda yayınlanmasını uygun görmedikleri eleştiri, düşünce ve önerilerini de bize göndermeyi ihmal etmemelidirler. Bunun da, hem mevcut hata, zaaf ve eksikliklerimizi gidermemizde, hem de yeni hata ve zaaflara düşmekten kendimizi kurtarmakta önemli bir rolü olacaktır.

Kısacası eleştiri, öneri ve düşünceler ortaya çıktığı yerde, ya da kafamızda kalmamalı, sıcağı sıcağına yayın organımıza ulaştırılmaya çalışılmalıdır. Ancak böyle eleştiri, öneri ve düşünceler somut ve pratik bir anlam taşıyabilir. Bunun dışındaki bir çok eleştiri, öneri ve düşüncelerin lafta kalması kaçınılmaz olacaktır. Bu unutulmamalıdır.

Dizgi, Basım, Dağıtım, Eğitim

İKK faaliyetinin bu her bir halkasında da belli sorunların olduğu gayet açıktır. Lakin bunların da, bu faaliyetin bütününün içinde şekillendiği objektif ve subjektif şartlardan ayrı düşünülmesi mümkün değildir.

Devamı sf. 31'de

Okuyucu Mektupları

İKK Yazı Kurulu'na

Yoldaşlar, ilişikte gönderdiğimiz yazıda "referandum" konusunu elimizden geldiğince işlemeye çalıştık. Kuşkusuz ki, eksikliklerimizin olduğu muhakkaktır. Bunun biz de farkındayız. Bu yazıyı aynen yayınlamanız diye bir sorun yoktur. Hiç merak etmeyin sizlere küsmeyiz. Çünkü bildiğimiz kadarıyla İKK'nın, yazı yazanlar küsmesin diye, hiç dokunmadan, hatta hiç inceleme zahmetine katlanmadan gelen yazıları olduğu gibi yayınlama hatası vardır. Bunun, proletaryanın sözcüsü, yol göstericisi, örgütleyicisi (kollektif temelde) olduğu söylenen bir yayın organının hiç bir şekilde kapılmaması gereken bir zaaf olduğunu belirtelim. İKK gelen yazıların tümünü aynen yayınlamak zorunda değildir. Tam tersine İKK'dan, gelen bir çok yazıyı, rafineriden geçirip, bir bütün içinde toplayarak, çok daha güzel ve kapsamlı, dahası ideolojik-siyasi önderliği yerine getiren yazılar kaleme almasını bekliyoruz. Ayrıca İKK yazı kurulu, kendi içinde yapacağı görev bölümü temelinde, ya da bir bütün olarak İKK yazı kurulu adına, kendine belli oranda sayfa ayırmalı. Yani İKK; 1—İKK yazı kurulu, 2—Gelen genel vs. yazıları işleyen iki bölüm halinde düzenlenmelidir. İKK yazı kurulunun yazıları parti görüşünün resmi ifadesi, genel yazılar ise kitlenin kendi kürsüsünde konuşma olanağı bulduğu, ama salt yarı-resmi olan ve partiyi tam anlamıyla bağlamayan yazılar olarak yayınlanmalıdır. İKK yazı kurulu kendi yazılarının altına mutlaka yazı kurulu olarak imzasını atmalıdır. İKK'nın kitle gazetesi olarak düzenlenmesi gerektiği noktasında hem fikir olduğumuzu sanıyoruz. Ama bu onun bir derneğin kitle gazetesi olduğu anlamına gelmez. Yani onun TKP/M-L'nin merkezi yayın organı olduğu, bu anlamda gelen yazıların ve yayın politikasının ideolojik-siyasi sorumluluğunun ağır olduğu algılanmalıdır. Ve tek bir virgül hatası dahi affedilmemelidir. Gelen genel yazılar proletaryanın ideolojisine, siyasetine tek bir virgül derecesinde dahi zarar vermeyecek titizlikle ele alınıp incelenmeli ve bu anlayışla yayına sokulmalıdır. Gelecek olan yazılar, İKK yazı kuruluna iletilmiş raporlar gibi algılanmalı ve bu raporlardan, gerek güncel taktiklerin üretilmesi, gerekse İKK'nın belli teorik tekrarlardan kurtarılması açısından yararlanılmalıdır. Ayrıca okuyucuların bu yönde teşvik edilmesi önemlidir. O da dediğimiz gibi okuyucu yazıları düzenlenmek şartıyla. Halkın kürsüsü vs. adı altındaki bir bölümde, kitlenin sesini duyuran bir düzenlemeyle ele alınmalı...

Burada sizleri, son sayılarda (Temmuz, Ağustos, Eylül) olumlu bir içerik ve güncellik içinde, güzel bir çalışma örneği verdiğiniz için kutluyoruz. Ancak tek bir noktaya saplanmayın. Örneğin "Pişmanlık Yasası'nda iyi ajitasyon yapılmış ama, bu özellikle işçi sınıfının tüm sorunlarına eğilmemizi karartmasın. Salt işçi sınıfıyla ilgili değil, köylülük, öğrenci gençlik, tüm küçük burjuva kitlesi (memur, öğretmen, avukat vs.) orta burjuvazi gibi tüm sınıf ve tabakaları ilgilendiren toplumsal olaylara değinilmeli ve bir noktaya saplanılıp kalınmadan tüm halk yığınlarını kazanma perspektifiyle hareket edilmeli, en geniş ufuklar görülerek yayın politikası devam ettirilmelidir. Somut konuşulmalı. Siyasi teşhir ve suç üstü yakalama, özünde somut bir çalışmayla, kitlelere yapılan somut **ispatlarla** mümkündür. Ancak somut adına dar pratikçiliği de reddetmeliyiz. Diğer önemli ve bizde de var olan bir eksiklik, çok uzun ve sonu gelmez parağraflık cümleler kurma hastalığı. Bu iyi bir şey değil. Okumayı çok güçleştiriyor. Ülkemizde okumaya karşı bir duyarsızlığın varlığı göz önünde bulundurularak, mümkün olduğunca kısa cümlelerin kurulmasına dikkat edilmelidir.

Yoldaşça selamlar
...dan İKK Okuyucuları
Ekim 1985

İKK Yazı Kurulu'nun Cevabı

Değerli yoldaşlar,

İKK hakkındaki bazı eleştiri, öneri ve düşüncelerinizi, samimi ve içten bir dille ortaya koyup bize ilettiğiniz için, sizlere teşekkür borçluyuz. Ayrıca mektubunuzun bizleri oldukça sevindirip duygulandırdığını da bilmenizi isteriz.

Bize göndermiş olduğunuz **"Referandum: Faşizmin Yeni Saldırı Taktikleri"** başlıklı yazınızı yayınlayamadığımız için üzgünüz. Bunun en önemli nedeni, mektubunuzun geç elimize geçmesi ve konunun artık kamuoyundaki siyasal güncelliğini yitirmiş olmasıdır. Bunun yanısıra, yazınız oldukça dağınık, düzensiz ve uzun olmuş. Keza, yazınızın eksik bırakılan bazı kısımlarının bizim tarafımızdan tamamlanmasını ve bütününün yeniden düzenlenerek yayınlanmasını özellikle vurguluyorsunuz. Fakat bu bizim açımızdan belli bir zaman ve emek kaybını birlikte getirecekti. Zira, bu doğrultuda harcayacağımız zaman ve çaba ile, aynı konuda çok daha derli toplu bir yazıyı rahatlıkla kaleme alabilirdik. Bu yola gitmedik. Çünkü, en az ayda bir kere, hatta son dönemlerde iki ayda bir kere yayınlanan İKK'nın, bu süre içerisinde meydana gelen bütün siyasal gelişmelere kapsamlı biçimde tavır takınabilmesi mümkün olmamaktadır. Dolayısıyla, o dönem içerisinde öne çıkan ve ele alınması çok daha acil bir durum arzeden olay ve gelişmeler üzerinde durulmaktadır.

Yine de, mektubunuzu yayınlamayışımız ve eleştirilerimiz, asla yazı yazma konusundaki şevkinizi kırmamalıdır. Tam tersine bu doğrultudaki çabalarınızı ısrarla sürdürmelisiniz. Sizlerden isteğimiz, şu hususları dikkate almanızdır:

1) Ele alacağınız konuyu iyi seçin ve diğer bir çok konuyla karıştırmamak için, sınırlarını iyi çizin. Yazmaya girişmeden önce, ele alacağınız konuda bol bol melzeme toplayın. Konu üzerinde iyice düşünün. Çevrenizdekilerle tartışın ve onların da düşüncelerini derleyip toparlayın. Konuyla ilgili bir plan hazırlayın ve ele alacağınız konunun **anafikrini** mutlaka tesbit edin. Yazmaya başlarken topladığınız malzemeyi mümkün olduğunca elekten geçirin. İlke; hikâyelik malzeme ile roman yazmak değil, romanlık malzeme ile hikâye yazmak olmalıdır. Sonuç, yazınız mümkün olduğunca derli- toplu ve özlü olmalıdır. Ayrıca düzeltme işini bize 'havale' etmek yerine, yazınızı bir kaç kez gözden geçirerek kendiniz yaparsanız, bunun gelişmeniz üzerinde önemli bir rolü olacaktır. Tembellik, isteksizlik, uyuşukluk, baştansavmacılık ve basmakalıpçılık yazı yazmanın düşmanı olan hata ve zaaflardır. Bir halk sözünün de ifade ettiği gibi, emek olmadan yemek olmaz. Eğer partiye, halka ve devrime bu konuda yararlı olmak istiyorsak, o halde biraz emek harcayıp terlemek zorundayız.

2) Yazı yazma yeteneğimizi geliştirmek de, diyalektik olarak basitten karmaşığa, yüzeyselden derine doğru bir yol izler ve bu da belli bir süreç içinde olur. Dolayısıyla seçeceğiniz konular, başlangıçta oldukça zor, karmaşık ve altından kalkamayacağınız konular değil, bilgi ve tecrübe birikiminizin ele alıp işlemeye elverdiği nisbeten basit ve kolay konular olmalıdır. Yine de ele alıp işlenmesinde yarar gördüğünüz, ancak altından gereği gibi kalkamadığınız konularla ilgili olarak toparlayacağınız matar-

yelleri (eleştiri, öneri ve düşüncelerinizi de ekleyerek) bize gönderirseniz, bu belli konuların bizim tarafımızdan İKK'da işlenmesi açısından yararlı olacaktır.

Mektubunuzdaki diğer eleştiri, öneri ve düşüncelere gelince....

Bizim, salt 'yazı yazanlar küsmesin' diye, İKK'ya gelen yazıları "hiç dokunmadan, hatta hiç inceleme zahmetine katlanmadan olduğu gibi" yayınladığımız yolundaki eleştiriniz, kanatimizce oldukça haksızdır. Zira bu konuda, özellikle de İKK yk görevini yürüttüğümüz son bir yılı aşkın süre içerisinde, gereken titizliği göstermeye çalıştığımızı sanıyoruz. Yine de, belli hatalara düşmüş olmamız, ya da bazı hususların dikkatimizden kaçması mümkündür. Hatta 'amatör' yazarlarımızın yazı yazma şevklerinin kırılmaması açısından, bu konuda kısmi bazı hata ve eksiklere belirli ölçülerde 'gözyummayı'da yararlı görmüş olabiliriz.

Her halükarda, bu yöndeki uyarınızı yine de dikkate almaya çalışacağımızı bilmenizi isteriz.

İKK'nın, gelen çoğu yazıları "rafineriden geçirip, bir bütün içinde toplamasını", dolayısıyla bu şekilde ideolojik-siyasi önderliği yerine getirmesini öneriyorsunuz.

Bu düşüncenize katılıyoruz ve imkanlarımızın elverdiği ölçülerde, örneğin 69. sayıdaki "Kürt Ulusu Üzerindeki Azgın Milli Zulme Karşı Çıkalım!" yazısında olduğu gibi, yerine getirmeye çalışıyoruz. Yine de bunu gereken yaratıcılık ve verimlilikle başarabildiğimizi söyleyemeyiz. Sanıyoruz ki, bu sayımızda yer alan İKK'nın geçmiş bir yıllık faaliyet dönemini değerlendirme yazısı, aynı zamanda bu tür hata, zaaf ve eksiklerin nedenlerine de belirli ölçülerde ışık tutar yeterliliktedir.

İKK yk'nun hala gereken profesyonelce bir ihtisaslaşma ve iş bölümü temeline oturtulabildiğini söyleyemeyiz. Yine de İKK'ya gelen yazı, haber ve dökümanların ayrı bir bölüm halinde, ya da İKK yk'na bağlı ayrı bir birim tarafından ele alınıp tasnif edilmesi ve yayına hazır hale getirilmesi önerinize katılıyoruz. Ki, bu konuda düşülen hata, zaaf ve eksikliklerde, bu tür ek bölüm veya birimlerin gereği gibi oluşturulamamasının da önemli bir payı vardır.

"İKK yazı kurulu kendi yazılarının altına mutlaka imzasını atmalıdır" diyorsunuz.

Bunun mutlaklaştırılması doğru değildir. Çünkü İKK salt yazı kurulunun değil, parti bütününün merkezi bir yayın organdır ve doğrudan merkez komitesinin sorumluluğu ve denetimi altındadır. Dolayısıyla partinin resmi görüşlerini ifade eden yazılar imzasız çıkmaktadır. Fakat doğrudan doğruya İKK yk tarafından yapılan açıklama, duyuru ve çağrıların altına "İKK yazı kurulu" imzasının atılması doğrudur ve zaten böyle de yapılmaktadır.

Keza, İKK'da yayınlanan imzasız ve "İKK yk" imzalı yazılar, doğrudan parti bütününü bağlayan resmi görüşlerdir. Buna karşılık, parti genel hattına uygun olmak koşuluyla, imzalı, ya da 'muhabir' ve 'okuyucu' rumuzlu yazılar, yarı-resmi yazılardır ve esas olarak imza ve rumuz sahiplerini bağlar.

Genel olarak her yazıda olduğu gibi, özel olarak da gelen yazılarda, bir virgül hatasının dahi affedilmemesi derecesinde titizlik gösterilmesi gerektiği düşüncenize de katılıyoruz. Lakin bu bizi 'mükemmeliyetçi' bir anlayışa itmemelidir. Açıktır ki, her olumluluk kendi içinde diyalektik olarak belli olumsuzlukları da barındırır. Önemli olan bu olumsuzlukların tali olması ve mümkün olduğunca asgariye indirilmesidir.

"Gelecak olan yazılar İKK yk'na iletilmiş raporlar gibi algılanmalı" ve bunlardan, gerek belli güncel taktiklerin üretilmesi, gerekse tekrarların yarattığı teorik yavanlıklardan kurtulunması açısından yararlanılmalıdır diyorsunuz.

Eğer bize oldukça kaliteli yazılar gelirse, bunların yayınlanması (elbette ki hataları varsa düzeltirerek), İKK'nın içerik olarak zenginleşmesinde ve yavanlıktan kurtulmasında önemli rolü olacaktır. Zira, ne denli 'uzman' yazarlardan oluşursa oluşsun İKK yk'nun salt kendi başına son derece değişik konularda doyurucu yazılar yazabilmesi ve canlı bir siyasal teşhir organize edebilmesi oldukça zordur. Dolayısıyla, sadece gelecak yazılar değil, aynı zamanda gerek 'muhabir' ve 'yazar' yoldaşların, gerekse okuyucularımızın, çeşitli konularda bize gönderecekleri materyal ve raporların; hem yeni taktiklerin üretilebilmesinde, hem de İKK'nın teorik tekrar ve yavanlıklardan kurtarılabilmesi açısından son derece önemli bir rol oynayacağı gayet açık bir hususdur. Yani bu doğrultudaki düşüncenize katılmamamız mümkün değil. Ki, bu doğrultuda tüm okuyucularımıza sık sık çağrılarda bulunduğumuz hususu da, bilinen bir gerçektir. O halde sizlerden de, bu yönde İKK faaliyetine katkılar bekliyoruz.

Teşvik açısından, "Halkın Kürsüsü" vs. şeklinde bir bölümün düzenlenmesinin yararlı olacağını söylüyoruz. Bu konudaki düşüncenize de katılıyoruz. Kaldı ki, halihazırda "okuyucu mektupları" bölümü de zaten bu işlevi görmek için düzenlenmektedir. Fakat bunun gereken verimliği sağlayamadığı, ya da mevcut 'duyarsızlığı' gidermeye yetmediği açıktır. Bunun nedenleri üzerinde, hep birlikte düşünüp tartışmamız ve bu konuda önümüzdeki dönem içerisinde gereken atılımı sağlamamız gerekmektedir.

Zaman zaman, örneğin "Pişmanlık Yasası" gibi belli konulara takılıp kalınmaması gerektiğini söylüyorsunuz. Bu eleştirinizde de belli bir haklılık payı bulunmaktadır. Bu yöndeki hatalarımızı da süreç içinde asgariye indirmeye çalışacağız. Ancak yukarıda vurguladığımız şartlar parti ve çevresi tarafından gereği gibi yerine getirilmediği sürece, bu yöndeki hata ve eksikliklerin gereği gibi giderilmesinin mümkün olmayacağını da bilmenizi isteriz. Yani İKK faaliyetine yansıyan çeşitli hata, zaaf ve eksiklikler, onları var eden objektif ve subjektif şartlarla birlikte ele alınıp irdelenmelidir. Dolayısıyla her şeyi İKK yk'ndan bekleme, ya da tüm hata, zaaf ve eksikliklerin biricik kaynağı olarak İKK yk'nu görme anlayışı, tek yanlı ve öz olarak idealist bir anlayıştır.

İKK'nın en önemli görevi, toplumsal hayatın bütün alanlarını kapsayan siyasal gerçeklerin teşhiridir. Zira, böyle bir teşhir kampanyası yürütülmeden kitlelere komünist bilincin taşınması düşünülemez. Ve elbette ki, sizinde dikkat çektiğiniz gibi, bu teşhirler mümkün olduğunca somut, canlı, çarpıcı ve ikna edici olmalıdır. Fakat bu teşhirler "düşmanı suçüstü yakalama" ile karıştırılmamalıdır.

Lenin yoldaşın da "Ne Yapmalı?" adlı ünlü eserinde çarpıcı biçimde belirttiği gibi;

"Düşmanı suçüstü yakalamaya gelince -bundan güzel bir söz olarak değil de, ciddi olarak sözediyorsak-, illegal bir gazete böyle bir şeyi başarmayı aklından bile geçiremez. Bu, ancak bir bildiriyle yapılabilir, çünkü çoğunlukla, bunu yapmak için ancak bir-iki günlük zamanımız vardır (örneğin fabrikada kısa bir grev, bir kavga, herhangi bir gösteri vb. sözkonusu olduğu zaman)." (age, sf. 180)

Dolayısıyla, yine Lenin yoldaşın vurguladığı gibi; *"Bir gazeteden beklenen şey, "ufak-tefek" teşhirler değildir. fabrika yaşamının belli başlı tipik kötülüklerinin teşhiridir, özellikle çarpıcı olgulara dayanan ve bu yüzden de* **bütün** *işçilerin ve hareketin bütün önderlerinin ilgisini uyandırabilecek, bilgilerini gerçekten zenginleştirebilecek, ufuklarını genişletebilecek ve yeni semtlerin ve yeni sanayi bölgesindeki işçilerin uyanması için başlangıç noktası olabilecek teşhirlerdir."* (age, sf. 179-180)

Bu sözlerin kapsamını daha da genişleterek ülkemiz koşullarına uygularsanız, sanırız ki sorunun önemi kendiliğinden anlaşılır.

Çok uzun ve sonu gelmez paragraflık cümleler kurma hastalığı"na dikkat çekiyor, bunun iyi bir şey olmayıp, okumayı çok güçleştirdiğini söylüyorsunuz. Bu eleştirinizde de belli bir haklılık payı var. Lakin bunun bir "hastalık" olduğunu, ya da bu derekeye vardığını sanmıyoruz.

Ne söylediğimizin gereği gibi anlaşılabilmesi ve yaptığımız herhangi bir çağrıda kitlelerin bizi takip edebilmesi için, düşüncelerimizi onların anlayacağı sade, canlı ve akıcı bir dille ortaya koyabilmemiz oldukça önemlidir. Lakin görevimiz, 'basit' konuşma ve yazma adına yığınların seviyesine inmek değil, onların seviyesini parti seviyesne yükseltmektr. Bu nedenle birinci derecede

Devamı sf. 36'da

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜ!

"..ben bunu bilir, bunu söylerim: Siz kadınlar biz erkeklerden daha yiğit, daha güçlüsünüz. Gerektiğinde gösterdiğiniz gayreti biz gösteremeyiz. O güç bizde yoktur."

F. Engels

Kadınların Klasiklere Borçlu oldukları Şey

Clara Zetkin

Elbette, Marks kadın sorunuyla "doğrudan", "yalnız onun üzerinde durarak" uğraşmadı. Bununla birlikte, kadının hak-eşitliği için eşsiz olanı, en önemli olanı yaptı. Materyalist tarih kavramıyla bize kadın sorunu üzerine eksiksiz formüller vermediyse de, daha iyisini verdi; onları bulmak ve kavaramak için doğru, güvenilir yöntemi. Kadın sorununu genel tarihsel gelişmesinin akışı içinde, tarihsel bağımlılığı ve haklılığı içinde, genel toplumsal bağlantıların ışığında açıkca anlamamızı, onun itici ve sürdürücü güçlerini tanımamızı, onların yöneldikleri amaçları, ortaya konan problemlerin ancak varlıklarıyla çözüme kavuştuğu koşulları bulabilmemizi yalnız materyalist tarih anlayışı olanaklı kılar.

Ahlakî yasalara ya da tanrısal buyruklara göre yaratılmış olan o kadının ailedeki ve toplumdaki konumunun öncesiz ve sonrasız olduğu boşinanı parçalanıp toz oldu. Ailenin, öbür toplum kurumları ve varlık-biçimleri gibi sürekli bir oluşa ve göçüp gidişe uğradığı ve onlar gibi olan ekonomik ilişkilerle ve bu ilişkilerin desteklediği mülkiyet düzeniyle birlikte değiştiği açıkca ortaya çıktı. Ama bu değişmeyi yapan, o sırada üretim tarzını altüst eden ve onu ekonomi ve mülkiyet düzenine karşıt duruma düşüren ekonomik üretici güçlerin gelişmesidir. Sonra, devrimcileşmiş ekonomik ilişkilerin ve bağlantıların tabanı üzerinde insanların düşüncesinin devrimcileşmesi, toplumsal üstyapının kurumlarında ekonomik temele uygun değiştirmeleri yapma, mülkiyet biçimleri ve eğemenlik ilişkileri içinde katılaşıp kalmış olanı giderme çabası tamamlanır. Yardımlarıyla bu çabayı başarıya ulaştıran, sınıfların savaşımlarıdır.

Engels'in "ailenin, özel mülkiyetin ve devletin kökeni" üzerine yaptığı parlak incelemenin önsözünden biliyoruz ki, burada geliştirilmiş düşünce akışı ve görüş noktaları, büyük kesimiyle, Marks'ın, son derece sadık ve dahi ve vasiyet yerine getircisi olarak sürdürdüğü kalıtıdır...

***

Elbete, Lenin "kadın sorunu" üzerine hiçbir kitap, geniş kapsamlı hiçbir inceleme yazmadı. Toplumsal problemleri "genellikle" soyut olarak ele almak, onun tarzı değildi. Proleter devrimi yapmak için önemli olabilen her şeyi pek açık, bağlamlı düşünür, pek kesin ve belirgin biçimde dile getirirdi. Bundan ötürü, yapıtında, kadınların burjuva toplumdaki yüzkızartıcı ve özgül olmayan konumu ve kadınların komünizmin gerçekleştirilmesi için belirleyici önemi ile ilgili anlayışı belli oluverir...

Lenin için, ...kamusal bir aşevinde ya da onun işletilmesinde çalışmaktan büyük bir devletin yönetimine kadar, kadının ev dışında mesleki işler yapması, yeteneklerini bütün toplumsal görevlerde göstermesi, yalın bir kendiliğinden anlaşılırlıktı. Lenin, kadının toplumsal yaşamdaki işbirliğinden en elverişli sonuçları bekliyordu. Bazı toplumsal gereksinmelere ve bunların karşılanmalarına en uygun araçlar ve yollar, toplumsal yaşam içeriğinin ve biçimlerinin zengenleştirilmesi için daha iyi bir anlayış.

Onun için belirleyici anlamı olan, sivrilmiş tek tek kadınların parlak başarıları değildi, daha çok milyonlarca kadının, en yalın ve en alçak gönüllü milyonlarca kıdının o görünmeyen günlük çalışmalarıydı. Çünkü Lenin'de, her zaman, küçükte ve en küçükte büyüğü, bütünü gören ve onu bununla bağlantısı içinde vazgeçilmez, önemli bir şey olarak değerlendiren o derine işleyen duyu vardı. Savaşım ve kuruluş sırasında bir tek gücün fazla olmadığını ve her şeyin devrime ve komünizme yararlı kılınabileceğini kuvvetle duyuyordu. Dolayısıyla, kadınlar arasındaki komünist yetiştirme ve eğitim çalışmasını kenten köye yayma ve partisiz proleter ve köylü kadınları etkin işbirliğine katma üzerinde üsteleyerek durdu. Komünizm, ancak milyonlarca kadının gönülden istemini ve en azami etkinliğini milyonlarca erkek kardeşinin istemi ve etkinliğiyle, kendi kuruluşu için kesinlikle "Olsun!" demeyi gerektiren zorlayıcı Titan gücü halinde birleştirirse, kadınları boyunduruktan kurtarabilir.

Böylece çember kapanıyor. Lenin'in kadının hak-eşitliği ve özgürleşmesi konusundaki tutumu genel devrimci inancının ve yaşanmış devrimci yapıtının organik bir parçasıdır. Çünkü, teoride ve pratikte, ona göre, teori her şeyde, eyleme, eylemin kendisiyle birlikte hazırlanmakla anlamdaştır. Kadınların Lenin'e ne borçlu olduğunu tümüyle öğrenmek isteyen kimse, onun derlenmiş yapıtlarında derinleşmeli, ilk işçi ve köylü cumhuriyetlerinin birliğini yaratmış olan Bolşevik Partinin ve Komünist Enternasyonalin tarihini incelemelidir. Kadının özgürleşmesi de birlikte olmak üzere, insanın özlediği bütün kurtuluşlar için Lenin'in ne kadar eşsiz büyüklükte ve önemde olduğu ancak ve ancak ondan sonra tümüyle kavranır.

Faşist Diktatörlük Türkiye Kürdistan'ında, Yoksul Kürt Köylülerini Yerlerinden, Yurtlarından Zorla Koparark Sürgüne Gönderiyor!

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ ÇÖKÜŞTEN "MECBURİ İSKÂN"DA KURTARAMIYACAKTIR!

Komprador Patron-Ağa devleti; çeşitli milliyetlerden halkımızın Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesini sözümona durdurmak, kanlı saltanatlarını yaşatmak için fütursuzca sürdürdüğü vahşeti bir dizi yeni saldırı metodlarıyla pekiştiriyor.

"Köy koruyucuları" adıyla örgütlediği karşı devrimci sivil milis güçler, "pişmanlık yasası" adlı, ihanete, muhbirliğe, teslimiyete zorlama yasası, devrimcileri, komünistleri sözümona ideolojik olarak çökertmek, halkın moralini bozmak, zulme boyun eğişe sürüklemek için çevrilen binbir dalavere, bunlardan sadece bazılarıdır. İşkence, idam, katliam tutuklama furyaları, demagojik aldatıcı propaganda, ideolojik, psikolojik harp, gözdağı tatbikatları,"Demokrasicilik" oyunları gibi alçaklıklara birde yaygınlaştırılarak sürdürülen "MECBURİ İSKÂN" uygulaması eklendi.

"Mecburi iskân" uygulaması karşı devrimin, devrime karşı giriştiği çok yönlü saldırıların bir parçasıdır. faşist diktatörlüğün binbir demagojik propaganda, saldırı eşliğinde hayata geçirdiği "mecburi göç" uygulaması en yoğun şekliyle, DERSİM, BİNGÖL, ELAZIĞ, SİİRT, HAKKARİ, MARDİN, VAN, URFA gibi Türkiye KÜRDİSTAN'ı illerinde sürdürülüyor. Yüzlerce, binlerce genç, çocuk, ihtiyar, kadın yurtlarından, yerlerinden zorla koparılıp sürülüyor. Bağ, bahçe, tarla, ev gibi mallarına zorla el konuluyor, emekleri talan ediliyor. barbarlığa, talana şu veya bu seviyede de olsa karşı duran, hoşnutsuzluğunu,öfkesini dile getiren Kürt köylüleri dipçikleniyor, falakaya çekiliyor.

Bu uygulamalar yeni değil. Emekçi halkımız Kemalist askeri faşist diktatörlük döneminden bugüne kadar çeşitli seviyelerde benzer uygulamalara tanık oldu. Kemalist diktatörlük Dersim'de 40.000'in üzerinde yoksul Kürt köylüsünü katletmiş, kalan sağların büyük bir bölümünü de mecburi iskâna tabi tutmuştu. Aynı uygulamalar Kürdistan'ın diğer illerinde de (Ağrı, Zilan, Koçgiri gibi) sürmüştü. Bunun içindir ki, Kürt ulusu yeni yüz yüze gelmiyor mecburi göçle.

"HALKA HİZMET" KILIFI İLE SÜRGÜN MEŞRULAŞTIRILAMAZ!

Faşist Türk devleti azgın bir zorbalıkla sürdürdüğü "zorla göç ettirme" uygulamasını, diğer yandanda bir dizi aldatıcı propagandalarla süslemeye, tepkileri törpülemeye çalışıyor. Sözümona bu uygulamayı "Daha iyi hizmet götürmek ve halkı daha iyi koşullarda yaşatmak için dağınık, küçük yerleşim birimlerinin birleştirilmesi" amacıyla yaptıklarını söylüyorlar.

Aynı şekilde boşaltıp, "yasak bölge" veya "milli park"ilan ettikleri alanlar içinde; "Ormanları korumak, doğayı güzelleştirmek için yaptık" şeklinde gerekçeler ileri süren hakim sınıfların bütün bu sözleri koyu birer yalandır.

Halkımızı açlığa, sefalete iten uyguladıkları vahşetle cehennem ızdırabı içinde yaşatan komprador patron ve toprak ağaları mı halka hizmet götürecek? Yoksul Kürt köylülerinin yıllardır üzerinde yaşadığı ve adeta etle kemiğin bütünleşmesi misali bütünleştiği topraklardan zorla sürülüp atılması mıdır halka hizmet? Kürt köylülerinin tanıdıklarından, yıllardır birarada yaşadığı, acıyı, sevinci, herşeyi beraberce paylaştığı kardeşlerinden, analarından, bacılarından, babalarından, canlarından koparılıp dipçik zoruyla başka yerlere sürgüne gönderilmeleri midir halka hizmet? Şüphesiz hayır! Onlardan halkın çıkarlarını gözetmelerini, halka hizmet götürmelerini beklemek ancak aptalca bir saflık olur. Onlar uşaklıklarını yaptıkları emperyalistlerin hizmetkârlarıdırlar. Onlar, halkın kanı, canı üzerine yükselen saltanatlarının, kasalarının hesabı içindedirler.

"Ormanları koruma, doğayı güzelliştirme" sahtekârlığını elden bırakmayan bu iblislerin; kimyasal maddelerle, bombalarla gerçekleştirdikleri tahribatlar ortadadır. Onlar için önemli olan zulüm düzenleri ve cepleridir. Halkın sağlığı, doğanın güzelliği vb. hiç bir şey onları zerrece düşündürmez. Komprador beylere, şehirlerin taa göbeklerinde fabrikalar kurdurtan, patron efendilerin çıkarı için halkın sağlığıyla oynayan, hava kirliliği hiçte akıllarının köşesinden dahi geçmeyen, Haliç'i mikrop yuvasına çeviren, sahilleri yağmalayan, tahrip eden, Gökova Termik Santrali projesi gibi uygulamalarda da açıkça kendisinin doğaya, halk sağlığına vb. ne kadar önem verdiğini kanıtlayan eperyalist uşaklarının demagojileri ortadadır.

NEDEN "MECBURİ İSKÂN" VE İLK HEDEF NEDEN KÜRDİSTAN?

Amaç açıktır. "Mecburi iskân"la komprador patron-ağa devleti çeşitli milliyetlerden halkımızın; kurtuluş mücadelesini geriletme, bastırma, imha etmeyi düşlüyor. Veya en azından kanlı saltanatının ömrünü biraz daha uzatabilmeyi düşünüyor. Bu uygulamanın yoğun şekilde ve öncelikle Kürdistan'da, özelliklede Kürdistan'ın Dersim gibi daha ileri bölgelerinde gündeme getirilmeside anlamlıdır. Herşeyden evvel Kürdistan; hakim sınıfların en zayıf noktasını oluşturuyor. Onlar açısından en nazik ve hassas bir durum arzediyor. Zoraki göçle, Kürt ulusal sorunu arasında, doğrudan bir ilişki sözkonusudur. Kürt ulusal sorunu Türk hakim sınıflarını kara kara düşündürüyor ve onları tehdit ediyor. Türk hakim sınıflarının azgın milli zulmünün cenderisinde hayatı yaşanmaz kılınan Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadelede bünyesinde taşıdığı güçlü potansiyel Türk hakim sınıflarının uykusunu kaçırıyor. Diğer yandan Dersim, Ağrı, Zilan, Koçgiri gibi Kürt milli hareketlerini de bilen faşist diktatörlüğün korkması, tedirgin olması, panik içinde bulunmasıda oldukça haklı! Türk hakim sınıfları bunun için her yolu deneyerek bu potansiyeli dağıtmaya çalışıyorlar. Zoraki göç, bu işte araçlardan yalnızca biri. Bu araçla bir yandan da zorla asimilasyon yoluyla Türkleştirme amaçlanıyor. Şüphesiz bu iş yalnızca zoraki göç yoluyla değil, çok yönlü uygulamalarla sistematik bir şekilde sürdürülüyor. Mecburi iskân'la bu iş dahada pekiştirilip, ilerletilmek isteniyor o kadar.

Açıktır ki, Türkiye Kürdistan'ında çelişkiler diğer alanlara nazaran çok daha derin ve yoğun bir vaziyet arzediyor. Kürt ulusal sorunu, feodalizmin diğer alanlara nazaran daha da kuvvetli mevcudiyeti, vb. bu vaziyette önemli rol oynuyor. Bundan ötürü bu alanlarda sınıf mücadelesi diğer taraflara nazaran daha ileri bir boyutta seyrediyor. Diğer alanlara nazaran bu bölgeler ileri bölgelerdir. Doğası icabı buralardaki kitleler diğer yerlere nazaran ileri kitlelerdir. Kısacası buralar; bozkırın kuru olduğu, silahlı mücadele ateşiyle tutuşturulmaya müsait olan pilot bölgedir. Diğer bölgeler buralarda tutuşturulacak kıvılcımın

atesi ile kuruyup, kavrulacaktır. Bunun içindir ki, Türk hakim sınıfları ilk elden bu uygulamayı buralarda yoğun olarak gündeme getirdiler.

Ayrıca dünya karşı devrimi açısından Ortadoğu'nun nazik durumu ve özel olarakta Türkiye, İran, Suriye, Irak Kürdistanı'nın bunu daha da nazikleştiren vaziyeti, başta ABD olmak üzere NATO'lu emperyalistlerin uşağı faşist Türk devletinin bu alan üzerinde dik katlerini daha çok yoğunlaştırmasını gerekli kılmaktadır. Yani gerek dünya, gerekse bölge ve bunun doğrudan etkilediği ülke koşulları Türk devletinin Kürdistan'a yönelik özel planlar uygulamasını zorunlu kılmaktadır.

"Mecburi iskân" uygulamasının kırsal alanların pilot seçilerek hayata geçirilmesinin canalıcı nedenini biraz daha irdeleyelim. Türk hakim sınıflarının "mecburi iskân"vb. gibi uygulamaları da bir kez daha belli gerçeklere dikkat çekmeyi gerektirmektedir. Gerçek şudur ki, hergünkü sosyal pratikte olduğu gibi bizzat bu meselede de partimizin görüşleri bir kez daha doğrulanmaktadır. Yarı feodal-yarı sömürge bir yapıya sahip olan ülkemiz dengesiz bir yapı arzetmektedir. Bu durum ülkemizin siyasi ve iktisadi gelişmesinin eşit olmayan doğasından kaynaklanmaktadır. Zayıf bir milli kapitalizme, diğer taraftan varlığı ve gelişmesi emperyalizme borçlu olan komprador kapitalizme ve yine emperyalizmin sosyal dayanağı olan kuvvetli bir feodalizme sahip olan ülke yapısı şüphesiz dengesiz bir durum arzedecektir. Mali, iktisadi, siyasi, askeri binbir bağla emperyalizme bağlı olan ülkemiz elbette eşit olmayan iktisadi ve siyasi gelişme durumu gösterecektir.

Yarı sömürge-yarı feodal bir yapı arzeden ülkemizin içinde bulunduğu süreç Demokratik Halk Devrimi'dir. bu devrimin özünü toprak sorunu oluşturmaktadır. Proletarya önderliğinde bir köylü devrimi olan Demokratik Halk Devriminin esas insan gücü kaynağını köylüler oluşturur. Emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı mücadele olan ve durmaksızın sosyalizme geçme ve komünizme ulaşma perspektifiyle ele alınan proletarya önderliğindeki Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin temel gücü köylülüktür. Bu iradi bir tesbit değil ülkemizin objektif yapısının kazıkları üzerinde yükselen bir tespittir. Aynı şekilde ülkemizin, iktisadi, siyasi yapısıyla doğrudan ilişkili olan çeşitli gerçekler vardır. Yarı sömürge olan bizim gibi ülkelerde uşakları vasıtasıyla dolaylı olarak hakimiyetini devam ettiren emperyalizm diğer yönden de yerli hakim sınıflara üsleri, askerleri, tesisleri, silah yardımı, haberleşme ağı, filosu vb. ile el uzatmakta, emperyalizm ve uşakları şehirleri daha rahat kontrol etmekte, denetiminde tutabilmektedir. Bizim gibi ülkelerde; karşı devrimin karnı kırlarda daha yumuşaktır. Güçler dengesi köylük alanlarda karşı devrim aleyhine, devrimin lehine bir konum göstermektedir. **Bu sonuç feodalizmin mevcudiyetiyle direkt alakalı olduğu gibi** (feodalizmin varlığı geniş ve devrimci bir köylü kitlesinin varlığı sonucuna yol açmakta, diğer taraftan sanayinin gelişmesini olumsuz yönde etkilediği, köstekliediği için işçi sınıfının zayıf oluşunda önemli rol oynar.)**yarı sömürgelik olgusuyla da doğrudan ilişkilidir.** (Yarı sömürgelik olgusuyla doğrudan ilişkili olan komprador kapitalizm olgusuda milli kapitalizmin gelişmesini frenler, barikat oluşturur. Yaşamı için feodalizmle her alanda ittifak yapar. Buda işçi sınıfının zayıflığı ve geniş köylü kitlesi meselesinde rol oynar vb.)

Bütün bunlardan ötürü bizim gibi ülkelerde şehirlerin köylerden kuşatılması, yani HALK SAVAŞI stratejisi tek alternatif yoldur. Bu gibi ülkelerde proletarya partisi; sağlam bir kitle temeli, yeterli beslenme kaynakları, askeri harekete uygun arazinin mevcut olduğu iktisaden geri kırlık bölgeleri temel almalı ve buralarda silahlı mücadelenin seyri içinde parti ve orduyu inşa etmelidir. Bugün zayıf ve nispeten güçsüz olan partimiz TKP/M-L ve ordumuz TİKKO nisbeten uzun bir silahlı mücadele süreci içinde güçlülüğe, düzenliliğe, kavuşturulacaktır. Açıktırki bizim gibi ülkelerde başta, halkın silahlı güçleri zayıftır. Bunun yanısıra, düşman büyük ve güçlüdür. Ancak unutulmaması gereken bir diğer gerçekte M-L silahıyla donanmış bir KP'nin, onun izlediği doğru siyasi çizginin bütün güçlükleri aşmada, elverişsizliği elverişliliğe vb. dönüştürmedeki canalıcı önemidir. Proletarya partisinin M-L çizgisinin önderliğinde devrimin temel silahları (Ordu, Cephe, Parti), silahlı mücadele, Halk Savaşı zayıftan kuvvetliye, küçükten büyüğe doğru adım adım gelişecek ve güçlenecektir. Baştada söylediğimiz gibi siahlı mücadele iktisaden geri kırlık bölgelerde tutuşturulacaktır. Güçlerin esası devrimin öncelikle gelişeceği bölgelerde yoğunlaştırılmalı, (köylük alanlar) örgütlenmenin gövdesi buralarda olmalıdır. Çünkü dengesiz bir gelişme gösterecek olan ülkemiz devriminin öncelikle gelişeceği alanlar buralar olacaktır. Buralarda ileri kitlelerin önüne geçerek mücadeleyi yükseltmeyenler yollarında emin bir şekilde yürüyemezler.

"Mecburi iskân" uygulamasının hakim sınıflar tarafından öncelikle Kürdistan'da gündeme getirilmesinin yukarıda genel bazı yönleriyle izah ettiğimiz gerçeklerle doğrudan bağı vardır. Komprador patron-ağa devleti; kırlardan şehirlere doğru gelişecek ve çeşitli milliyetlerden halkımızın tek kurtuluş yolu olan **şanlı Halk Savaşı** mücadelemizi sözümona engellemenin tedbirlerinden biri olarakta "zoraki göç" manevralarına başvuruyor.

İleri bölgelerin ileri kitlelerini dağıtarak; devrimcileri, komünistleri sözümona dayanaklarından yoksun bırakmaya, mücadeleyi böylelikle baltalayarak, geriletmeye ve bastırmaya çalışıyor. Bu gibi örneklere Peru, Guetemala ve daha diğer bir çok ülkede de (yarı sömürge, yarı feodal) tanık olunmaktadır. Şüphesiz bu planların mucidi başta ABD olmak üzere emperyalistler ve sosyal empervalistlerdir. Yoldaş Mao Zedung'un **şanlı Halk Savaşı** öğretisinin uygulandığı yarı sömürge ülkelerde dize gelen kağıttan kaplan iblisler karşı tedbirler geliştiriyorlar.

Köylerde yaygınlaştırılan, teçhizat, insan gücü olarak pekiştirilen karakollar, hizmet adına ücra dağlara, boş arazi ve ormanlara, sarp köy ve mezralara yapılan yollar, ilan edilen "yasak bölgeler," boşaltılan köyler vb. bunun içindir ki havadan gelmiyorlar. Bütün bunlar hakim sınıfların halka karşı savaşının altyapı zeminini daha da elverişli hale getirmesinin parçalarıdırlar.

İlerideki daha güçlü **Halk Ordusunun** (TİKKO'nun) çekirdeğini teşkil eden gerilla guruplarını, halkın örgütlü diğer silahlı güçlerini büyümeden şimdiden imha etmeye çalışıyorlar. Onların hareket sahalarını daraltamaya, etraflarında dar bir çember oluşturarak yutmaya çalışıyorlar. Bunun içinde gerilla mücadelesinin üs bölgelerini boşaltma girişiminin bir parçası olarak "mecburi iskân"ı dayatıyorlar. Böylelikle Halk Savaşını, birinci aşaması olan **Gerilla Savaşı** aşamasında boğup yokedeceklerini zannediyorlar.

Ama nafile! Çünkü tayin edici olan bombalar, modern teçhizatlar, karşı devrimci tedbirler değil, HALKTIR. Her entrika, hile ve saldırınız, halkın büyük devrimci potansiyeli, yaratıcılığı, insiyatifi, gücü karşısında mutlaka boşa çıkacaktır. Engel tanımayan, yenilmez M-L'in silahı karşısında erimek ve yok olmaktan kurtulamıyacaksınız. Tarih buna şahit olacaktır.

Nasıl ki, hiçbir karşı devrimci çaba bugüne kadar devrimci mücadeleyi durduramadıysa, aksine karşı devrim tüm kudurganlığına rağmen onun gelişip güçlenmesini engelleyemediyse, mecburi göç uygulamasıda engelleyemeyecektir. Karşı devrimin "büyük kozu" 12 Eylül; sözümona devrimci mücadeleyi yok edeceğini sanmıştı. Kazandığı bazı geçici başarılarla sarhoşluğa kapılan generaller çetesi ilkten devrimi ezdiklerini, çökerttiklerini, yok ettiklerini söylediler. Ne varki daha sonra yine kendi ağızlarıyla "ne yapsakta bitmiyorlar", "tehlike savuşturulmuş değil" biçimli açıklamalarla istemeyerek de olsa gerçeği dile getirmek zorunda kaldılar. Peki öyleyse "mecburi göç"le hakim sınıfların zaferi mümkünmüdür? Biz hayır diyoruz. Sınıf müadelesinin tarihi bu sözlerimizin ispatıdır. 27 Mayıs'lar, 12 Mart'lar, Sıkıyönetimler, DGM'ler, 12 Eylül'ler nasıl sökmedilerse, mecburi iskanda aynen öyle sökmiyecektir. Halka karşı hiçbir güç uzun süre ayakta kalamaz. **Zafer mutlaka ezilenlerindir.**

PKK'nın Partimize yönelttiği saldırılar, onun siyasi acizliğinin ve yaşadığı paniğin ürünüdür!

Hiçbir yalan demagoji ve iftira PKK'nın gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir!

-4-

PKK'NIN GERÇEK YÜZÜ..

Türk hakim sınıflarının teşhir ve tecritlerinin hızlandığı, emekçi sınıflar arasında başlayan devrimci kıpırdanış ve hareketin bu gelişmeyi zorladığı günümüzde, hemen hemen bütün siyasal parti ve örgütlerin -çekildikleri köşelerinde kendilerini avutmadan ve tatmin etmeden başka bir amaçları olmayan bazı okuma grupları dışındakiler- bu gelişmeleri yakından izlemeye, bütün dikkatlerin Türkiye üzerinde yoğunlaşmaya başladığı bir dönemde, bu gelişmeyi olumsuz yönde etkileyecek bir eylem planının PKK yöneticilerince sahneye konmaya başlamasıyla birlikte bütün dikkatler başka yöne kaydı. Mücadelesinin odak noktasını Avrupa'ya kaydıran PKK yöneticileri, yayın organlarında ve gerekse yönelttikleri provokatif saldırılarla bütün kamuoyunun dikkatini yeniden örgütler arasındaki çatışmalara, daha tam ifadeyle, PKK ile diğer örgütler arasındaki çatışmalar üzerine yoğunlaşmaya götürdü. PKK şefleri, taktik olarak şimdilik karşılarına almadıkları birkaç grupçuk dışında bütün siyasal örgütlere mücadelenin silahlı biçimlerini dayatmış bulunuyorlar.

Kesin ve hiç bir demagojiyle gizlenemeyecek olan gerçek birkez daha göstermektedir ki, PKK'nın, o bir türlü anlata anlata bitirmediği "silahlı direniş"ini Avrupaya taşımasının gerçek sebepleri, izlediği siyasal çizginin ve girdiği karanlık ilişkilerin zorunlu sonucu olmasındadır. İzlediği çizgi, bir yıl geçmeden girdiği çıkmaz ve kendi saflarında başlayan çözülmelere karşı başvurduğu şiddet ve ölümle cezalandırma, saldırı vb. eylemleri, PKK'nın geliştirdiği bu eylem hattına karşı, devrimci örgütler başta olmak üzere çeşitli siyasi örgüt ve partilerin tavır alması, PKK şeflerini çileden çıkararak saldırganlaştırmış, kendisine rakip gördüğü bütün parti ve örgütlere savaş ilan etmiş ve başta bu örgütlerin yönetim kademesine karşı katliam planlarıyla özel seçme katiller görevlendirmiştir. Mazlum'ların ve pekçok savaşçı ve önderlerinin katlinden sorumlu, şaibeli şefleriyle, MK üyelerinin büyük kesimini ve önemli miktarda kadrosunu kısa sürede Avrupa'nın her başkenti ve çevresine yerleştirerek provokasyonu geliştirmeye başlamıştır. PKK şeflerinin bu Avrupa'ya çekilme taktikleri, birçok sebebin yanısıra, diğer yanıyla da siyasal örgütlere saldırarak onları geriletme, dağıtma, sindirme ve böylece dışarda sağladığı bu gelişmeyle bir yandan kendi safındaki çözülmeyi kontrol altına alma, durdurma amacıdır. PKK'nın içine girdiği çıkmazı bu yöntem ve böyle bir planla çözmeye kalkması, onun sorunları ele almasındaki temel yaklaşımının bir parçasıdır. Şiddete tapma mantığına sahip PKK şefleri, mücadelenin her sorununda olduğu gibi, bu çıkmazlarını da şiddetle çözeceklerini sanıyorlar. Ya da bu anlayış ve çizgileri kaçınılmaz olarak onları bu noktaya getirmiştir. Ama bu saldırı düşündüklerinin tersine etki yapacak ve tecrit ve teşhirlerini artıracak çözülme süreçlerini hızlandıracaktır.

Son on yıllık mücadele tarihimiz, pekçok örgütün parıldayıp sönmesine tanıklık yapmıştır. Doğru ideolojik ve siyasal temel üzerinde yükselmeyen, halk yığınlarına dayanmayan, kendi gücüne güvenmeyen ve dış güçlerin yardımına bel bağlayan örgütlerin, sınıf mücadelesinin şiddeti karşısında nasıl sönüp gittikleri, hala gözlerimiz önünde yaşanmaktadır. Özellikle halkı karşısına alan bir örgüt (hele bu örgüt PKK gibi elinde devlet organı olmayan küçük bir grup ise), dağılmaya ve gerici güçlerin elinde küçük bir piyon olarak varlığını devam ettirmekten ileriyi gidemiyecaktir.

PKK'DA İHANET VE DİRENİŞ

PKK şefleri bugün ajitasyonlarına temel aldıkları iki öğe vardır. Bunlar: direniş ve ihanettir. Bu iki kavramı ajitasyonlarının temeline oturtan PKK şefleri, gerçekleri çarpıtarak kendilerini "tek direnen", "mücadeleci", "çağı zorlayan" ve etkileyen. vb. vb. iddialarla, bazen de ne anlama geldiği belli olmayan büyük ama boş lafları peş peşe dizerek kendi kendilerini göklere çıkarmaktadırlar. Direniş ve zafer çığırtkanlığının boş, kof niteliği açığa çıktıkça, daha artan bir oranda ihanet edebiyatına sarılmakta ve kendi çıkmazı içinde, içte ve dışta uyguladığı zorbalık, tutuklama ve cinayetlerini gizleyebilmek için, Evren cuntasından, Özal'dan, Şahin Dönmeze, Avrupa'ya Ecevit'in Hamburga gidişiyle, daha nelerle, KGB ve TKP'ye kadar uzanan bir ihanet ve ajanlık serüvenleriyle dolu senaryolar yaratıp, gerçeği bu şekilde saptırmaya, gizlemeye çalışmaktadırlar. Göbels vari, yalan ve demagojiyle gerçekleri tersyüz etme ve yarattığına saldırma taktikleriyle kara propagandının, en ince örneklerini sergilemektedirler. PKK yayınlarının hemen her sayfasında bulunabilecek satırları, Abdullah Öcalan'nın ağzından aktaralım:

"... O, [PKK], içinden çıktığı zemini böylesine değişikliğe uğratan; tarihimizin neredeyse bir yazgısı haline gelen ihanete, işbirlikçiliğe kesin set çeken ve bundan sonra **yasaktır** hükmünü veren bir hareketir.

"İçteki hainin hesabı görülmeden dıştaki despota karşı başarı kazanılmayacağını çok iyi bilen PKK, **ihanet ve ceza ikilemini artık baş başa koşturan bir harekettir. Nerede ihanet varsı, orada ceza da vardır,** *gerçekliğini yaşatmaya,* **o büyük Kürt ihanetini** *yerle bir etmeye kararlı olanların hareketidir. Ve tüm bunları da en hayati özelliği haline getirmeye, büyük bir kin ve öfkeyi ihanet üzerine boşaltmanın gereğine inanan bir güçtür... Hiç kimse hangi nedene da-*

yandırılmak istenirse istensin halkımızdan **ihanete özgürlük tanınmasını isteyemez.** *Tarihimizde derin kökleri bulunan ve halkımızın köleleştirilmesinin baş sorumlusu olan ihenetin affedilmeyeceğini, ajan ve işbirlikçiliğin üzerine acımısızca gidileceğini çok açık olarak söylüyoruz.*

"...Sol maske ile ortaya çıkan birçok çevre, **aynı zamanda ihanetin korunması** *ve* **yaşatılmasına da kol kanat germektedirler.** *Dağıttıkları bildiri ve yayınlarında hainlerin ve provokatörlerin özgürlüğünü savunmakta,* **cezasız bırakılmalırını istemektedirler.** *Hatta halkımıza karşı suç işleyen birkaç provokatör için 'hayatlarını kurtarma' kampanyaları geliştirdiler. İhanete bu derece özgürlük isteyecek kadar alçalan bu güçler, açık ki, direniş mücadelesinin önüne engel dikmek istemektedirler. Her türlü ihanete meşruluk özgürlük sloganı ile ortaya çıkan sosyal şöven ve reformist güçlere bu sıfatlar bile çok gelmektedir..."* (A. Öcalan, Serxwebün sayı 47. sayfa: 11)

Bu satırları daha devam ettirmek ve direnme ve ihanet edebiyatı üzerine oldukça zengin, her meselede kilit açıklama biçimi olarak örnek göstermek mümkündür; ama yararlı olmadığından gereksizdir. Özellikle tarih anlayışı üzerinde duruncada bu örnekler yine gündeme gelecek ve Apo'nun mantığının nasıl işlediği daha iyi görülmeye başlayacaktır.

PKK şefinin sözlerinden de anlaşılacağı gibi, bilinçli olarak ihanet ve direniş kavramları tamamen siyasal içeriğinden koparılarak çarpıtılmakta ve hedef olarak seçtiği muhaliflerini karalamının bir aracı olarak kullanmaktadır. Bu iki kelimeyi, sıfatı, eliniz kalem tuttuğu müddetce, diliniz döndüğü müddetce, her önünüze gelene yapıştırabilir, itham edebilir ve hatta bütün bunlardan sonra çokca yaptığınız gibi kurşunlayabilirsiniz; kendinizi bu kavramlarla savunmaya çalışabilir, hatta tehditi de kullanarak başkalarını "ikna etme" faaliyeti gösterebilirsiniz; fakat kesinlikle unutmamanız gereken şey inandıracağınız, korkutacağınız ve susturacağınız insanlar oldukça az olacak ve tarih bilinen hükmünü vererek her halk düşmanı gibi sizide tarihin çöplüğüne atacaktır.

Biz PKK şeflerince ihanetle suçlanan örgüt, parti ve unsurların gerçek durumu üzerinde durmadan bu iki kavramın nasıl anlaşması gerektiği üzerindeki genel bilgileri vermek istiyoruz.

İhanet ve **Direniş**, siyasal içerikleriyle birlikte ele alınmadıklarında anlamsız ve saptırılmış kavramlar durumuna rahatlıkla dönüştürebilirler. Marksist-Leninistler hiçbir zaman, somut olarak ele almadan ve hangi sınıfa hizmet ettiğine bakmadan ne bir "ihanete" karşı çıkarlar, ne de, hangi siyasetin devamı ve aracı olduğuna bakmadan bir direnişi onaylayıp desteklerler.

İhanet, düşman kamplardan birin-

Devamı Arka sayfada

PKK KARŞI-DEVRİMCİ BİR ÖRGÜT DURUMUNA GELMİŞTİR!

TKP/ML, MK-SB 1985 sonbaharında yaptığı 9. Toplantısında PKK'nın durumunu, son gelişmelerle birlikte ele almış ve değerlendirmiştir. Bütün parti örgütüne ulaştırılan bu karardan ilgili bölüm şöyledir:

"1 yıl önce yapılan, MK 5. toplantısında; "PKK'nın gelişme yönü RSE'nin güdümüne doğru olumsuz bir gidiş içinde olan bir ara akımdır. Milli karakteri giderek zayıflayan, Kürt ulusal burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının temsilcisi bir teşkilattır." Değerlendirmesi yapılmış ve yine MK, PKK çizgisinin teşhiri konusunda SB'ya görev vermişti.

MK 5. toplantısından günümüze kadar geçen sürede, PKK şahsında somutlaşan bir dizi ciddi gelişme oldu. Bu gelişmeler, daha önceleri de şu veya bu ölçüde varolmasına rağmen, bu süreçte en açık bariz biçimleriyle su yüzüne çıktı ve herkes tarafından görülebildi. Bu gelişmeler nelerdir.

Birincisi: *PKK'nın siyasi hattının bir ürünü olarak tam bir kast örgütüne dönüştüğü, bütün dramatik sonuçlarıyla gözler önüne serilmiştir. Zerre kadar da olsa demokrasi nüvesi taşımayan bu örgüt, onu elinde bulunduran ve yönlendiren kişinin zindancıbaşı olduğu, bir karanlık zindan durumundadır. Apo'nun istek, arzu ve ince taktiklerine uygun olarak, kadrolar, sempatizanlar birbirlerine kırdırtılmıştır. Kendi tekke yönetimini sürdürmek amacıyla başvurmayacağı alçaklık, iğrençlik yoktur. Kamuoyu da dahil herkes bu iğrençlikleri somut örnekleriyle bilmektedir. Sözkonusu iğrençliklerin bir kısmını hakim sınıfların PKK şahsında devrimci hareketi karalamaya çalışması bu gerçeği değiştirmez.*

İkincisi: *Orta-Doğu'da bazı karşı-devrimci ve gerici devlet ve örgütlerin desteğinde faşist Türk devletine karşı 1984 Ağustos'unda başlatılan eylemler, kısa dönemde halka, köylülere zorbalık, baskı eylemlerine dönüşmüştür. Halktan ikna yoluyla destek çizgisi yerine, zorbalık, hatta terörle destek sağlanmaya çalışılmıştır.*

İzlenen çizginin sonucu olarak, PKK'nın zorbalığından korktuğu için destek verenler, kısa zaman sonra daha güçlü ve daha zorba Türk Ordusuna sığınarak, onun genel olarak devrimci harekete karşı uzun süreli örgütlemek istediği milisler durumuna getirilmiş ve bu amaçla örgütlenmişlerdir. İzlenen siyasi ve askeri çizginin yanlışlığından dolayı, ilk başlarda oldukça büyük imkanlara ve güçlü desteklere ve uzun süren, iyi bir askeri hazırlığa rağmen başlardaki atılım ve saldırı hareketi, kısa zamanda panik ve yenilgi hareketine dönüşmüştür. Mücadeleye sevk edilen onlarca kişi, teslim olmuş, onlarcası da, ordu güçleriyle çatışmada öldürülmüştür. 1984 sonlarından itibaren seri halde kayıplar sürmesine rağmen, PKK önderliği hala aynı çizgiyi sürdürme inadından dolayı, onlarca PKK'lı karşı-devrimin askeri güçleri tarafından peş peşe katledilmişlerdir. Hala aynı çizgi PKK şefleri tarafından sırf kendi tekkelerini ayakta tutmak ve konumlarını sürdürmek, örgüt içinde ve dışında karşı-devrimci faaliyetlerini sürdürmenin kamuflajı amacıyla sürdürülmektedir. Onlarca devrimci, yurtsever, bir avuç zorba ve ihtiraslı şefin gerici ve karşı-devrimci emelleri uğruna can vermektedir. PKK'nın 1984 Ağustos'undan beri Kürdistan'da sürdürdüğü mücadele, bazılarının iddia ettiği gibi buradaki halk hareketini geliştirmemiş, tam tersine geriletmiştir. Bu sorun ordu güçlerine karşı saldırılarının yanlışlığı değil, bir bütün olarak izlenen siyasi, askeri ve kitle çizgisinin yanlış, gerici oluşundandır.

Üçüncüsü: *İttifaklar politikası adı altında gizlenen faşist, karşı-devrimci ve gerici güçlere yamanmanın sistematik, bütünlüklü bir çizgi haline getirilmiştir. Artık PKK, gerici ve karşı-devrimci güçlerin desteğini almadan yaşaması, ayakta durması mümkün değildir. PKK, çeşitli gerici ve karşı-devrimci örgütlerin birbirine karşı kullandığı koz durumundadır. Sosyal emperyalistlerin direkt kullandığı bir oyuncak haline gelme istemi bugün objektif olarak gerçekleşmemesine rağmen, Rus Sosyal emperyalistlerinin güdümündeki Suriye gibi faşist yönetimler, İran, İKDP, Libya gibi karşı-devrimci güçler bir oyuncak gibi kullanmakta, PKK şefleri de bunu, "anti-emperyalist güçlerle ittifak" olarak sunmaktadırlar.*

Dördüncüsü: *PKK, aldığı ağır yenilginin sonuçlarını ve nedenlerini gizlemek amacıyla, başta partimiz olmak üzere , dört bir tarafa saldırı düzenlemekte, bu karşı-devrimci amaçları için yurtsever ve devrimcileri katletmektedir. Tabanın dikkatlerini, bu acıklı sonuçlardan uzak tutabilmek için, karşı-devrimci polisiye serüvenler hazırlamakta, yeni yeni teoriler üretmekte ve bunlar doğrultusunda da deliler gibi dört bir tarafa saldırmaktadır. Bu saldırıların bilançosu herkesin malumudur. Bu yönlü saldırılarını önümüzdeki dönem, yenilginin sonuçları tabanında daha açık olarak görülmesiyle daha da artıracaktır.*

SB'muz, bu toplantısında, son gelişmeler ışığında PKK'nın siyasi ve pratik hattını tekrar değerlendirdi. Onun zaten cılız olan milli yönünün daha da zayıfladığını ve günümüzde bu yönün siyasi ve pratik hattında ciddi bir rol oynamadığı görüşüne vardı.

SB, PKK'nın siyasi ve pratik hattına damgasını vuran yönün karşı-devrimcilik olduğu ve PKK'nın karşı-devrimci bir teşkilat olduğu sonucuna vardı.

Tüm parti örgütüne, PKK'nın yönelteceği saldırılara karşı izlenecek hat konusunda alınacak tavrın esasları belirlenerek, iletilmiştir.

den diğerine saf değiştirmedir. Kendi sınıfına mensubu olduğu topluluğun ortak çıkarlarına aleyhte faaliyete geçmesi, karşı çıkarlar hesabına çalışmaya başlamasıdır. Genel şekliyle devrimle, karşı-devrim arasındaki mücadelede, devrimi gerileten, ona darbe vuran her davranış karşı-devrimci bir nitelik taşımasına rağmen, ihanet sistemli ve bilinçli yanıyla, kendiliğinden ve istisna davranışlardan ayrılır. Bilinçli olarak içinden çıktığı, mensubu olduğu sınıfların çıkarlarına karşı hareket ederek saf değiştirmiş olanlar, ihanetçi olarak damgalanabilir, teşhir, tecrit ve hakettiği cezayla cezalandırılırlar. Bu ergeç böyle olacaktır. Bu sıfatların doğru kullanılabilmesi için önemle dikkat çekmek istediğimiz **bilinç** unsurudur. Aksi taktirde henüz sınıf bilincine varmamış yığınları hain ilan ederek yanlışa düşmek mümkündür. Onbinlerce yıldır, sömürücü sınıfların yönetimi altında şekillendirilmiş, gelenek ve alışkanlıkları, yargıları vb. ile belli bir şekil alan emekçi yığınların durumlarını gözönünde bulundurmadan, sınıf çıkarları gereği neden hemen devrim safında yer almadıkları, neden bütün propagandalara rağmen hala kendilerini ezen sınıfların demagoji ve yalanlarına kandıkları doğru şekilde değerlendirilemez. Devrim safında henüz yer almamış olsalar bile, bağımsız kalarak gericilerin hakimiyetine gerek dolaylı ve gerekse doğrudan destek vermiş olsalar bile hain olarak ilan edilemezler. Böyle durumlarda doğru tavır yığınları horlamak değil, tersine, üzerimize düşen görevin ağırlığını görmek ve bilinçli unsurun çalışmasında kabahati aramak gerekir. Bilinçli unsur olan parti, yığınları kendi siyasal deneyleriyle eğitmek ve onu gerici sınıfların yedek gücü olmaktan çıkarması gerekir. Eğer bu başarılamamışsa esas sebep subjektif unsurun rolünü oynayamamasından gelmiş olmaktadır. Bunun objektif ve subjetif sebepleri içinde somut olarak alıp değerlendirmek gereklidir. İradelerinin belirleyici olduğunu ve tarihi yaratanların kitleler olduğunu kavramamış küçük burjuva partilerinin, kitlelerin bu geçici geriliğini yanlış değerlendirip rahatlıkla burjuvazinin safına geçebilmektedirler, yine PKK kendisinin hazırlığı ve iradesinin her şeyi belirlediğine olan güveniyle, yığınları aşağılayabilmekte ve hain olarak damgalamaya kadar gidebilmektedir. Böyle yanlışlardan kaçınmanın yolu, ihanetin bilinçli saf değiştirme olduğunu ve barikatın karşı tarafına geçmek olduğunu görmekten geçer.

Bizim gibi ülkelerde devrim açısından **ihanet**, siyasi bir sorun olarak kaçınılmaz şekilde emperyalizme karşı mücadeleye bağlanmıştır. Devrimci olup olmamanın temel kıstası emperyalizme karşı alınacak tavırdır. Sınıf çıkarları gereği halk safında ve onun gereği olarak emperyalizme karşı olması gereken örgüt ve partiler, emperyalizmle uzlaşma yolunu tutarsa, devrimin çıkarlarına karşı ihanetin en büyüğünü yapmış olur. Ulusal baskı ile başka devletlerin sınırları içinde tutulan bağımlı ve sömürge uluslarda da, emperyalizme karşı mücadele, onun ulusal niteliğiyle ilişkisi olduğu kadar, aynı şekilde onun ulusal çıkarlarına hizmet edip etmemesini de belirlemede de doğrudan bağı vardır. Emperyalizmle uzlaşarak ona bağlanan bir ulusal hareket (isterse bu kendisinin ulusun tek temsilcisi olduğunu PKK gibi silah zoruyla kabul ettirmeye çalışsın) ulusal çıkarlara ihanet etmiş olur ve haklı olarak bu ihanet politikasının belirleyicileri "hain" olarak damgalanırlar. Siyasal içeriğinden, programından ayrı ele alınarak bir ulusal hareketin "devrimciliği"nden, "direnişçiliği"nden sözetmek, proletaryayı ve emekçi yığınları aldatmak demektir. Bu tip hareketlerde devrimci olma, yani emperyalizme karşı olma ve yine halkın çıkarlarını savunma kıstaslarıyla ele alınır, ilişki derecesi ona göre belirlenir. Emperyalizmle işbirliğine giden siyasal hareketler, onların bir uzantısı ve ileri karakolu olmaya götürecek hareketlerin 'direniş"leri desteklenmez, ancak bu hareketlerin en gericisi de dahil, ulusal eşitsizliğe karşı yönelmesi açısından genel demokratik bir muhteva taşırlar, komünistlerin destekleyecekleri tek yan budur; bu hareketler bu genel demokratik muhtevaya rağmen, gerici bir karakterde olup, ulusal bağımsızlığı gerçek anlamda getirmeyecek, emperyalizmin tahakkümünün bir aracı haline gelecektir. Ulusal ihanetçilerin safında olan bu siyasal hareketlerin geliştireceği direniş ne kadar büyük, örgütlü ve şiddetli olursa olsun, hizmet ettiği amaçla ilişkisi içinde ele alınıp değerlendirilmelidir; bu "direnişler"in sadece sözkonusu demokratik muhtevası desteklenmeli ve bu hareketlere karşı yöneltilen milli zulmü teşhir ve tecrit etmeye, ezilen ulusun ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını tavizsiz savunma, ama diğer yandan bu tür milli hareketlerin yüzüne geçirdikleri "ulusal" maskenin niteliği teşhir edilmeye, proletarya ve emekçilerin çıkarlarını savunma, halkların birliğinin propagandasını yapmak olacaktır.

"İhanet"in tam kavranabilmesi için son olarak onun **görecelliği** üzerinde durmak istiyoruz. Bu kavramı her halde reddetmek proletaryanın görevi değildir. Bu kavramda görecelliği içinde kavranmak zorundadır. Biz her türlü ihanete karşı çıkmıyoruz ve belli koşullarda ulusal çıkarlara ihanet etmemenin, devrimci görevlere, sosyalizmin çıkarlarına ihanet etmek olacağı bilinmelidir. Mesela, ulusal çıkarların tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla aynılaştığı ve ulusal çıkarların gerici, hegemonyacı bir karakter taşıdığı emperyalist ülkelerde, devrimciliğin, demokratlığın, ilericiliğin ölçütü kendi ulusal çıkarlarına ihanet etmesi ve kendi burjuvazisiide dahil emperyalist egemenliğe karşı yarı-sömürge ve sömürgelerde yükseltilen bağımsızlık ve devrim hareketlerini desteklemesidir. Emperyalist bir ülkede (bazı istisnai haller dışında) kendi ulusal çıkarlarına ihaneti savunmayan ve proleter hareketi buna yöneltmeyen bir hareket emperyalist çıkarların savunucusu durumuna düşecek ve devrime, proletaryanın sınıf çıkarlarına ihanet edecektir... Diğer yandan hakim sınıflara mensup bazı bilime ve gerçeklere bağlı dürüst insanların kendi sınıf çıkarlarına ihanet ederek proletaryanın safında yer aldıkları örnekleri üzerinde durmaya ve tanınmış marksistlerden örnekler vermeye gerek yoktur. Aynı şekilde büyük komünistlerin, liderlerin, partilerin vb. nasıl ihanet ettikleri de hala hafızalardadır. Sonuç olarak, ihanet soyut ve her halde karşı çıkılması gereken bir kavram değildir. Başkası için ihanet olan bir diğerine göre en soylu davranış olabilir, hele bu ileriye doğru bir hareketse... Proletaryanın çıkarlarına, devrimin çıkarlarına ihaneti lanetleyip, teşhir etmeli, tecrit etmeliyiz.

Aynı mantıkla "direniş"i de ele aldığımızda, içeriğinden koparılmış direniş edebiyatını bir yana bırakmasını ve her gürültüyü gözü kapalı alkışlamamayı ilke edinmeliyiz. Bundan yıllar önce PDA revizyonistleriyle tartışmasında İbrahim yoldaş, silahlı mücadelenin sadece bir araç olduğu ve bunun hangi sınıfın çıkarlarına ve hangi siyasi çizgiye bağlı olarak geliştirildiğinin tayin edici olduğunu belirtmişti. Direniş de keza aynı şekilde sınıflar üstü bir hareket değildir. Her sınıf, çıkarlarının savunulmasında direniş gösterir ve bunu çeşitli eylem biçimleriyle gerçekleştirir. Direniş gerici sınıfların kendi çıkarları için, ezilenler üzerinde uyguladığı en kanlı katliamlar, suikast ve provakasyonlar biçimini alabildiği gibi, ezilen, sömürülen sınıfların emperyalizme, gericiliğe karşı kahramanca yürüttükleri çeşitli biçimlerde alır.

PKK'nın şimdiden artık bir palavraya dönüşmeye başlayan direnişi, onun izlediği çizgiden ve programından ayrı ele alınamaz. Bugün geldikleri noktanın, bu eylemlere övgüler dizenlerce kabullenmiş bulunan yenilgi alınmamış olsaydı, kısmi zaferlerle sonuçlanmış olsaydı bile, bu gerçek değişmezdi. Siyasi bakış açısına sahip olmayan ve görmeyen gözlerle etrafına bakınıp bir çıkış arayanlar, 15 Ağustos'ta başlatılan eylemlerin gürültüsüne doğru yürüyenlere karşı görüşlerimiz daha o zaman açıklanmıştı. Herkes şu soruyu sormalı ve cevap vermeden PKK'nın çizgisine bakmalıdır: PKK, iktidarı alsa ne olur?

PKK'nın direnişi ve ihaneti siyasi içeriğinden koparıp, kurduğu senaryolarla tersyüz edip kullanmasının ardındaki gerçek durum görülmelidir. PKK şefleri tarafından **"ihanet"** ile suçlanan insanlar gerçekten hain midir?

Bunlardan bazıları, cezaevlerinde ve mahkemelerde cuntayla açık bir işbirliğine girişmiş, geri dönülmez bir şe-

kilde ihanetin bataklığına gömülmüşlerdir. Şahin Dönmez haininin başını çektiği bu hainler çetesinin safları hergün, PKK'nın şeflerinin izlediği siyasal çizgi sonucu, bu örgüt safından teslim olanların katılmasıyla büyümektedir. İhanetin en büyük örneğini veren bu alçakların, PKK'nın kurucularından oldukları ve hatta A. Öcalan'ın tek başına MK'ya getirdiği ve örgüt içinde dayandığı kilit unsurlardan oluştuğu unutulmamalıdır. Bu anlayış sahibi güruhtan cuntanın eline geçenler, ihanetlerini açıktan sürdürürlerken, henüz yurtdışında "emin ellerde" bulunan şefler ise, Suriye'de devlet uşaklığına ve muhaberat ajanlığına kadar ilerleyerek, ceplerinde diplomat pasaportlarıyla, ajan kimlikleriyle dolaşmaktadırlar. Cuntanın elinde olmamasına rağmen, dışardayken bu uşaklığı yapanlar, emperyalistlerle her türlü uşaklık ilişkisini yaratmak için eşik aşındıranlar, Şahin Dönmez'le, Yıldırım Merkit ve diğer hainlerle aynı mayadan yoğrulduklarını ortaya koymaktadırlar. Bu hainlerin, Şahin Dönmez'e laf söylemeye hakları var mı? Suriye'de sinsi ve ince bir ulusal baskı altında, bütün ulusal hakları gaspedilmiş Kürt ulusunun çıkarlarını satanların ve Kürdistan'ın bu parçasında Arap gericiliğinin ve Esat yönetiminin programını savunan bu satılmışların Dönmezlerden, Merkitlerden vb. ne farkı vardır? Sorun sadece Türk hakim sınıflarıyla işbirliğine gidip gitmemek mi?

PKK şefleri, bu ihanetçilerin dışında, yığınları da hain olarak damgalayabilmektedirler. Yukarda sözünü ettiğimiz gibi sıkça karşılaştıkları "ihaneti" istismar ederek muhaliflerini karalamanın bir aracı, dikkatleri saptırmanın bir unsuru olarak kullanmaktadır. PKK şefleri, yayın organlarında, bazı devrimci örgütlerden, partimizden tutunda, kendilerine aktif olarak katılmayan Kürt aşiretlerini, yüzbinlerce, milyonlarca Kürt emekçisini, "hain, ihanetçi","kışla kültürüyle kendi benliğini kaybetmiş", "molozlaşmış", "ajan", "sosyal şöven" vb. en adi sıfatlarla itham ederek, gerçek tavırlarını sergilemişlerdir. PKK yöneticilerinin bir kişiye hain damgası vurması için, kendisine hizmet etmemesi yeterlidir. Devrimin çıkarlarını savunmak ve korumuk gibi bir derdi olmayan PKK şefleri kendi çıkarlarını devrime karşı zorla dayatmaktadırlar. Kendi dar çıkarlarını, hatta yanlızca "Ulusal" önder olarak reklam yaptıkları şeflerin kişisel çıkarlarını devrimin, Kürt ulusunun çıkarları olarak göstermeleri ve bu demagoji ile bütün muhaliflerini, saflarında artık kalmak istemeyenleri vb. çeşitli sebeplerle kendilerinden ayrılmak isteyenleri ihanetle suçlayıp, cezalandırmaktadırlar. Bütün bunları meşru gösterme çabaları ve böbürlenme havasındaki "ihanetle-ceza ikileminin baş başa koşturan", "nerede ihanet varsa orada ceza var" diyerek geride kalanlara en yetkili ağızlardan tehdidi eksik etmemektedirler. PKK'yı eleştiren her örgüt, Kürdistanda faaliyet içinde bulunan her örgüt, PKK'nın saflarından nedeni ne olursa olsun her ayrılan, kaçınılmaz olarak şeflerce, ihanetle suçlanmaya ve cezalandırılmaya adaydır. Nitekim bugün, bu suçlama ile karşı karşıya gelmemiş örgüt yok gibidir. PKK'nın kopardığı bu yaygaraya aldanmamak ve durumu somut değerlendirmek gerekir.

İhanet hiç bir zaman güçlü değildir; PKK'nınki de öyle olacaktır. Hiçbir ciddi hareket ihanetin elinde çaresiz kalamaz ve ihanete karşı çıkıyor diye yığınlar ve devrimciler tarafından tecrit edilemez. Eğer PKK, o sayfalarca yayınladığı gibi, başarılardan başarılara koşuyorsa, onbinlerce insanı sürükleyebiliyor, milyonlarcasının gönlünde taht kuruyorsa, o zaman pratiğiyle gösterdiği gibi ihanetin elinde bu derece biçare ve zayıf kalamazdı. "Ünlü" komutanlar ve direniş örgütleyenler birer birer teslim olmazdı. PKK'nın bu **"zaferleri"**nin etkisi, "ihanetciler"in(!) etkisini yok etmeye yeterdi. Fakat durum hiçte böyle olmuyor.

PKK; eğer kendisinden en küçük bir ayrılmayı silahla cezalandırıyorsa, bu onun zayıflığının bir sonucudur ve ondan başka birşeyin göstergesi değildir. PKK her ayrılmayı ihanetle suçlayacak kadar zayıflamış, kişiliksizleşmiştir. Her ne kadar, iflas eden eylem çizgilerinin son kırıntılarını yalanlarla süsleyip, bire bin katarak **direniş** yaygarası koparmış olsalar bile bu gerçeği değiştirmez. PKK saflarından gerek ideolojik ve siyasi olarak farklı düşünenlerden ve gerekse mücadelenin zorluklarını göğüslemeyip, geri çekilme isteklerinden dolayı ayrılmak isteyenlere PKK'nın sözlüğünde verilen ad: "Hain"dir... Gerçek olan budur.

İhanet, devrimci dalganın gerilediği yenilgi dönemlerinde geçici de olsa güç kazanabilir. Ama bu yanıltıcı olmamalıdır. Her türlü entrika, hile ve ihaneti reddeden yığınlar, gerçeği mutlaka göreceklerine ve en şiddetlisi de olsa bütün zorbalıklara rağmen başkaldırıp, tarihi hükümlerini vereceklerinden kuşku duyulmamalıdır. "İhanet" karşısında paniğe kapılmak, bu açıdan, gücünü yığınlardan alan ve onların yaratıcı gücüne güvenip, dayanan örgütlerin işi değildir. Elbette biz, PKK şefinin iddia ettiği gibi ihanetin cezasız bırakılmasına ne taraftarız ve nede hainleri cezasız bırakacağız. Fakat biz, siyasi görüş ayrılıklardan dolayı, yada köşelerine geri çekilmek isteyeni, hain ilan etmeyeceğimiz gibi, her ihanet edeni de ölüm cezasıyla cezalandırmayız. Karşı devrime ajanlık yapanlar ile saflarımızdan karşı devrime iltihak etmiş unsurların iflah olmazları ölümle cezalandırılacaktır. Biz sadece saflarımızdan çıkmış ve çıkacak olan hainlere karşı değil, karşı-devrimin safına geçmiş ve devrim aleyhtarı faaliyetlerde bulunan her ihanetçiyi düşmanımızdan ayırmayacak ve gereken cezayı vereceğiz. Bu ister, THKP-C kökenli örgütlerden, isterse PKK, TKP, TKSP gibi karşı devrimci örgütlerden olsun değişmeyecektir.(Emperyalizmin uşağı karşı-devrimci örgütlerin yöneticileri elbette ihanetçidirler. Burada sözkonusu ettiğimiz dar anlamıdır.) Ne Şahin Dönmez'ini, nede Şemsi Özkan'ını, nede başka birini cezasız bırakmayacağız. PKK şefinin, iddia ettiği gibi, "ihanete özgürlük isteme" tamamen bir demagoji ve zavallılık örneğidir. Biz kendi dışımızdaki devrimci örgütlerin ihanete karşı zaaflar taşısa da esasta olumlu tavır alacaklarına güvenmemizi etkileyecek bir sebep göremiyoruz. PKK, bu suçlamaları kendi karşı devrimci uygulamasını ve niteliğini gizlemenin aracı olarak kullanmaktadır. PKK'nın bugün, ihanet çizgisine karşı mücadele etmesi bir yana, kendisi, Kürt ulusunun çıkarlarını, Suriye ve Libya gericilerine peşkeş çekerek, Rus sosyal emperyalistlerine uşaklıkta kendisini kabul ettirmek için çırpınıp ve eli boş kalmasından ötürü hırçınlaşırken, diğer yandan NATO'lu emperyalistlere de kapıyı açık tutan sözüm ona "bağımsızlıkçı"(!) politikasıyla, bağımsızlığı ayaklar altına alarak ihanetin en büyüğünü yapmaktadır. Kendilerinin bu politikalarına karşı çıkanları veya kendilerinden ayrılanları, tutuklayarak, öldürerek, her türlü cezayı reva gören bu şeflerin uyguladıkları cezaları meşru gösterebilmek için yapıştırdıkları ihanet yaftasını, gerçek sahiplerinin sırtına asmak gerekir.

PKK'dan ayrılan ve "ihanetçi", "genç kemalistler birliği üyesi", "uşak" olarak nitelendirilen bu insanlar hakkındaki genel değerlendirmemizi kısaca özetleyelim.

Bu insanlar ve özellikle öldürülenler, ne ihanetçi ve ne de cuntanın ve sosyal şovenizmin uşakları olarak adlandırılabilirler. PKK'yla aralarında görüş ayrılıkları bulunmasına rağmen, bunların hain damgasını yemelerinin esas nedeni PKK şeflerinin, devrimci örgütlere ve halka karşı uyguladıkları saldırılara karşı çıkmaları ve Abdullah Öçalan'ın tek başına bütün örgütün iradesini belirlemesi ve diktatörlüğüne karşı çıkmalarından dolayı geliyordu. Bunlar PKK içinde olumlu öğelerdi. Bu insanların tasfiye edilmesi, PKK'yı, giderek daha da gericileştirmiş ve karşı devrimin yedekleri arasına götürmüştür. Partimiz bu insanların farklı görüşlerinden dolayı saldırıya uğramaları, tutuklanmaları, işkenceye uğratılmalarına sessiz kalmamıştır ve kalmayacaktır.

Ayrılan insanların, siyasal çizgileri açısından ortaya bir alternatif koymamış olmalarından ötürü değerlendirmeye gidemiyoruz. Ancak şunu söyliyebiliriz: bu insanlar hain olmamalarına rağmen, siyasal olarak sağcılaşmış ve devrim perspektiflerini önemli ölçüde kaybetmişlerdir. Türkiye'de yeni bir örgütlenmeyi yaratmak veya var olan örgütlerden kendi görüşlerine uygun olan bi-

→

İsviçre'de

DEVRİMCİ TAVIR VE PKK İHBARCILIĞI!

İsviçre'de son yılların en büyük siyasi davası, emperyalist burjuvazinin, tutuklular üzerinde aylardan beri sürdürdüğü azgın saldırılarına bir yenisini daha ekleyip, onları ağır cezalara çarptırmasıyla sonuçlandı.

Yıllardan beri ülkemiz Türkiye'de DHD, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde hakim sınıfların gözünde çıban olup, bu amansız ve tavizsiz mücadelesinde başarılar kazanırken, yüzlerce de kayıplar veren, faşist Türk devletinin korkulu rüyası, proletarya partisi TKP/M-L, yurtdışında da bulunduğu alanlarda gerek Türkiyeli kitleler içerisinde, gerekse de genelde sürdürdüğü emperyalizme karşı mücadelesinde, buralarda da emperyalist devletlerin ve onun çeşitli makamlarının saldırılarıyla karşı karşıyadır.

Özellikle son yıllarda dünya genelinde etkisini daha derinden gösteren emperyalizmin içine düştüğü ekonomik kriz, emperyalistler arası çelişkiyi keskinleştirip, bu doğrultuda üçüncü bir paylaşım savaşına hazırlıkların daha da yüksek boyutlara ulaştığı bir dönemde, Avrupa'daki batılı emperyalist devletler de cephe gerilerini sağlama alma faaliyetlerine hız vermişlerdir. Bunun bir parçası olarak yabancı demokratik, devrimci, komünist örgütler çeşitli saldırı ve baskılara maruz kalmakta ve faaliyetleri engellenmeye çalışılmaktadır. Bir dizi gelişmeler bahane edilerek, temel hak-

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

rine katılmak için hiçbir çabanın görülmemesi ve PKK yönetimine karşı dar bir mücadelenin içine girmeleri ve bununla yetinmeleri olumsuz özellikleridir. PKK yönetiminin karşı-devrimci çizgisine karşı mücadele elbette cuntaya karşı mücadeleden ayrı değildir, fakat, cuntaya karşı mücadele (bizzat Türkiye'de) aktif olarak yürütülmezse ve örgütlenmezse, PKK yönetimine karşı verdikleri mücadele anlamsızlaşacak ve güçsüzleşecektir. PKK şeflerine karşı mücadeleye önem verilmeli, ama esas hale getirilmemelidir. Ayrılanların bu konudaki perspektifsizliği, bir yandan, eski örgütlerinin körleştirici, dar ve sığ bakış açısının süren etkisiyle olurken, diğer yandan, modern revizyonizmle olan bağlarını koparmamalarından gelmektedir.

Sonuç olarak, siyasal çizgileriyle devrimci mücadeleden uzaklaşmak, revizyonizmin yedek güçleri arasına katılma doğrultusunda bir gelişme gösterseler de, bu insanlara karşı girişilecek saldırıyı tecrit edeceğiz. Ayrıca mücadele etmek isteyen militanlara kendilerini aşma doğrultusunda ve gerekse ülkeye dönüşleri açısından her türlü desteği vereceğiz.

lar gaspedilmekte, yabancı düşmanlığı devlet politikası olarak daha da sistemleştirilmektedir.

Böyle bir ortamda, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelelerini daha da yoğunlaştıran TKP/M-L taraftarları, kendilerine gelen saldırıları göğüslemeye çalışırken, diğer yandan da devrimci safları terkedip, emperyalistlerle uzlaşıp, onların yörüngesinde devrime ve devrimcilere saldıran örgütlerin karşı-devrimci eylemleriyle de karşılaşmaktadır.

Bunun en açık örneği, geçen yıl Ağustos ayında PKK'lı provokatör şeflerin planlayıp, örgüt militanlarını da kullanarak partimiz sempatizanlarının İsviçre'de Basel kentinde düzenledikleri bir salon toplantısının azgınca saldırılarıyla basılmasında ve bunun sonucunda partimiz taraftarı 14 devrimcinin tutuklanmasında yaşanmıştır. Bu olaylarda ve ondan sonraki gelişmelerde genel siyasi, ideolojik hattına uygun olarak, ihbar, karalama ve iftira yolunu seçen PKK, yoldaşlarımıza karşı İsviçre emperyalist burjuvazisinin kolluk kuvvetleriyle işbirliğine gitmiş ve 14 Partizan taraftarının tutuklanmasına ve bunlardan 10 tanesinin bugüne kadar zindanlarda tutulmasına zemin sağlamıştır. Bu dönem zarfında PKK'nın bu ihbar ve iftiracı iddialarına dayanarak İsviçre emperyalist devleti yalnızca 10 tutuklu yoldaşımıza değil, bir bütün olarak yabancı demokratik kitle örgütleri, iltica-cılar ve yabancı işçilere karşı daha da azgınca saldırmış, onların üzerinde bir terör havası estirmiştir.

20 Ocak 1986'da başlayan siyasi davada, yoldaşlarımız bu davada kendilerinin nezdinde proletaryanın yargılanmaya çalışıldığını ve yargılanması gerekenin İsviçre emperyalizmi olduğunu, bu anlamda mahkemenin anti-demokratik olduğunu vurgulayıp, PKK'nın iftiracı, karalamacı çizgisini de teşhir etmişlerdir. Buna karşılık emperyalizmin yargı makamları da gerek tutuklu yoldaşlarımızın, gerekse de onları savunan avukatların savunma olanaklarını kısıtlamış, başından beri davanın siyasi niteliğini gizlemeye çalışmıştır. O, başından beri karşılarında kimin olduğunun bilincinde olup, kararını çoktan vermişti. Yoldaşlarımızın yıllardan beri İsviçre'de yürüttükleri devrimci militan mücadelelerini anlatıp, bunların "tehlikeli", "huzuru bozanlar" olduklarını sürekli tekrarlayıp, cezalandırılmaları gerektiğini başından beri belirtiyordu. Bir de buna savcının deyimiyle "güvenilir, tutarlı" PKK'lı "şahitler"den verilen desteği eklersek senaryo tamamlanmış oluyordu. Polisteki ve savcılıktaki ihbarcı tavırlarını mahkemede de sürdüren PKK'lı "güvenilir şahitler" örgütlerinin almış oldukları PARTİZAN'a karşı emperyalizmle ittifak kararına uygun olarak duruşmalarda yoldaşlarımızın kimliklerini, Türkiye'de ve yurtdışındaki faaliyetlerini anlatıp, buna iftira ve karalamalarını ekleyerek kime hizmet ettiklerini ortaya koymuşlardır.

Bu dönem içerisinde İsviçre'de ve Avrupa genelinde yoldaşlarımızın serbest bırakılması, iltica taleplerinin kabul edilip, faşist Türk devletine teslim edilmemeleri doğrultusunda çeşitli aktif eylem ve faaliyetler sürdürülmüş ve özelde İsviçre emperyalizmi, genelde tüm emperyalistler ve gericiler teşhir edilmiştir. İsviçre'de yapılan dava öncesi militan bir yürüyüşle ve mahkeme döneminde sürdürülen çeşitli kitle faaliyetleri ve kamuoyu çalışması sonucunda emperyalistler paniğe kapılıp, acze düşmüş ve kendisinin göklere çıkardığı burjuva demokrasisinin azgın dişlerini gösterip, onun özünde yalnızca kendi halkının değil, tüm ezilen ülkelerdeki halkların baskı ve sömürüsünün üstünde yükselen kanlı bir satır olduğunu sergilemiştir. Yoldaşlarımızın bu dönem, en temel hakları olan yürüyüş yapma, bildiri dağıtma vs. gibi faaliyetleri yasaklanmıştır.

Tüm bu dönemde ve mahkeme süresince küçük-burjuva, oportünist örgütler, emperyalizmin bu açık, azgın saldırıları karşısında ölüm sessizliğine düşüp, dut yemiş bülbüle dönmüşler, yapılan çeşitli ortak faaliyet çağrılarına tavırsız kalıp, bu anlamda niyetleri ne olursa olsun tutarsız tavırlarıyla emperyalizmin ekmeğine yağ sürmüşlerdir.

Tutuklu yoldaşlarımızdan bazıları, savunmalarının kısıtlanmış olmasına rağmen, mahkemede, mahkemenin anti-demokratik ve burjuva özelliğini vurgulayıp, kendilerinin TKP/M-L sempatizanları olduğunu ve partimizin mücadele ve devrim perspektifini anlatmaya çalışmışlar ve kendilerine uygulanan baskıları teşhir etmişlerdir. Tutuklu yoldaşlarımız hakkında 31 Ocak 1986'da hakim kararlarını açıklayıp, yoldaşlarımızın 18 ay ile 3 sene arasında değişen hapis cezası ve 15 yıllığına yurtdışı cezalarına çarptırıldıklarını vurgulamış ve bu ağır cezaların yalnızca yargılanan 11 devrimci için değil, onları destekleyen Avrupa'daki binlerce Partizan sempatizanına "ders" olması için verdiklerini söylerken, kendilerinin varlığımızdan ne kadar korktuklarını gizleyememiştir. Buna karşılık yoldaşlarımız karar gününde attıkları "Kahrolsun gerici, anti-demokratik mahkeme", " Kahrolsun yabancı düşmanlığı", "Yaşasın haklı devrimci mücadelemiz" ve "Yaş-

TÜRK-İŞ İÇİNDEKİ ÇELİŞKİLER KESKİNLEŞİYOR!

Partiler üstü politika safsatalarıyla gerçekleştirilen, işbaşındaki hükümetlerle uyumlu geçinme geleneği Türk-İş yönetimindeki sendika ağaları tarafından 12 Eylül 1980'den beride tam bir uşaklık sadakati içinde sürdürülmektedir. Amerikancı faşist cuntaya açıktan her alanda destek veren bugünkü Türk-İş' yöneticileri, bir işçi kuruluşu olan Türk-İş'i cuntanın işçi sınıfına karşı her alanda sürdürdüğü saldırılara göz yuman, onay veren, ses çıkarmayan bir araç olarak kullanmışlardır. Sarı-sendikacılık çizgisinin gereği olarak, işçi sınıfımızın yıllarca süren mücadelerle aldığı ve koruduğu demokratik, ekonomik ve sendikal hakların budanması olan Anayasa ve sendika yasalarındaki değişikliklere, rica, minnet dışında ses çıkarmayan, hatta birçoğunu onaylayan Türk-İş yöneticileri işçi sınıfı ve tüm emekçilerin öfke ve huzursuzluğunun artmasıyla militan pozlara girmek zorunda kalmışlardır.

İşçi sınıfı içinde önemli ölçüde teşhir olan, devletin ve hakim sınıf partilerinin desteğiyle ayakta duran ve içinde Sadık Şide gibi tescilli faşist cunta bakanlarının yer aldığı Türk-İş yönetiminin onaylarıyla yasalaşan grev ve sendika yasalarında yapılan değişikliklerin törpülenmesi isteği işçi sınıfını uyutmanın aracı olan bir manevradır. Çünkü uzun süredir, ANAP hükümetine yalvararak işi götürmeye çalışan Türk-İş yöneticilerinin hızla teşhir olmaları ve Türk-İş tabanında yeni arayışların artması ve işçi sınıfının artan tepkisi, Türk-İş yönetimini bazı çıkışlar yapmaya zorlamıştır.

Sendika ve grev yasalarındaki değişiklik isteklerinden sonra, Türk-İş başkanı Şevket Yılmaz'ın anayasada değişiklik yapılması talebi ve Ocak ayında alınan açık hava mitingleri kararı bu çıkışların en somut örnekleridir. Kendi deyimleriyle "sokağa çıkmak zorunda kalan" Türk-İş'in sarı sendika ağalarının bu manevralarınında gerçek, işçi düşmanı yüzlerini gizlemeye yetmiyeceği daha şimdiden görülmektedir.

Türk-İş sendika ağaları arasındaki çelişkilerde son dönemlerde keskinleşmiştir. Ağırlıklı olarak eski AP'lilerin ve cuntacıların yer aldığı Türk-İş yönetimine karşı kendilerini sosyal demokrat olarak nitelendiren sandikaların gittikçe güçlenen bir muhalefetleri sözkonusu. Bu kesimin sözcülerinden Cedet Selvi, 1986 yılı içinde yapılacak kongrede yönetimde yer almazlarsa ayrılığın kaçınılmaz olduğunu söylemektedir. Muhalefette bulunmanın avantajıyla, Türk-İş yönetimini eleştiren ve böylece Türk-İş içinde puan toplamaya çalışan sosyal demokrat muhalefetinde işçilere vereceği birşey yoktur. Düne kadar, bugünkü yöneticiler gibi, cuntanın işçi sınıfı ve halka yönelttiği saldırılar karşısında sus pus olanların bugün keskin hak savuncusu kesilenleri, işçileri kendi saflarında toparlamaya yönelik manevralarının bir gereğidir.

İşçi sınıfı ve tüm emekçilerin mücadele istek ve azimlerinin arttığı bu dönemde, tüm devrimcilere düşen görev başta Türk-İş olmak üzere, tüm sendikalar içinde faşist cunta ve ANAP hükümetinin icraatlarını, muhalefet partilerinin ikiyüzlülüğünü, tüm sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerinin teşhiri temelinde, işçi sınıfının örgütlenmesi önündeki tüm engellere karşı mücadele içinde, devrimci, demokratik muhalefeti en geniş şekilde örgütlemektir.

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

asın partimiz TKP/M-L" sloganlarıyla emperyalistlerin korkularını pekiştirmişlerdir.

Bizler proleter dünya devriminin bir parçası olarak Türkiye'de sürdürdüğümüz DHD mücadelemize paralel olarak yurtdışında da bugüne kadar yürüttüğümüz emperyalizme karşı mücadelemizi daha da pekiştirecek, onların bu tür gerici yargılamalarına ve ağır hapis cezalarına neden teşkil eden korkulu rüyalarını muhakkak gerçekleştirip, tüm dünya proletaryası ve ezilen halkları nezdinde bir gün mutlaka onları biz yargılayacağız!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HERTÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN İSVİÇRE EMPERYALİZMİ!

İsviçre'den Bir İKK Okuyucusu

İşçi Köylü Kurtuluşu Daha da...

Baştarafı sf 20 de

İKK'nın dizgi ve basımındaki aksaklıkların en önemli nedenlerinden ikisi yetenekli kadro ve yeterli maddi imkanlara sahip olunmaması ve faaliyetin bütününün hala gereği gibi ihtisaslaşma ve işbölümü temeline oturtulamamasıdır. Yani faaliyetin bütünündeki 'ilkellik' ve 'amatörlük' hala gereği gibi aşılabilmiş değildir. Ama yine de bunlar aşılamayacak aksaklık ve engeller değildir. Bilinçli ve örgütlü kollektif bir çabayı gerektirir.

Diğer yandan, İKK'nın mümkün olan en geniş dağıtımının gereği gibi sağlandığı da söylenemez. Bunda faaliyetin yeterince profesyonelce organize edilememesinin yanısıra, henüz gereği gibi aşılamamış olan yenilgi yılları ve zor devrimcilik döneminin körüklediği hata, zaaf ve hastalıkların da önemli payı bulunmaktadır. Bu yöndeki sakıncalar da asgariye indirilmeli ve IKK'nın mümkün olan en geniş ve yaygın dağıtımı sağlanmalıdır.

İKK'nın, parti ve çevresi açısından mümkün olduğunca kollektif bir eğitim aracı haline getirilmesi yönündeki çabalar, giderek olumlu yönde gelişmekte ve derinleşmektedir. Lakin bunun hala gereken yeterlilikte ve canlılıkta olduğu söylenemez. Bu yöndeki hata, zaaf ve eksikliklerde süratle giderilmeli, İKK partiyi ve çevresini eğitmenin önemli merkezi bir kollektif eğitim aracı haline getirilmesi, yada bu rolünü daha iyi oynayabilmesi açısından daha ileri adımlar atılmalıdır.

Kısacası, yazımızın seyri içinde başından beri ortaya koymaya ve dikkat çekmeye çalıştığımız bütün bu hata, zaaf ve eksiklikler giderildiğinde ve herkes bu konuda üzerine düşen görev ve sorumluluk payını gereği gibi yerine getirdiğinde, İKK faaliyetinin çok daha ileri boyutlara sıçratılması ve onun partimizin sosyal pratik içindeki çok daha güçlü bir silahı haline getirilmesi kaçınılmazdır.

★

İşçi-Köylü Kurtuluşu Halkımızın Bilinçli Sesidir

Oku,
Okut,
Tartış,
Eleştir,
Yazı gönder!

Zorunlu kalmadıkça
Atma,
Yakma,
Yırtma!

Uygun yollardan
Mutlaka
Bir başkasına
Ulaştırmaya çalış!

★

"PARTİYİ VE ORDUYU GÜÇLENDİR" Kampanyası Yurtdışında Coşkulu ve Fedakârca Sürdürülüyor!

Türk hakim sınıflarının ve onların faşist devletinin işçi sınıfımıza ve çeşitli milliyetlerden halkımıza azgınca saldırdıkları, böylece komünist ve devrimcileri örgütsüzleştirmeye çalışıp, bu saldırılarını, aynı zamanda, ideolojik darbelerle de pekiştirmeye çabaladıkları; karamsarlık, yılgınlık, ihanet ve döneklik tohumları saçtıkları; 'çökerttik' 'bitirdik', 'yok ettik' demagojilerini ayyuka çıkardıkları günümüzde Partimiz önderliğinde açılan "TKP/M-L ve TİKKO'yu Güçlendir" kampanyasının, her yıl olduğu gibi, bu yılda başarıyla sürdürülmesi, Partimizin bu vesileyle en geniş yığınlara ulaşabilmesi, kitleler nezdinde yıkılmaz bir moral ve çığ gibi büyüyen bir destek oluştururken, hakim sınıflara ise korku ve dehşet saçmaktadır.

Partimiz bugün, yenilgi yıllarının ağır koşullarına karşın, komünist niteliğine yaraşırcasına ciddi ve ağırbaşlı bir şekilde yaralarını sarma uğraşı içindedir. Bilindiği gibi Partimizin arkasında ne emperyalist bir efendi ne de başka dış güç bulunmaktadır; O'nun güvendiği bir tek destek var: O da halkımızın bitmez tükenmez enerjisidir.

Partimiz açısından bu her dönem böyledir, ama karşı-devrimin Partimizin yaşamına son vermek için çok yönlü saldırılar yönelttiği, O'na can veren, yaşamını sürdürmesini sağlayan her türlü kaynağı kurutmuya çalıştığı bir dönemde özellikle günümüzün siyasi ve örgütsel görevlerini çözmek için Partimizin kitleyle dayanışmaya çok daha fazla gereksinimi bulunmuktadır.

İşte, dönemle ilişkisi içinde ele alındığında kampanya çok daha anlamlı bir hal almaktadır. Bu bağlamda tüm bölgeler amaçlanan hedeflere ulaşma doğrultusunda inançlı ve azimli bir faaliyet yürütmektedirler.

Bilindiği gibi, kampanya sadece maddi yönüyle ele alınmayıp, aynı zamanda en geniş yığınlara ulaşma, onlara örgüt ruhu verebilme, hatta onları örgütlemenin bir aracı olarak, çok yönlü bir şekilde düşünülmekteydi. Bu çerçevede bakıldığında da kampanyanın başarıyla sürdürüldüğünü görüyoruz.

Özellikle karşı-devrimin ve bir takım çevrelerin örgütsüzlüğün erdemlerini vaazettikleri günümüzde kampanyanın bu yönünün ne denli önemli olduğu açıktır. Bu amaçla, yürütülen yoğun ajitasyon-propağanda faaliyetinin bir parçası olarak bir dizi yerde örgütlenme üzerine seminerler verildi. Buralarda özellikle örgütlenmenin önemi vurgulandı ve kitlelere örgüt ruhu aşılanmaya çalışıldı. Seminerler geniş bir katılım ve ilgiyle izlendi, canlı tartışmalar yürütüldü.

Bu arada birçok bölgede en sıradan ilerici-demokrat kitleye dahi gidilerek partimizin çok yönlü faaliyet alanlarının gereksinimleri için kitlelerin destekleri alınırken, özellikle buralarda cansiperane bir şekilde savaş veren gerillalar ve cezaevlerinde direniş rüzgarları estiren özgürlük mahkumları için kitlelerin büyük bir gönüllülükle verdiği eşya-mühimmat ve giyeceklerin çokluğu da dikkat çekiyordu. Amaç sadece parasal yardım olmadığından, ülkesini seven, devrimden yana olan en geniş kesime gidilerek genel devrim propagandasının yanısıra Partimizin-Ordumuzun mücadelesinin propagandası da yapılarak inançsızlık tohumlarının serpiştirildiği bir zamanda onların devrime olan inançları pekiştirilmeye çalışıldı.

İşte böylesi yoğun bir faaliyeti gören yığınların Partimize olan güvenleri daha da arttı. Onlardan sık, sık şu sözleri duyduk: "Birçoğunun köşesine çekildiği bir dönemde, bu denli inançlı çalışmanız bizim de inancımızı pekiştiriyor; zaten bu işi yaparsanız siz yaparsınız." Bu ve benzeri sözler Partimizin gücüne sonsuz bir manevi güç kattı.

Kampanya süresince yüzlerce fedakârlık örneklerine tanık olundu ve olunuyorda. Elbette bunların tümünü aktarmanın olanağı yok, ama bunlardan birkaçına değinelim.

Örneğin birçok yoldaşımız veya demokrat ve yurtseverler aylıklarını, yüzüklerini veya o ay ailesine göndereceği parayı vererek kampanyaya katıldı.

Bazı işçi yoldaşlar daha fazla kişiye ulaşabilmek, hatta bazan onlarca kilometre ötedeki bir kişiye gitmek için o günkü işlerinden fedakârlık yaptılar.

Kimi bölgelerde ise yoldaşlar hem partimizi tanıtabilmek, hem de kampanyayı daha güçlendirmek için tüm potansiyellerini kollektif bir şekilde seferber ederek yerli kamuoyuna yöneldiler ve yerleşim merkezlerini dolaşarak Partinin propagandasını yaptılar, böylece aynı zamanda enternasyonal dayanışmanın örneklerini sergilediler.

Uzun söze gerek yok! Umutsuzluk rüzgarlarının estiği bir dönemde kitlelerin bu denli yaygın ve çoşkun desteği devrim isteğinin ürünüdür. Ve böylesine fedakâr bir halk, böylesine inançlı ve duyarlı yoldaşlarımız olduktan sonra

TKP/M-L Yurtdışı Bürosu

Pişmanlık Yasası Sökmedi!

Faşist Cuntanın, ANAP hükümetiyle el ele siyasi mahkum ve tutukluları teslim almak, onları, can bedeli mücadelesini yürüttükleri inançlarına ve düşüncelerine ihanet ettirmek için öne sürdükleri pişmanlık yasası amacına ulaşamadı. Adalet Bakanlığının verdiği rakamlara göre 299 kişinin itirafta bulunması, bu saldırının sökmediğinin ve geri teptiğinin ispatıdır.

12 Eylülden sonra onbinlerce komünist, devrimci ve yurtseverin tutuklanması ve bunların binlercesinin ağır hapis cezalarına çarptırılmasına rağmen, af yerine geçirilmek istenen pişmanlık yasasından yararlanmak için ne idüğü belirsiz 299 kişinin müracaat etmesi, bu faşist dayatma sahiplerinin umduklarını bulamadıklarını göstermektedir.

Başta partimiz olmak üzere, herbirinin zindanlarda yüzlerce üye ve sempatizanı bulunan devrimci örgütlerin saflarına baktığımızda, birkaç ihanetçi, teslimiyetçi unsur dışında pişmanlık için başvurunun olmaması, en zor şartlar altında bile devrimci inancın ne kadar güçlü olduğunu, saldırı, işkence ve katliamlara karşı yıllardır inançla direnenlerin, faşist diktatörlüğün zehire batırılmış şekerlerine karşı da uyanık olduklarını, kendilerine uzatılan bu zehirli şekeri ellerinin tersiyle geri çevirerek göstermişlerdir. Yıllardır amansız bir mücadele yürüterek, komünist inanç, düşünce ve ilkelerinden taviz vermeyen zindanlardaki yoldaşlarımız, diğer devrimci ve yurtseverlerle omuz omuza, hakim sınıfların bu tehlikeli saldırısına karşı da güçlü ve kararlı şekilde mücadele ederek, bu saldırının partimiz ve devrimci saflarda fazla tahribat yaratmasına meydan vermemişlerdir.

Partimiz saflarından birkaç hain ve itirafçının çıkması, partimizin zindanlarda ve dışarda yürüttüğü şanlı mücadeleye en ufak bir leke süremez. Bu tür unsurlar, partimiz ve devrimci örgütlerin saflarından her dönem, özellikle ağır baskı koşullarında ortaya çıkabilir. Bu tür hain ve iftiracıların yüzlerini teşhir ederek, bunların devrim mücadelesine zararları en asgariye indirilmeli, hakim sınıfların çok yönlü yeni yeni saldırı kampanyalarına karşıda uyanıklık el-

Faşizme Vurulan Anlamlı Bir Tokat Daha!

Faşist diktatörlüğün televizyonda yayınladığı ve birkaç satılmış hainin de katıldığı pişmanlığa çağrı programının hemen ardından yoldaşlarımızın mahkemede gösterdikleri tavır faşizmin suratında tokat gibi patlarken, halka ve devrimcilere güç ve moral veriyordu. Yoldaşlarımızın her türlü baskı ve engellemelere rağmen faşizmin mahkemeleri devrimin ve partinin savunulduğu bir kürsü olarak kullanarak, onurlu bir görevi yerine getirdiler. Partimizin davaları ile ilgili haberleri, özellikle kısıtlayan burjuva basın çok kısada olsa bu habere yer vermek zorunda kaldılar.

Bu konuda Cumhuriyet gazetesi şunları yazdı:

"Metris Askeri Ceza ve Tutukevi'nin duruşma salonunda yapılan yargılamanın dünkü oturumuna 8 tutuklu sanıkla 4 avukat katıldı. Karar oturumuna **"tek tip"** elbise giymedikleri için 2 kez duruşma salonundan çıkarılan 7 tutuklu sanık getirilmedi. Duruşma salonunda bulunan tutuklular arasında yer alan ve üzerinde tek tip elbise bulunmayan sanık **Urfani Yıldız,** salona getirilmeden önce çırılçıplak soyulmak istendiklerini, ancak buna izin vermedikleri için cezaevi görevlileri tarafından üstündeki tek tip elbisenin yırtılarak çıkarıldığını belirtti. Yıldız, duruşma düzenini bozduğu gerekçesiyle salondan çıkarıldı.

Son sözleri sorulan sanıklardan **Murat Sever, "Farklı düşünen insanların karşılıksız suçlandığı bir ülkede, insanların en kötü şartlarda yaşadığı ve yine insanların en güzel şeylerini yitirdiği bir ülkede gördüğüm şeyleri, düşündüğüm fikirleri savunduğum için her türlü cezayı ödül kabul ediyorum"** dedi. Sever sözlerini, **"Kahrolsun faşizm, Yaşasın demokratik halk devrimi"** diye tamamladı.

Bertal Tosun, ezilen sınıfın bir neferi olduğunu ve savunduklarından her zaman gurur duyduğunu belirtti.

Seza Çengeloğlu savunmasının son bölümünün cezaevi tarafından mahkemeye ulaştırılmadığını, bu bölümde Pişmanlık Yasası ve Polis yasası ile ilgili görüşlerinin yer aldığına değinerek şunları söyledi:

"Nasıl ki 12 Mart'ın hesabı şu ya da bu şekilde soruluyorsa, yarın 12 Eylül'ün de hesabı sorulacaktır. Ben yaşamım boyunca doğrudan, iyiden, emekten yana yer aldım, bu konularda okyanusta bir damla olarak yer aldımsa kendimi mutlu hissederim. Bu uğurda verilecek cezaya seve seve katlanırım.

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve dünya gericiliği. Yaşasın halkımızın, dünya halklarının bağımsızlık ve devrim mücadelesi."

Bilindiği gibi faşist diktatörlük halkı ve devrimcileri sindirmek için çok yönlü bir çaba içerisindeler. Gerek askeri ve polisi ile direkt saldırıları, gerekse hainlere pirim vererek, devrimcileri karalamaya ve devrimin yolunu karartmaya çalışmaktadır. Sık sık "yok ettik", "kökünü kazıdık" gibi kendilerininde inanmadığı nutuklar çekenlerin, her defasında da yoldaşların gerek cezaevlerinde gerekse dışardaki kararlı mücadeleleri yalanlarını tokat gibi suratlarına çarpmakta sahtekarlıklarını gözler önüne sermektedir. İhanete teşvik yasası ilede umduğunu bulamayan bu emperyalizmin yeminli uşakları; acaba tutarmı gibilerinden deterjan reklamı gibi TV ve uşak basını aracılığı ile sürekli reklamını yapmaktadır. Ama, nafile bu çırpınışlarınız yarasalar. Hiçbir yasa hiçbir güç halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini durduramadı durduramayacak. Birkaç hainin sıçrattığı leke güneşi karartamaz.

İşçiler, köylüler, ezilen yoksul halkımız. Faşizmin yalan ve demagojiden ibaret propagandalarına kulak vermeyin. Partimiz TKP/M-L'nin sesine kulak verelim. Çünkü o ses bizlere gerçek kurtuluş yolunu göstermektedir. Bu yol bizim tek kurtuluş yolumuz olan Demokratik Halk Devrimidir. Bunu gerçekleştirecek tek güç sizlerin örgütlü gücünüz olan, TKP/M-L'nin örgütlü gücüdür. Güçlerimizi TKP/M-L'de birleştirip demokratik halk devrimi mücadelesine hız verelim. TKP/M-L'yi olanca gücümüzle destekleyelim. Onu her türlü saldırıya karşı gözümüz gibi koruyalım. Çünkü bizleri gerçek kurtuluşa götürecek biricik güç partimiz TKP/M-L'dir.

Ankara İKK Muhabiri

den bırakılmamalıdır.

Faşist cunta ve ANAP hükümeti pişmanlık yasasıyla elde edemediğini elde etmek ve geniş kitlelerin genel af talebini bastırmak, etkisizleştirmek için yeni yeni manevra hazırlıkları içindedir. Genel af yerine geçirilmek istenen infaz yasasındaki değişiklik düşünceleride, yeni bir saldırının hazırlıklarıdır. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonrada bütün saldırılara karşı uyanık ve hazırlıklı olalım.

Malatya E-Tipi Cezaevi

ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ MEKTUBU

Ezenle ezilen, açla tok arasındaki kavga özel mülkiyetin ilk ortaya çıkışı ile birlikte başlamıştır. Sınıfların ortaya çıkışı ile sömürülenler, sömürenlere karşı kıyasıya bir mücadele başlatmışlar, tarih mücadele ve kavgalarla süslenmiştir. Marksizm öncesi sınıf savaşları, toplumsal değişmeleri yapan sınıflar, sömürülenleri kurtuluşa götürmediği gibi kendi sınıfsal konumları gereği, yeni toplum, yeni bir sömürü biçimiyle ezilenlerin üzerindeki tahakkümlerini sürdürmeye devam etmişlerdir. Sömürücü sınıfların kaldırılması, yerine sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratacak olan proletaryanın, burjuvaziyi devirip, kendi iktidarını kurmakla gerçekleşeceği, bilimsel sosyalizmin kurucusu yüce öğretmen Marks ve Engels tarafından dünya halklarına ve emekçilere sunulmuş, 1917 Ekim devrimi ile Lenin önderliğinde, Markizm manevi güç olmaktan çıkıp maddi bir güce dönüştürülmüştür.

Devamı sf. 39'da

Tüm Halk Düşmanları, Partimize Ve Halkımıza Hesap Vermeye Hazır Olun!

9 Mayıs 1985 iki halk savaşçısının ordumuz TİKKO'nun yılmaz gerillalarından AĞA ŞİMŞEK ve KENAN BOZKURT yoldaşların düşman güçleriyle girdikleri silahlı çatışmada şehit oldukları gündür! O gün yine partimiz TKP/ML'nin sloganlarının haykırıldığı, parti geleneğimizin dişe diş direniş destanlarıyla yaşatıldığı, tüm azgın saldırılara rağmen yılmayan ve daha da aktifleşerek mücadelelerine devam eden komünist yoldaşlarımızın haykırışlarının göğü çınlattığı bir günü yaşıyordu Elmagediği. Düşman yine çılgına dönmüştü. Düşman yine acizleşip kudurganlaşmıştı. Çünkü karşısında partimiz TKP/ML'nin savaş naraları yükseliyordu. İşte, bu acizlikledir ki, savaşçılarımızın cesetlerine küfredildi, yerde sürüklendi, işkencelere maruz bırakıldı. Yoldaşların bu direnişleri ve savaşkanlıkları dillere destan olarak çevreye dalga dalga yayılıyor, halkın sempati ve güvenini kazanıyor ve partimizin gücüne güç katıyordu...

9 Mayıs şehitlerinin ardından gözyaşı dökmenin, yas tutmanın hiçbir anlam ifade etmeyeceğinin bilincinde olan Partizanlarımız, misilleme olarak Tunceli merkezinde polis otosu taramayı görev olarak önlerine koyup, bu görevi yerine getirmek için harekete geçerek Merkeze yaklaştılar... Tüm olumsuzluklara rağmen dört elle görevlerine sarılan gerillalarımız, objektif ve subjektif şartların tahlilini yaparak eylemi gerçekleştirmek için azami çaba sarfediyorlardı.

Nihayet 22 Mayısta eylemi gerçekleştirmenin objektif şartları doğdu. Saat 23.00 sularında TİKKO gerillalarının silah sesleri çınlatıyordu Tunceli'yi. Silah sesleriyle bir anda savaş meydanına çevrilen alanda ilk polis ekibi kaybolurken, saniyeler geçmişti ki, hemen ardından projektör ışınlarıyla çevreyi tarayarak ikinci ekip yetişiyordu. Durumu yakından inceleyen gerillalarımız, yerlerini alarak beklemeye koyuldular. Olaya müdahale etmek isteyen projektörlü ekip, tam istenilen yere gelince, ikinci saldırı seansı otomatik taramalı olarak başladı. Fazla uzun sürmeyen silah şakırtılarından sonra, ekiplerden hiçbir karşılık almadan olay yerini terkederek uzaklaştılar. Gerilla birliğimiz uzaklaşırken, kısa sürede harekete geçen polis otoları, geniş kordonlar oluşturarak çevre köy ve mahalle yollarının olay yeriyle bağlantısı olan noktalarını tutarak, projektör ışıklarıyla aydınlatıp anında müdahale etmeye ve gerillaları "kıstırma"ya çalışıyorlardı...

Gerilla birliğimiz dikkati elden bırakmadan hareket ederek, bu kordonu da aşarak çevreden uzaklaşıp, gece karanlığının verdiği avantajdan da faydalanarak, düşman için bulunmaz bir "sır" oldu...

Başarılı bir şekilde gerçekleştirilen bu olaydan sonra, faşist Türk devletinin yöredeki yetkilileri, kendi başarısızlıklarını gizleyebilmek için, olayla ilgili olarak kamuoyuna hiçbir açıklama yapmadılar. Kayıplarının ne olduğu konusunda bilgi sızmaması için azami çabalar da sarfettiler. Bu eylemden sonra, çevredeki propagandalara göre, 1 polis komiserinin ve 2 polisin yaralandığı ve bunlar arasından bazılarının felç olduğu duyulmuştur. Polis otoları da isabet aldıkları kurşunlardan önemli ölçüde hasar görmüşlerdir.

Şüphesiz resmi güçlere karşı girişilecek olan saldırılarda, amaç sadece misilleme temelinde olmamalıdır. Bilindiği gibi, devleti ayakta tutan en önemli kuruluşlar, devletin belkemiğini oluşturan ordu ve onun yanısıra polis teşkilatıdır. Amaç, bunları parçalayıp yok etmek ve siyasi iktidarı almak ise, çeşitli misillemeler bu amaca hizmet etmelidir.

Bu tür eylemlerin kitlelerin talepleri doğrultusunda hız kazanması, bizleri geliştirip güçlendirecek, kitlelerle olan bağlarımızı pekiştirecek ve siyasal iktidar mücadelesinde kitleleri partimize daha da yakınlaştıracaktır. İşte, bundan dolayı bu tür eylemleri gücümüz oranında yürütecek, gerilla mücadelesini dalga dalga daha geniş alanlara yayacak ve diğer bölgeleri de bu gerilla mücadelesinin ateşiyle kavuracağız!

—HALK DÜŞMANLARINDAN HESAP SORMAYA DEVAM EDECEĞİZ!
—YAŞASIN HALK SAVAŞI! YAŞASIN GERİLLA SAVAŞI!

İKK Muhabiri

Partimizin ...Alt Gerilla Bölgesi Askeri Parti Komitesinin, bir ihbarcının cezalandırılması ile ilgili olarak, Kasım 1985'de dağıttığı bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

BİR HALK DÜŞMANI DAHA CEZALANDIRILDI!

EMEKÇİ HALKIMIZ

Emekçiler diyarı, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında faşist Türk devleti, beyaz ordusu, faşist cunta ve kukla Özal hükümeti aracılığıyla bağımsızlık ve özgürlük fidanlarını yok etmek amacıyla kaleyi içten fethetme taktiğine baş vurmaktadır. Yani, halk içinde zayıf karakterli unsurları satın alarak şerefsizce emellerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Yanılgıları ve suçları büyük, vatanına, ulusuna, halkına ihanet etmiş faşist türk devletinin halk içindeki uzantıları olan onursuz ihbarcı sürülerine, bu iğrençlikten vazgeçmeleri, partimize teslim olmaları, sınıfına yaraşır bir tavır almaları yönünde çağrı yapmıştık. İşte kendisine çağrı yaptığımız iblislerden biride ilçemiz Mazgirt'in Faraş köyünden Ali Kaya'dır. Bu muhbir partimiz tarafından çeşitli defalar uyarılmış, ancak her keresinde keskin devrimci pozlarına bürünmüş, samimi davranmamış, bildiği yoldan geri dönmemiştir. Bundan dolayı alanımızdaki parti teşkilatımız, AGB, askeri parti komitesi 1985 Agustos ayında yaptığı toplantıda:

1—1981'de yapılan 2. Tugay operasyonunda halktan insanların silahlarını ihbarlamak ve ele geçmesini sağlamak.

2—Devrimcilerin izini sürdürmek.

3—Militarist güçlerle ilişkisini sistemli olarak sürdürmek.

4—Devrim aleyhtarı propaganda yapmak.

5—Çelişkisi olan insanlara yönelik gerçek dışı beyanlarda bulunarak işkence görmesine ve göz altına alınmasına sebep olmak.

6—Devrimcileri yakalamak veya öldürmek amacıyla militarist güçlerden silah istemek ve operasyonlara katılmayı önermek.

7—Uyarılar karşısında samimi davranmamak,

suçlarından dolayı ölüm cezasına çarptırmış, karar 24 Kasım günü saat 17.30-18.00 sıralarında TİKKO gerillaları tarafından infaz edilmiştir.

HALKIMIZ!

Alın terimizi, göz nurumuzu gasp eden, ülkemizi kan deryasına çeviren ülkeyi

Erzincan-Vican Jandarma Karakolu Silahlarından Tecrit Edildi.

ÖN AÇIKLAMA

Bu haberin daha erken gönderilmemesinin nedeni; hem düşmanın operasyonlarına açık hedef göstermemek, hem de faaliyet alanındaki halkın baskı altına alınmasına yol açmamak idi. Bu nedenle eylemin, yazılı tavır takınılarak açıkça üstlenilmesi doğru görülmedi.

Fakat bugün gelinen noktada, gerek el konulan silahların bazı çatışmalarda yeniden düşman tarafından ele geçirilmesi, gerek bazı unsurların çözülerek eylem hakkında düşmana bilgi vermesi, gerekse yapılan sözlü propagandalarda karakolun bizler tarafından silahlarından tecrit edildiğinin söylenmesi nedeniyle, eylemin partimiz önderliğindeki TİKKO gerilları tarafından gerçekleştirildiği açığa çıkmıştır.

Keza tüm bunlar olmasa dahi, yapılan bir eylemin üstlenilmemesi doğru değildir ve Partimiz tarafından gerçekleştirilmiş olan bu eylemi zamanında üstlenip merkezi düzeyde propagandasını yapmamak hatalı bir tutumdur. Bundan böyle, bu tür ciddi eylemler de dahil, yapılan eylemleri zamanında üstlenip, gerek sözlü ve gerekse yazılı olarak halka propagandasını yapacağız ve yapılmalıdır da.

...Nolu Gerilla Bölgesi
TKP/ML Bölge Komitesi

1984 Kasım'ının ilk haftasında düzenlenen Vican Karakolu eylemi, oluşturulan karma TİKKO mangası tarafından gerçekleştirildi. Çeşitli düzeylerdeki komutanlar ve bunların denetimindeki savaşçılarla gerçekleştirilen baskın, kısaca şöyle gelişti: Yapılan plân doğrultusunda, ilk anda karakolun çevresini kuşatan gerillalarımız, ilk iş olarak nöbetçiyi etkisizleştirip baskını kanlı veya kansız bir şekilde gerçekleştireceklerdi. Ancak, şartlar elverişliyse hedef, kansız bir şekilde nöbetçiyi etkisizleştirip (yani silah kullanmadan) baskını gerçekleştirip silahlara el koymak olacaktı. Gerillalarımız karakolun çevresini kuşattıklarında, objektif şartların gerillalar için hesap edilenden daha elverişli olduğu gözlemlendi. Buna göre plânda kısmi bazı değişiklikler yapılmalıydı. Durumu değerlendiren komutan, yanında bulunan diğer komutanlarla kısaca konuştuktan sonra, ani ve kesin kararını alarak, talimatını gerillalara verdi. Bu talimata göre, nöbetçi görevli gerillalarca denetim altına alındıktan sonra, ilk iş karakola girip, karakolda bulunanları etkisizleştirmek, daha sonra nöbetçiyi yakalamak veya imha etmekti.

Objektif duruma ayak uydurularak en uygun şekilde yapılmış olan plân değişikliği, uygulamada başarılı sonuç veriyordu. İlk karakola giren grup askerleri etkisizleştirdikten sonra, içerdeki grupta bulunan yoldaşlardan Ağa Şimşek, dışardaki yoldaşların denetiminde bulunan nöbetçiye, kafasına taktığı jandarma kepiyle yaklaşarak, yanındaki diğer yoldaşlarla birlikte, silah kullanma fırsatı vermeden nöbetçiyi yakalayıp getiriyorlardı. Derken baskın tamamlanmış oluyordu.

Nöbetçi de yakalanıp içeri getirildikten sonra, telefon ahizesinin kabloları koparıldı ve tüm askerler kelepçelenip ranzalara bağlandıktan sonra, el konulan 6 adet G-3 piyade tüfeği, 1 adet MP, 5 otomatik tabanca ve bunlara ait 600 adet 7,62 mm çapında, 100 adet 9 mm çapındaki mermiler vb. alınarak olay yerinden saat 2.30 sıralarında uzaklaşıldı.

Bu eylemle ilgili bazı ilginç gözlemleri aktarmak istiyorum. Eylem esnasında, askerler ve nöbetçi etkisizleştirildikten sonra, erlere sorulan sorular (malzemenin yeri konusunda) cevapsız kalmıyordu. Hemen anında yerler gösteriliyor ve sabit cephane sayısı veriliyordu. Bunun yanısıra bazıları gençliğinden dem vururken, bir kısmı ise "çoluk-çocuk sahibiyiz", "teskeremize az kaldı" vb. türünden laflar ederek, ölümden ne kadar korktuklarını ve gönülsüz birliğin pratikteki sonuçlarını en açık biçimde gözler önüne seriyorlardı. Öylesine bir ruh hali içerisindeydiler ki, sanki hepsini öldürecekmişiz gibi ürküyorlardı... Biz ise, kendilerini öldürmek amacında olmadığımızı ve aslında kendilerinin de bizim gibi ezilen, sömürülen tabakadan, yoksul insanlar olduklarını ve ortak düşmanlarımıza karşı birlikte mücadele etmemiz gerektiğini ve şu andaki eylemin amacının ise silahlara el koymak oluduğunu vb. söyledik. Böylece parti propagandasını yaparak onları olumlu yönde etkilemeye çalıştık. Zaten nöbetçi olarak yakalanan er ise, süt dökmüş kediler gibi sesini soluğunu çıkarmadan duruyordu ve sadece çevresindeki gelişmeleri dinleyeek ve seyrederek ayakta robot gibi bekliyordu.

Eylemin ertesi günü, gerilla-

→

yoklar, yokluklar ülkesine çeviren tüm kurumlarıyla faşist türk devletinin kendisidir. Bu nedenle kurtuluşumuz, faşist türk devletinin parça, parça edilmesiyle sağlanacaktır. Yoksa tek, tek halk düşmanlarının imhası kurtuluşumuzu sağlamaz. Ancak esas hedefimize doğru emin adımlarla yürürken mücadelemiz önünde her türlü engelle karşılaşacağımız bir gerçektir. İşte bu engellerin ortadan kaldırılması zorunlu bir durumdur. Ancak bunların ortadan kaldırılması şiddeti gerektiriyorsa, devrimci yasalar şiddet kullanılmasını gerektirir. Devrimci şiddet sadece muhbirlere yönelmez, bir dizi hedefi içerir, ihbarcılara yönelen şiddet tamamen meşru bir şiddet olmakla birlikte, devrimci şiddetin sadece bir parçasını oluşturur. Ancak bazı dönemlerde çeşitli engeller üzerine yoğunlaşır. İşte bugün ihbarcıların cezalandırılmasının öne çıkması muhbir ağının öne çıkan bir engel olması ve sınıf mücadelesinin giderek keskinleşmesindendir. Ancak günümüzde muhbir ağına yönelttiğimiz şiddet doğru olmakla birlikte, diğer engellere yani, işkenceciler, faşist ordu ve polis mensuplarına vb. esasta eksik kaldığımızıda tespit edebiliyoruz. Ayrıca muhbir ağına karşıda yönelmemiz esasta olumlu olmakla birlikte eksik kalındığı bir gerçektir. Bundan böyle muhbirler ve bunları savunanlar, devrim aleyhtarı propaganda yapanlar şiddetle cezalandırılacaklardır. Burada aynı zamanda bu iblis sürülerine çağrıda bulunuyoruz, şayet çağrılarımıza uymazlarsa geriye bize, kendilerine karşı tek ve en etkili yol olan beyinlerine kurşun sıkma yolunu bırakmaktadırlar.

HALKIMIZ!

Bu iblislere sahip çıkmayalım, bunları açığa çıkartıp partimize bildirin, sınıf menfaatlerinize uygun davranış böyledir. Yüreğinde devrimciliğin zerresini taşıyan herkes genel devrimci demokrat görevlerini yerine getirmelidirler. Kurtuluşumuzun TKP/M-L saflarında örgütlenip silahlanarak kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan halk savaşı stratejisi ile gerçekleşecek olan D.H.D. ile sağlanacağını bilincimize kazıyarak hep birlikte görev başına!

—HALK DÜŞMANLARI CEZASIZ KALMAYACAKTIR!
—YAŞASIN HALK SAVAŞI!
—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/M-L VE ÖNDERLİĞİNDEKİ HALK ORDUSU TİKKO!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MARKSİST-LENİNİST
ALT GERİLLA BÖLGESİ ASKERİ PARTİ KOMİTESİ
Kasım-1985

Bilindiği gibi, hiçbir savaş belli bir hazırlık olmadan başarıyla sürdürülemez! Bugün yürütmekte olduğumuz gerilla savaşının sistemleşmesi ve yaygınlaşması için de, siyasi, örgütsel, askeri-teknik hazırlıkların asgari oranda yerine getirilmesi gerekmektedir. Şüphesiz, esas hazırlıklar savaş içerisinde yerine getirilecek ve savaş boyunca da hazırlıklarla yüz yüze geleceğiz, bu hazırlıkları yerine getirmek için çaba sarfetmek zorunda kalacağız! Hazırlıklar savaşın başlamasıyla sona ermez ve savaşla çelişmez; tersine onunla bütünlük oluşturur. Bu açıdan savaşın başladığı yerlerde, hazırlıklar bizzat kızgın savaş içerisinde gerçekleşir ve öyle olmak zorundadır. Yoksa, "başlamış olan savaşı durduralım ve hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra devam edelim" diyen bir görüşü ancak "kavga kaçkınları" ileri sürebilirler.

[redacted]

larımızın gidiş yönünü tespit edemeyen düşman, güç yığınağı yaparak ve helikopterlerini uçurarak, isabetsiz boş hedeflere rastgele sadırıyordu. Gerillalarımız ise, onların boş saldırılar için giden helikopter takırtıları altında, bu komediyi seyrediyorlardı. Doğa şartlarının zorluğuna rağmen, hızla manevra yapan gerillalarımız, tahmin edilenden de erken bir zaman süreci içerisinde düşman ateş hattından uzaklaşıp, eylemi başarıyla sonuçlandırmış olmanın sevinciyle, faaliyet alanlarına yerleştiler.

Silahları getiren gerillaların bir kısmı uzun menzilli silahlara sahip olduğu için sevinirken, silahların az çıkması da istemediğimiz bir durumdu. Karakoldaki erlerden 2 tanesi izine gitmemiş olsaydı, 2 G-3'e daha sahip olacaktık. Başarılı bir şekilde tam da istediğimiz gibi kansız gerçekleşen bu eylemi, halkımız, genel olarak desteklerken, gerillalarımızı ise başarılarından dolayı kutluyor ve sevgi gösterileriyle karşılıyordu.

Biz uzun vadede silahlanma ihtiyacımızı esas olarak düşmandan yapacağımız kamulaştırmalarla gidereceğiz. Zira sadece profesyonel mücadele yürüten gerillalarımızın değil, aynı zamanda, milis kuvvetlerimizin de silahlandırılması gerekmektedir ve gerille birliklerimiz çoğaldıkça bu ihtiyaç daha da artacaktır. Bu nedenle önümüzdeki dönem içerisinde bu görevi layıkıyla yerine getirmeye, profesyonel gerillalarımızla birlikte milis kuvvetlerimizi de silahlandırmaya gereken önemi mutlaka vereceğiz. Amaçlarımızı gerçekleştirmemiz için elimizden gelen tüm çabayı harcıyarak görevimizi yerine getireceğiz. Bunun şartları vardır ve bu tür eylemlere, ister kanlı gerçekleşsin, isterse kansız, gücümüz oranında hız vereceğiz. Mücadele, getirip bunları bize dayatmıştır; biz de yerine getirmek için gereken eylemleri başarıyla gerçekleştirmekle mükellefiz...

İKK Muhabiri

Munzur Maden İşletmesinin Dinamit Deposundaki Malzemelere TİKKO Gerillalarınca El Kondu!

Gerilla savaşına hazırlıkları nisbi de olsa yerine getirmek için girişilen Munzur maden işletmesi dinamit deposundaki eylemle (Eylül'ün ilk haftası); 220 kg dinamit, 1800 adet fünye, 5500 m. fitil ve 1 adet Kırıkkale marka 7,65 çapındaki tabanca vb. gibi malzemelere gerillalarımızca el konuldu. El konulan malzemeler, 4 tekerlekli nallı "araba"larla olay yerinden uzaklaştırılarak gerilla birimlerine ulaştırıldı. Olayın hemen ikinci günü düşman güçleri bazı iniş çıkışları kontrol altına almak için harekete geçtiyseler de, sonuç olarak başarı elde edemeden boş döndüler ve gerillalarımızın izine rastlayamadılar.

Ele geçirdiğimiz bu malzemeler, ileride başvuracağımız taktik saldırılarda önemli bir yer tutacak ve düşmana sadece maddi değil, aynı zamanda manevi olarak yıpratmada da epeyce işimize yarayacaktır. Ele geçirilen patlayıcı maddelerin kendileri için ne kadar büyük tehlike teşkil ettiğinin bilincinde olan faşist Türk devletinin temsilcilerinden, cuntanın zulüm fermanı Tunceli Valisi Kenan Güven maden işletmesine geldiğinde; "Götürülen silah bir şey değil, silah bir tanedir, ama götürdükleri dinamitlerle birçok yeri havaya uçuracaklar" diyerek, kendilerinin başına geleceklerin korkusunu bu şekilde dile getiriyordu. Yine yapılan eylemden sonra, Tunceli valisinin yanısıra, Erzincan valisi de olay yerinde bulunuyor ve resmi güçlerce de olay yerinin çevresinde operasyon sürdürülerek, yayla mevsimi dolayısıyla Munzur Dağı'nda bulunan yaylacılar, baskılara uğratılıyor ve tutuklatılarak gözaltına alınıp işkencelere maruz bırakılıyorlardı. Operasyonları sonucu hiç bir iz bulamayan faşist Türk devletinin resmi güçleri, daha da adileşerek acizliklerinin neticesinde köylü halka rastgele saldırıyor ve işkenceler yaparak bilgi almak isterken, devrimcilere destek vermelerini de bahane ederek baskıların dozajını artıyordu.

Yaptığımız ve yapacağımız her türlü hazırlık, elbetteki düşmanı daha saldırganlaştıracak, daha hırçınlaştıracak ve bir yönüyle halka yapılan baskıların dozajını daha da artıracaktır. Çünkü, düşman sadece kısa vadede kendilerine yerilecek zararı düşünmüyor, esas olarak kendileri açısından uzun vadede bizlerin güçlenmesi temelinde oluşacak olan tehlikeden hareketle sorunu ele alıyor ve daha başlangıçta, bunu engelleme çarelerini arıyorlar...

Aynı şekilde bizde uzun vade açısından sorunu ele alıyor ve gerilla savaşını başlatabilmek, daha da geliştirip ileri boyutlara sıçratmak için, gücümüze uygun bu tür gerilla eylemlerini de önümüze görev olarak koyuyoruz. Bu şekilde hem gerilla birimlerimizi daha iyi silahlandıracağız, hem de ileriki dönemlerde gün be gün düşman için daha büyük tehlikeler oluşturacağız.

Düşman, gerilla savaşı ateşi içinde kızgın sac üzerinde hareket eder hale gelecektir mutlaka! Bu kaçınılmazdır!

İKK Muhabiri Tufan Savaş

İKK Yazı Kurulunun Cevabı...

Baştarafı sf. 22'de

önem taşıyan sorun, cümlelerin kısa ya da uzun oluşu değil, onların ifade etmek istediği düşüncelerin doğruluğu ya da yanlışlığıdır. Ancak bu husus, bizim, kitlelerin bizi anlıyabileceği bir dille konuşup-yazma gerçeğini yadsıdığımız anlamında yorumlanmamalıdır.

Bir diğer husus da, İKK bugün, geri bilinçli kesimlerden ziyade, özellikle de ileri bilinçli kesime hitap etmektedir. Ki, ısrarla sürdürülmek istenen bir 'hastalık'tan ziyade, belli ölçülerde de yazar uslübundan kaynaklanan bu tür uzun cümlelere, özellikle de, ileri bilinçli kesime hitap eden daha üst düzeydeki yazılarda rastlanmaktadır. Dolayısıyla, özellikle de ileri bilinçli kesime hitap sözkonosu olduğunda, bir yayın organı 'seviyesini düşürmeyi' ya da 'dilini sadeleştirmeyi' esas alamaz. Ya da bu husus üzerinde düşünse dahi, bunu tali bir etken olarak hesaba katar. Ama yine de, bu yöndeki uyarınızı mümkün olduğunca dikkate almaya, bu konudaki hatalarımızı asgariye indirmeye çalışacağız.

Son olarak, "ülkemizde okumaya karşı bir duyarsızlığın var olduğu" yönündeki düşüncenize ise, bütünüyle katılmamız mümkün değildir. Tam tersine, bu yöndeki duyarlılık giderek daha da artmakta ve hiç de küçümsenmemesi gereken önemli bir yurtsever, devrimci, demokratik ve komünist kamuoyu, yurtsever, devrimci, demokratik ve komünist basına ilgi duymakta, hayatın çeşitli yönlerine ışık tutan siyasal teşhirleri yakından izlemekte ve her geçen gün yeni yeni şeyler öğrenmek istemektedir. Eğer bu yönde belli bir 'duyarsızlık' sözkonusuysa, bunun esas nedenini okuyucularda değil, onların ilgisini daha fazla çekecek canlı ve çarpıcı bir siyasal teşhir yürütme 'becerisi' gösteremeyenlerde aranmalıdır.

En içten başarı dileklerimizi sunar, yeni eleştiri, öneri ve düşüncelerinizi bekleriz.

Faşist Ordu Birlikleri TİKKO Gerillalarıyla Girdiği Çatışmalarda Acz İçine Düştü!

Faşist Türk ordusunun operasyon taburlarıyla, Partimiz TKP/M-L önderliğinde halk ordumuz TİKKO gerillaları arasında üç alanda silahlı çatışmalar çıktı.

Bunlardan biri Ovacık ilçesinin Solhesan Köyündeki çatışmaydı. Bütün motorize güçlerinin yanısıra halkın arabalarına da el koyarak Ovacık'taki tüm birliklerini önceden çatışma alanına yığan Türk ordusu gerillalarımızı dört bir yandan kuşatarak imha etmeye çalıştı. Gerillalarımız düşman kuşatmasını büyük bir yaratıcılıkla, örnek ve kahramanca bir direniş sergileyerek yardılar. Silahlı çatışmada düşman güçlerini püskürterek düşmanın emellerini kursaklarında bıraktılar.

İkinci çatışma, Yakatarla Köyünde oldu. Tepeden tırnağa teçhizatlı ve önceden mevziye yatarak pusuda bekleyen düşmanla gerillalarımız arasında çıkan çatışmada, bozguna uğrayan yine düşman oldu. Önceden yerleştikleri evlerden dışarıya çıkma cesareti gösteremeyen ve havaya binlerce karavana kurşun boşaltarak "kahramanlığını"(!!) ispatlayan faşist ordu mensupları, panik ve şaşkınlık içindeydiler. Daha sonra davar ahırlarına daldılar ve ancak ahırdaki keçi, koyun, ineklerle savaşma cüreti gösterebildiler. Telsizle çevre yerlerden derhal takviye güç istediler. Ne varki onlar darda kalan arkadaşlarına güç gönderme cesareti gösteremediler.

Üçüncü çatışma, Zarik mezrasında meydana geldi. Bütün tedbirlerini alarak yine pusuya yatmış olan düşman, yoldan geçen gerillalarımızı gafil avlamak istedi. Gerillalarımız silahlarını yine coşkuyla ateşlediler.Düşman bir kez daha ustaca püskürtüldü. Öfkeden kuduran ve çileden çıkan düşman bu sefer rastgele sağa, sola kurşun yağdırdı. Çatışmadan bir gün sonra kazadan evine dönen Ahmet Göçmen adlı bir köylü evine yaklaşırken faşist operasyon birliklerince alçakça kurşunlandı.

Şuphesiz bu çatışmalar ne ilk ve nede son olacaktır. Bir kez daha ispatlandı ki, Türk ordusu büyük bir panik ve acz içindedir. O ne kadar modern teçhizatlara ve sayıca bugün için fazlalığa sahip olursa olsun, esasta koftur, çürüktür, yenilmeye, yokolmaya mahkumdur. Onun güçlülüğü sadece görünüştedir. Dıştan bakıldığında "Kaplan" gibi gözüken sömürücü hakim sınıfların ordusu esasında kağıttan kaplandır. Gücünü taktik açıdan küçümsemediğimiz düşman ordusu, stratejik açıdan zayıftır. Çünkü onların ordusu gerici ve çürümekte olan sınıfların çıkarlarını savunuyor. Tarih bu sınıfların kaçınılmaz sonları olan çöküşe gitme ve yıkılma hükmünü vermiştir. Bu hükmü kesin olarak tersine çevirmek mümkün değildir. "Çok güçlü görünen HİTLER, MUSSOLİNİ'nin sonunu herkes gördü. Vietnam halkının şanlı direnişi karşısında dize gelen ABD emperyalistlerine, Çin'de hezimete uğratılan Japon emperyalistlerine ve tüm gericilerin sonlarına her kes tanık oldu. Rus çarlarının hazin sonunu herkes gördü. Bu günde aynı şekilde dünya proletaryası ve ezilen halkların mücadelesi karşısında Peru'da, Ortadoğuda, Latin Amerika'da, Afrika'da, Afganistan'da emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve uşaklarının paniklerine, tedirginliklerine her kes şahit.

Gericiler mutlaka yıkılacaklardır. Yıkılmaz olan emekçi kitlelerdir. Gerçekten güçlü olan dünya proletaryası ve ezilen halklardır. Çünkü onların davası haklıdır. Onlar yeniyi temsil etmektedirler. Bu güç mutlaka büyüyecek, hakim olacaktır. Bu dava milyarlarca emekçinin davasıdır.Bunun içindir ki, bu güç stratejik olarak güçlüdür, er veya geç zaferi mutlaka kazanmaya , dünyayı kendi ellerine almaya muktedirdir. Şüphesiz düşman kendiliğinden yokedilemez. Hiç bir yerde ve hiç bir zaman düşmanın tarih sahnesinden kendi rızasıyla çekildiğine rastlanmamıştır, rastlanmayacaktır. Açıktır ki, her sınıf kendi menfaatleri ve eğemenliği için ölüm-kalım mücadelesi sürdürmek zorundadır.

Kanemici iblisler kendi saltanatlarını yaşatmak için sonuna kadar çırpınacaklardır. Ezilenler için tek çıkış yolu DEVRİM'dir. Devrim ise "ziyafet vermeye, nakış işlemeye benzemez". Devrim mücadelesi, olağanüstü fedakârlık, zorluktlara göğüş germe, canbedeli bir mücadele talep eder. Bu yola can koyanlar, ezilenlerin menfaati için hayatlarını vermeye hazır ve asla ölümden korkmazlar. Onlar her savaşın bir bedelinin olduğunu bilirler. "İktidar namlunun ucundadır", ülkemizde silahlı mücadele olmadan proletarya partisi olmaz diyenler için, düşmanla her alanda dişe diş mücadele yürütmek, çatışmak kadar daha doğal bir şey olamaz. Daha zor ve çetin mücadelelerden geçmeden, kan dökmeden zafer kazanmak hayaldir.

Komünistlerin, hiç bir belaya rastlamamak, burunlarını kanatmamak, kendi yaşamlarını garantiye almak diye bir düşüncesi yoktur, olamaz. Komünistler sınıf mücadelesi için varolmak zorundadırlar ve herşeyleri bu mücadelenin ilerletilmesi, zafere ulaştırılmasının hizmetinde olmalı, kendilerini komünizm için mücadelenin bir aracı olarak görmelidirler. Komünistler açısından "kendini korumak için kendini korumak" diye bir düşünce olamaz. Onlar açısından kendini, güçlerini korumak, derlemek, toparlamak, ancak; düşmanı yoketmek, komünizm davasını ilerletmek içinse, bir anlam taşıyabilir. Dahası onlar açısından güçlerini korumak; olağanüstü zorluklara göğüs germek, düşman saldırıları karşısında paniğe kapılmamak, yılmamak, büyük fedakârlıklar göstermeye hazır olmak demektir. Kısacası onlar açısından kendini korumak: mücadeleye daha büyük bir şevkle sarılmak, sınıf mücadelesinin taleplerine cevap vermek için büyük bir atılganlık ve insiyatifle hareket etmek, zorlukların üstesinden gelmek için azami gayreti göstermek demektir. Yoksa düşman saldırıları karşısında köşeye çekilmek, sessizce beklemek, "iyi günlerin" kendiliğinden gelmesini beklemek demek değildir. Aslında böyle bir yol, güçleri heder etmenin, tükenmenin,sadece görünüşte yaşayan, aslında ölü olmanın yoludur.

Partimiz 100'ü aşkın şehidiyle mücadelesiyle kendisinin komünizm için sınıf mücadelesinin aracı olduğu gerçeğini berrak olarak göstermiştir. Sınıf mücadelesinde bugüne kadar şanlı tarihiyle, dost ve düşmana kendisini kabul ettirmiş olan partimiz, şehit yoldaşlardan aldığı ilhamla ve daha onbinlerce şehit vereceğinin bilinciyle zafer için kararını vermiştir. Hiç bir güç partimizi yüce komünizm için mücadeleden alıkoyamıyacaktır. Bugün nispeten daha küçük ve düzensiz olan silahlı eylemler, çatışmalar, Halk Savaşı'nın küçükten büyüğe doğru ilerleyen seyri içinde bir düzenliliğe, sisteme ulaşacak ve bunun ateşi tüm karşı devrimcileri kasıp, kavuracaktır. Bugün, halkın silahlı güçlerini daha küçükken dağıtmak, imha etmek isteyen düşmanın, en küçük kıpırdanışın üstüne binlerce it sürüsünü göndermesi gelecekteki büyük korkuların ve sonlarının işaretidir. Fütursuzca bir saldırı içinde olan düşman bir yönüylede aczini, telaşını, çürümüşlüğünü ispatlıyor. Bunda korkuya kapılınacak hiç bir şey yoktur. Aksine güçlü ve yenilmez olduğumuz görülmelidir. bilinmelidir ki, Halk kırılmakla tüketilemez. Devrimcileri katletmekle devrim mücadelesini durduracağını zanneden hakim sınıflar fena halde yanılıyorlar. Aslında bununla sonlarını yakınlaştırıyorlar. Tedavisi imkansız kronik bir hastalığın girdabında olan bugünkü düzen devrimle mutlak yıkılacaktır.

Parti Şehitlerimiz Anıldı!

YUNANİSTAN

Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve yüce Komünizm uğruna şehit düşen TKP/ML partizanlarını, TİKKO savaşçılarını ve TMLGB militanlarını, partimiz tarafından Yunanistan'da örgütlenen çoşkulu bir geceyle andık.

Bütün kısıtlı imkanlara, güç ve olanaklara rağmen en iyi bir şekilde hazırlanılmaya çalışılan"PARTİ ŞEHİTLERİNİ ANMA GECESİ", partimiz adına, günün anlam ve önemini belirten, partimizin görüşlerini dile getiren bir yazının okunmasıyla başladı.

Partimiz 1.Konferansı tarafından karar altına alınan ve OCAK ayının son haftasının "PARTİ ŞEHİTLERİNİ ANMA HAFTASI" olarak ilan edilmesinin Türkiye ve dünya proletaryası açısınan hangi anlama geldiğini vurgulayan yazı, devamla parti şehitlerimizin anılmasının, diğer devrim şehitlerinden ayrı olarak, hangi temel düşünceye dayanılarak ayrılması gerektiğini de ortaya koydu. Ve yine bugün açısından parti şehitlerimizin anılmasının hangi anlam ve öneme sahip olduğu vurgulanarak Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların kızıl ışıklı yolunda yürümenin, parti çizgimizi cesaretlice savunmanın ve onu yaratıcı bir şekilde hayata uygulamanın ve son olarak D.H.D mücadelesinde sebatla yürümenin son derece tayin edici zorunluluğuna dikkat çekti.

Yazının okunmasından sonra sırasıyla şiirler okundu ve çeşitli devrimci marşlar koro tarafından seslendirildi. Bu programın hemen ardından, belli sayıdaki yoldaşlarla gecemizi enternasyonalist bir anlayış temelinde destekleyen kardeş Partimiz YKP/ML temsilcisi yoldaşta geceye coşkulu bir mesaj sundu. Ardından skeç ve folklor programda yer aldı. Yine Parti Şehitlerimizi Anma gecesini devrimci bir dayanışma göstererek destekleyen EKKE ML KKE'den arkadaşlarda bir mesaj ileterek partimizle dayanışma içerisinde olduklarını ve partimizin yürüttüğü silahlı Halk Savaşı mücadelesini yürekten desteklediklerini bildirdiler. Genel olarak devrim şehitlerinin mücadelesini anma, özel olarakta PARTİ ŞEHİTLERİMİZİN mücadelesini anlatan dia ve çeşitli devrimci türküler okuyan ozan yoldaştan sonra gecemiz şehitlerimizin adına layık bir biçimde çoşkulu bir şekilde bitirildi.

Sonuç olarak, kısa bir hazırlığa, kısıtlı imkanlarımıza ve gece süresi içerisinde belli teknik eksik ve aksaklıklarımıza rağmen 150'nin üzerinde Türkiyeli ve Yunanistanlı devrimci demokrat kişilerin katılımıyla gece esas olarak olumlu bir rol oynadı.

Yunanistan İKK Muhabiri

* *

YKP/M-L Tarafından Gecemize Gönderilen Mesaj:

Yoldaşlar

YKP/M-L MK, TKP/M-L tarafından şehit yoldaşları anmak için düzenlenen bu günkü gösteriyi selamlar.

Yoldaşlar, içinde yaşadığımız günler sistemin krizinin genelleştiği bir ortamdır. Bu ortamın temel özellikleri, proletaryaya ve halka karşı topyekün cephe halinde saldırılar ve karşı mücadeledir.

İki süper güç bu saldırıların başını çekmekte dünyanın her köşesinde karşı mücadele vererek genel hesaplaşma ortamı yaratmaya çalışmaktadır.

Bu genel hesaplaşmaya dur demek halkın mücadelesini yükselterek, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı tavır almakla mümkündür.

Yoldaşlar, bugün Türkiye halkları Amerikan uşağı Evren cuntasının en vahşi baskılarına maruz kalmaktadır. İşkenceler, idamlar günlük birer olay olmuştur. İlerici örgütler kanun dışıdır, vahşetler hergün yeni boyutlar almaktadır.

TKP/M-L böylesi güç koşullar altında, hertürlü karşı saldırıya rağmen demokrasi ve sosyalizm savaşı veren Türkiye halkının mücadelesinin başını çekmektedir. TKP/M-L Türkiye halkının çıkarlarını destekleme koruma mücadelesi vermektedir.

Başta parti genel sekreteri İbrahim Kaypakkaya olmak üzere yüzlerce taraftarı bu mücadele doğrultusunda canlarını vermişlerdir.

Yoldaşlar ülkelerimizin hakim sınıfları, emperyalizmin direktifleri doğrultusunda halklarımızı haksız bir savaşa itmeye çalışmaktadırlar.

Böyle bir savaş, kim başlatırsa başlatsın her ilerici örgüt ve birlik tarafından lanetlenmelidir.

YKP/M-L Türkiye halkının mücadelesini kendi mücadelesi kabul ederek desteklemektedir.

AUGSBURG

Bölgemiz Augsburg'ta, parti şehitlerimiz 2 Şubat 1986 tarihinde yapılan bir toplantıyla anıldı. Anma toplantısı, saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra, Türkiye'de devrim mücadelesinin tarihi gelişimi, TKP/M-L'nin ortaya çıkışı, İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın Türkiye somutunda ortaya koyduğu doğru Marksist-Leninist görüşlerin özeti anlatıldı. Suratlarına sosyalizm maskesi takarak, çeşitli milliyetlerden Türkiye'nin emekçi halkını yıllardır aldatan, yanlış proğram ve politikalarıyla, Türkiye'de devrimi imkansız hale getiren oportünist, revizyonist, sosyalfaşist, troçkist ve milliyetçi örgüt ve kuruluşların geçmişi ve bugünü üzerine bilgiler verildi. TKP/M-L'nin ortaya koymuş olduğu, doğru görüşler etrafında örgütlenerek, emperyalizme, sosyalemperyalizme, faşist komprador patronağa devletine, gericiliğe, ırkçılığa, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele ederken bugüne dek şehit düşen 106 yoldaşımızın yaşam ve mücadeleleri anlatıldı.

Konuşma metni bittikten sonra, dinleyici kitleye söz ve soru hakkı verildi. Tartışmalar yeterli olmamasına rağmen, askeri faşist cuntanın niteliği ve geliş sebepleri, devrimci hareket ve örgütlerin yenilgilerine yol açan sebepler ve çözüm yolları üzerine tartışıldı. Toplantı olumlu bir şekilde sona erdi.

Augsburg'tan bir İKK Okuyucusu
3 Şubat 1986

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Şehit yoldaşlarımızı anmanın en güzel yolu, onların hayatlarını verdikleri doğrultuda mücadeleye devam etmektir.

—KAHROLSUN FAŞİST TÜRKİYE CUNTASI!

—KAHROLSUN İKİ SÜPER GÜÇ!

—YAŞASIN YUNANİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ DOSTLUĞU!

—YAŞASIN TKP/M-L

—YAŞASIN TİKKO

—MÜCADELEMİZLE ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

Yunanistan Komünist Partisi
Marksist-Leninist

DSP Siyaset Sahnesinde...

Baştarafı sf. 11'de

le gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist-diktatörlüğü, faşizmin suratındaki 'demokrasi' pençesini bütünüyle indirmekte ve iğrenç yüzünü en açık biçimde göstermekte gecikmedi. Bütün siyasi faaliyetler 'yasaklandı'. Parlamento feshedildi. Tüm hakim sınıf partileri kapatıldı, vs.

Temsil ettiği hakim sınıf kliği ve bağlı olduğu emperyalistlerin menfaatleri açısından, şimdilik örtülü faşist bir diktatörlüğü askeri faşist bir diktatörlüğe tercih eden Ecevit, bu kez de sözümona 'askeri müdahaleye' karşı çıktı. Hatta sıkıyönetim mahkemelerinde bir kaç kez sansansiyonel biçimde yargılandı ve sembolik 'cezalara' çaptırıldı. Ki, bu 'cezalar', binlerce on binlerce gerçek devrimci, demokrat, yurtsever ve komünistlerin en ağır takibat ve işkencelere uğratıldığı, zindanlara doldurulduğu, üzerlerinde toplu imha provalarının yapıldığı, bir çoklarının köşe başlarında, sokak ortalarında, operasyonlarda, tatbikatlarda, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında hunharca katledildiği bir ortamda 'devede kulak' bile değildi. Oysa en ağır ve barbar baskı ve işkencelere sahne olan zindanlarda Ecevit gibileri sadece 'misafir' idi. Nitekim bu sembolik 'cezalandırma'lar dışında, Ecevit yine de bir çok demeçler verebiliyor, yayın organı çıkarıp yazılar yazabiliyor, elini kolunu sallıya sallıya Avrupa turnelerine çıkıp emperyalist efendileriyle fikir alışverişinde bulunabiliyordu. Aslında o, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün, çeşitli milliyetlerden halkımız, ülkemiz devrimci ve komünist hareketi üzerindeki azgın faşist zulüm ve terörüne karşı değildi. O, özünde sadece cuntanın kendi klik menfaatlerine de dokunmasına karşıydı. Bu durum yine de, ister istemez, hemen hemen tüm diğer hakim sınıf klikleri gibi, Ecevit kliğinin cunta kliği ile olan çelişkisinin önemli ölçüde derinleşmesini de birlikte getirdi.

Tıpkı Demirel, Erbakan, Türkeş gibi, cunta kliği tarafından tezgahlanın 6 Kasım 1983 seçim aldatmacasında devre dışı bırakılan Ecevit, sözümona hakkında sürmekte olan 'on yıllık siyaset yasağı'na rağmen, ortaya çıkan bu yeni durumdan yararlanarak, sesini yeniden yavaş yavaş yükseltmekte ve yeniden 'demokrasi havariliğine' çıkmakta gecikmedi. Ona göre "Türkiye, aydınlığa kavuş"maya, "karanlık tünelin ucunda ışık gözükmeye" başlamıştır, yani cunta kliği kendilerine 'yeşil ışık' yakmıştır. Dolayısıyla artık yavaş yavaş sahneye çıkılabilirdi.

Açıktır ki, değişen ülke ve dünya şartlarında, o bilinen eski ve bayatlamış 'insance ve hakça düzen' türküsü yeniden aynı güfte ile okunamazdı. Geride kalan yıllar içinde köprünün altında çok sular akmıştı. Aynı zamanda bir hizipler konfederasyonu görünümünde olan eski CHP'nin yerinde yeller esmişti. Bir çokları kendisine sırt çevirmişti. Dahası 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına karakterini veren çelişkileri ortadan kaldırmak bir yana, daha da keskinleştirmişti. Hem halkımıza dostunu düşmanını daha iyi göstermiş, hem de ülkemizi yeni bir devrimci atılımın eşiğine getirmişti. Nitekim yeni bir devrimci kabarışın etmeni daha şimdiden yavaş yavaş uç vermeye başlamıştı bile. Dolayısıyla sahte reformist dalga kırıcılığı misyonunun yeniden üstlenilmesi, kompardor patron-ağa düzenin ve devletinin muhtemel devrimci fırtınalardan mümkün olan en az zararla kurtarılması gerekiyordu. Lakin eski 'halkçılık', 'demokratik sol'culuk türküleri şimdi fazla para etmiyordu. Bu nedenle bu eski türkünün 'yeni bir güfte' ile söylenmesi, oyunun daha ince ve usturuplu biçimde sahnelenmesi gerekiyordu.

İşte iki yıla yakın bir süredir provası yapılan 'tabandan örgütlenme modeli' ya da 'ideal DSP modeli' altında yatan çıplak gerçekler bunlardır.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ve tüm yurtsever, devrimci, demokratik güçlere çağrımız şudur:

Bu oyun yeniden oynanmamalıdır!

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Malatya E Tipi Cezaevi...

Baştarafı sf. 33'te

Marksizm-Leninizme karşı saldırılar bugün ülkemiz genelinde yoğun bir şekilde sürmektedir. Marksizm-Leninizm'in bayrağı altına giren burjuva sapmalar her türlü revizyonistlere karşı mücadele, faşist patron ağa devletine karşı verilen mücadeleden ayrı ele alınamıyacağı açıkça ortaya çıkmaktaır. 12 Eylül generaller çetesinin, yönetime gelmesiyle yüzlerce, binlerce komünist ve devrimciler zindanlara doldurulmuştur. Cezaevlerindeki mücadele her türlü revizyonist ve oportünistin yüzünü açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Cezaevlerinde düşmanın saldırılarına, işkencelerine karşı koymak proletaryanın savaşını düşmanın en güçlü olduğu yerlerde sürdürmek, ancak ve ancak komünistlerin yapacağını pratikte ispatlamaktadır. Bizler TKP/M-L taraftarları olarak bilgimiz ve olanaklarımız dahilinde cezaevinde (M) gelişmeleri anlatmaya çalışacağız. Düşmana karşı verilen mücadeleden, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadeleden ayrı ele alamadığımız için mücadele kaçkını revizyonist ve küçük burjuva devrimcilerini ideolojik olarak teşhir etmek gerçek, yüzlerini halkımıza göstermek istiyoruz.

Cezaevinin açıldığı günden bugüne kadar idarenin baskı, işkence ve uygulamalarına karşı (bireysel çıkışlar hariç) kitlesel eylem olmamıştır. Sınıf uzlaşmacı bir tavır takınan D.Y, H.K. vb. grupların cezaevlerindeki mücadele diye sorunları olmadığını yapılan toplantılarda belirtip, kendileri için esas mücadele, dışardaki mücadele olduğunu, cezaevinde varolan ortamı korumak, onursuz yaşamaya devam etmek istemeleridir. Cezaevindeki uygulamaları şöyle sıralayabiliriz. 1- Tek Tip elbise. 2- Sayımlarda sağol çekme. 3- İdarenin küfürlerine boyun eğme. 4- İşkence ve rastgele devrimcilerin hücreye alınmasını kabullenme. 5- Sağlığımızla ilgili tek ve kalitesiz gelen yemekleri almak vb. gibi sorunların olduğu cezaevinde D.Y., H.K, ve küçük burjuva devrimcilerinin amaçları, var olan ortamı korumak olduğunu belirtiyorlar. Mücadele kaçkını baylarımızın yüzlerini ve uzlaşmacı tavırlarını bir örnekle açıklamaya çalışacağız. Asker ve gardiyanların işbirliği ile yapılan koğuş aramalarında devrimci arkadaş dövülüp hücreye alınması sonucu, olaya tepki olarak süresiz açlık grevine gidilmesi kararı alınıp eylemin dördüncü günü idarenin tehditleri karşısında paniğe kapılan (Acil, H.K.) gruplar, eylem hedefine ulaşmadan, eylemi sürdürmenin doğru olmadığını belirterek diğer gruplara eylemi bırakma çağrısı yaptılar. TKP/M-L taraftarlarının eylemi sürdürme doğrultusunda kararı, söylenince, son çareyi oylamaya baş vurmakta buldular. Kitle çoğunluğu kendilerinin olduğu için eylem başarısız olarak sonuçlandı. Acil, ve H.K. adına konuşan kişiler (gardiyanlarında koğuşta olduğu bir sırada) ranzaların üzerine çıkarak eylemi bırakma çağrısını yapma şerefine layık oldular. Tüm bu sağcılığa karşı komünistlerin mücadelesi sürmektedir. Komparador patron ağa devletine karşı savaşta esir düşmüş savaş tutsakları olarak, partimizin mücadeleci, işkencehanelerindeki direnme ilkesini her şart altında sürdüreceğimizden dost ve düşmanın kuşkusu olmasın. Faşist devletin cezaevlerindeki renkli televizyon ve video vb. gibi yayın araçlarını kullanmaktaki amaçları, komünist ve devrimcilere ideolojik olarak saldırıp, cezaevlerindeki yurtsever devrimci ve komünistinleri haklı davalarından soyutlamak istemektedir. Nafile emperyalizmin kuklaları, çürümüş, yozlaşmış kültürünüze karşı, proletaryanın kültürü ve ideolojisi ile düzeninizi çürümüş, yozlaşmış kültürünüzle birlikte yerle bir edeceğiz.

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/M-L, TİKKO
—İŞKENCECİ GARDİYANLAR CE ZASIZ KALMAYACAKTIR.

Batı Avrupada Güçlü Bir Proleter Enternasyonalist Ses Yükseldi;

"PERU'DAKİ HALK SAVAŞINI DESTEKLE"

Ekim ve kasım aylarında çok sayıda B.Avrupa ülkesinde partimiz tarafından Peru Komünist Partisi önderliğindeki, Peru'daki Halk Savaşını destekleme kampanyası başarıyla yürütüldü. Devrimci Enternasyonalist Hareket'in dünyanın birçok bölgesinde, üyesi parti ve örgütler aracılığıyla yürüttüğü kampanyanın bir parçası olarak partimiz, B.Almanya, Fransa, İsviçre, Hollanda, Avusturya ve Danimarka'da onlarca toplantı örgütleyerek, binlerce afiş ve onbinlerce PERU Komünist Partisinin ve onun önderliğindeki mücadelenin propagandasını geniş kitlelere götürdü.

Uzun bir süredir tüm dünyadaki burjuva basının yaptığı gibi, B.Avrupadaki burjuva basınınında Peru Komünist Partisi ve onun önderliğinde yükselen mücadeleyi karalamak, onun kitleler nezdinde yarattığı olumlu etkiyi kırmak amacıyla sürdürdüğü antipropagandaya karşı Peru Komünist Partisi'nin ve mücadelesinin gülü bir propagandasının yürütüldüğü ve Peru Komünist Partisi'nin yalnız olmadığı, onun her milliyetten onbinlerce dostunun, desdekleyicisinin olduğunun gösterildiği kampanya, proleter enternasyonalizminin ne demek olduğunun, güçlü ve somut bir ifadesi de oldu.

Kampanya boyunca, parti MK-SB'muzun Peru'daki Halk Savaşını desdekleme çağrısı olarak yayınladığı bildiriden TÜrkçe, Almanca ve Fransızca olarak onbinlerce dağıtıldı. Üç dilden binlerce afişle kitlelere destekleme mesajı iletildi.

Türkiye'lilere yönelik, Peru'daki durumun ve Peru Komünist Partisi'nin mücadelesinin anlatıldığı onlarca seminer gerçekleştirildi. Bu seminerlerde aynı içerikli video filmi gösterildi. DEH Komitesinin hazırladığı program temelinde, Viyana, Zürih, Ulm, Nürnberg, Stuttgart, Frankfurt, Wuppertal, Duisburg, Kassel, B.Berlin, Hamburg, Rotterdam, Strasburg ve Paris'te 2000'nin üzerinde çeşitli milliyetlerden devrimcinin katıldığı toplantılar örgütlendi. Paris, Nürnberg, Frankfurt ve Wuppertal'de ABD-DKP, İKB(Sarbederan) Fransız ve Alman devrimcileriyle birlikte örgütlenen bu toplantılarda, PKP sempatizanı bir yoldaşın Peru Komünist Partisi ve mücadelesiyle ilgili yaptığı uzun bir konuşma katılanlar tarafından ilgiyle dinlendi. Ayrıca, Peru'daki sınıf mücadelesinin çeşitli kesitlerinden çekilmiş resimlerden derlenerek hazırlanmış Slayt serisi toplantılara katılanlar açısından öğretici oldu. DEH Komitesinin mesajınında okunduğu toplantılarda, partimiz temsilcileri ve diğer DEH üyesi parti ve örgüt temsilcileri kısa konuşmalar yaparak, Peru'daki Halk Savaşını desteklemenin önemini ve anlamını vurguladılar. Toplantıların son bölümünde, toplantıya katılanlar tarafından PKP sempatizanına sorulan sorular ve verilen cevaplar canlı ve yoğun bir ideolojik-siyasi mücadele yarattı. Tartışmalar yoğun olarak, devrimci şiddet, Peru'daki "Birleşik Sol"un karşı-devrimci konumu, proletarya partisinin önemi ve inşası, Peru Komünist Partisi önderliğindeki mücadelenin dünya çapındaki önemi, uluslararası alanda ML'lerin birliği ve bunun somut bir ifadesi olan DEH üzerinde yoğunlaştı.

Kampanya her türden revizyonistlerle, ML'ler arasındaki ayrım çizgilerini daha da netleştirdi. Kendisine, ML, Proleter Devrimci vb. türden sıfatlar takan fakat, belli modern revizyonist mihrakların uzantıları olan revizyonist, oportünist ve troçkistlerin bir bölümü Peru Komünist Partisi önderliğindeki Halk Savaşına açıktan, karşı tavır alarak, ona Peru'daki yandaşları olan "Birleşik Sol" gibi saldırarak karşı-devrimci, gerici yüzlerini açıkça ortaya serdiler. Peru KP önderliğindeki ezilen işçi ve köylü yığınlarının yanında değil, onlara düşman bir safta, Peru'da sözde "ilerici", "demokrat" olarak gösterilen emperyalizme bağımlı, karşı-devrimci sistemi koruma temelinde Peru hakim sınıflarının yanında yer aldılar.

Revizyonistlerin bir bölümü de Peru'da yükselen Halk Savaşı karşısında dut yemiş bülbül misali sessiz, tavırsız kalarak yüzlerini gizleme çabasındadırlar. Burjuva, küçük burjuva ve hatta karşı devrimcilerin önderliğindeki mücadelelerin propagandacısı kesilen bu kesimin yüzünü açığa çıkarıp, teşhir etmede Peru kampanyası önemli bir araç oldu "ML"likte, devrimcilikte ahkam kesen Dev-Yol, TDKP, YDH gibi revizyonistler ve onların yerli kardeşleri Peru Komünist Partisinin mücadelesi karşısında sessiz kalmaları, onların çıkmazının bir ifadesidir. Yoksa hava attıkları gibi küçümsediklerinden değil.

Peru'daki Halk Savaşını destekleme kampanyası PKP'nin ve mücadelesinin desteklenmesi, onun önemi ve anlamının propagandasının yanında partimizin ML çizgisinin de propagandasının bir aracı oldu. Peru gerçeğinin, ML'in, Mao Zedung yoldaşın ML'e ölümsüz katkılarının tek bilimsel dünya görüşü olduğu gerçeğinin canlı bir ifadesi ve Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda yürüyenlerin ergeç zaferi gögüsleyeceklerinin bir örneği olduğunu birkez daha ispatlamıştır.

YAŞASIN
PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!